00315803

Decalssified to Public
06 September 2012

E1/9.1

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

Kingdom of Cambodia

Nation Religion King

Royaume du Cambodge

អង្គជំនុំជម្រះវិសាមញ្ញក្នុងតុលាការកម្ពុជា

Extraordinary Chambers in the Courts of Cambodia

Chambres Extraordinaires au sein des Tribunaux Cambodgiens

អង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូង

Trial Chamber

Chambre de Premiere instance

<u>កំណត់ហេតុជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ</u>
<u>នៃកិច្ចដំណើរការនីតិវិធីជំនុំជម្រះក្តី "ឌុច"</u>
<u>សម្ងាត់</u>

សំណុំរឿងលេខ ០០១/១៨-០៧-២០០៧-អវតក/អជសដ

ថ្ងៃទី០៧ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០៩

សវនាការលើអង្គសេចក្តី (លើកទី៥)

ចៅក្រមសាលាដំបូង៖

លោក និល ណុន ជាប្រធាន

លោកស្រី ស៊ីលយ៉ា ខាតរ៉ាយថ៍

(Judge Silvia Carwright)

លោក យ៉ា សុខន

លោក ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍

(Judge Jean-Marc Lavegne)

លោក ធូ មណី

លោក យូរ ឧត្តរា

លោកស្រី ក្លូឌា ហ្វេនស៍

(Judge Claudia Fenz)

ក្រឡាបញ្ជីសាលាដំបូង៖

លោក លឹម សួយហុង

លោក ម៉ាត្ទូ គ្រីស្ពារ

(Mr. Matteo Crippa)

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី

កញ្ញា ណាថាក់ វិចស៊ែល

(Ms. Natacha Wexels-Riser)

លោក ឌុច ផារី

ការិយាល័យសហព្រះរាជអាជ្ញា៖

លោកស្រី ជា លាង

លោក រ៉ូប៊ឺត ពេទីត *(Mr. Robert Petit)*

លោក យ៉េត ចរិយា

លោក វាលៀម ស្មីត *(Mr. William Smith)*

លោក តាន់ សេណារ៉ុង

លោក អាឡិចសាន់ឌឺ ប៊េត

(Mr. Alexander Bates)

លោក ជឺហ្គិន អាស្មាន*(Mr Jurgen Assmann)*

លោក ប៉ាក ចាន់លីណូ (ក្រឡាបញ្ជី)

មេធាវីការពារជនជាប់ចោទ កាំង ហ្គេក អ៊ាវ៖

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ *(Mr. François ROUX)*

លោកស្រី ហេឡឺន អ៊ុយណាក់

មេធាវីតំណាងដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី៖

លោក គង់ ពិសី

លោក យុង ផានិត

លោក គឹម ម៉េងឃី

កញ្ញា ម៉ុច សុវណ្ណារី

លោកស្រី ស៊ីលឃីស្ទូត ហ្សីនស្គី

(Ms. Silke Studzinsky)

កញ្ញា ទី ស្រ៊ីនណា

លោក អាឡាំង វ៉ែនណឺ

(Mr. Alain Werner)

លោក ហ្វីលីព កាណុន

(Mr. Philippe Canonne)

ផ្នែកគ្រប់គ្រងតុលាការ៖

លោក កូវ កែវរតនៈ

ឧបសម្ព័ន្ធ

សាក្សី

សាក្សី៖ ជនជាប់ចោទ **កាំង ហ្កេកអ៊ាវ** ហៅ ឌុច

សួរដោយ ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍ ចាប់ផ្ដើបន្ត ....ទំព័រ២

សួរដោយ ប្រធានអង្គជំនុំ ផ្ដើមពី...ទំព័រ៤៧

សួរដោយ លោកស្រី ជា លាង ផ្ដើមពី...ទំព័រ៥៤

សួរដោយ លោក រ៉ូប៊ីត ពេទីត ផ្ដើមពី...ទំព័រ៥៧

សួរដោយ លោក អាឡាំង វ៉ែនណឺ ផ្ដើមពី..ទំព័រ៧២

សួរដោយ លោក យុង ផានិត ផ្ដើមពី..ទំព័រ៧៨

សួរដោយ លោក ហ្វីលីព កាណុន ផ្ដើមពី...ទំព័រ៨១

បញ្ជីឈ្មោះ អ្នកនិយាយ៖

ភាសា ដែលប្រើប្រាស់ លើកលែងតែបានកំណត់ដាក់លាក់នៅក្នុងប្រតិចារឹក

អ្នកនិយាយ	**ភាសា**
លោក ហ្វីលីព កាណុន	បារាំង
លោកស្រី ជាលាង	ខ្មែរ
ក្រឡាបញ្ជី	ខ្មែរ
លោក គង់ ពិសី	ខ្មែរ
ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍	បារាំង
លោក រ៉ូបឺត ពើទីត	អង់គ្លេស
លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រ៉ូ	បារាំង
លោកស្រី ស៊ីលឃី ស្ទូតហ្ស៊ីនស្គី	អង់គ្លេស
ជនជាប់ចោទ	ខ្មែរ, បារាំង
ចៅក្រម និល ណុន (ប្រធានអង្គជំនុំជម្រះ)	ខ្មែរ
លោក អាឡាំង វែនណឺ	អង់គ្លេស
លោក យុង ផានិត	ខ្មែរ

កិច្ចដំណើរការនីតិវិធី

[ចៅក្រមចូលមកកាន់បន្ទប់សវនាការ]

[០៩:០៨:០០]

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី៖

សូមអញ្ជើញអង្គុយចុះ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងប្រកាសបន្តកិច្ចដំណើរការនីតិវិធីសវនាការ ។ ជាដំបូងនេះ អញ្ជើញក្រឡាបញ្ជីឡើងរាយការណ៍អំពីស្ថានភាពវត្តមាននិងអវត្តមានភាគី ដែលត្រូវចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចដំណើរនីតិវិធីនៅថ្ងៃនេះ ។

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី៖

សូមគោរពលោកប្រធាន ។ ខ្ញុំបានត្រួតពិនិត្យវត្តមាននិងអវត្តមានភាគី ដែលបានចូលរួមក្នុងដំណើរការនីតិវិធីរួចរាល់ហើយ ។ ដែលក្នុងថ្ងៃនេះ មានមេធាវីការពារជនជាប់ចោទអវត្តមានម្នាក់ គឺលោកមេធាវី ការ សាវុត្ថ ។ សូមអរគុណ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ក្រឡាបញ្ជីបញ្ចូលនៅបញ្ជីវត្តមាន អវត្តមានភាគី ដែលត្រូវអញ្ជើញចូលរួមនៅក្នុងនីតិវិធីដំណើរការសវនាការនៅព្រឹកនេះទៅក្នុងប្រតិចារឹក ។

អនុរក្សមន្ទីរឃុំឃាំង នាំជនជាប់ចោទមកកាន់ឈើរាងវង់ក្រចកសេះ ដែលបានត្រៀមទុកសម្រាប់ជនជាប់ចោទ ។

[០៩:១០:៤៥]

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ៖

លោកប្រធាន ខ្ញុំគិតថា អាចនឹងជាការល្អដើម្បីពិនិត្យមើល ដើម្បីអតីតអនាគតអ្នកសាក្សី គឺគាត់មិនត្រូវវត្តមាននៅក្នុងសាលសាធារណៈទេ ហើយគាត់នឹងបង្ហាញខ្លួននៅពេលក្រោយ ។ ប៉ុន្តែ គេមិនអាចចូលរួមនៅក្នុងសវនាការពេលនេះបានទេ ។

[ចៅក្រមពិភាក្សាពីម៉ោង០៩:១១:០៩ រហូតដល់ ម៉ោង០៩:១៥:០០]

[០៩:១៥:២៤]

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អង្គជនុំជម្រះសូមជម្រាបថា អស់លោកស្រី ដែលមានឈ្មោះជាសាក្សីនៅក្នុងដំណើរការនីតិវិធីសវនាការរឿងក្ដីនេះ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យចូលមកអង្គុយមើលដំណើរការសវនាការនៃដំណើរការរឿងក្ដីនេះទេ ដែលវាផ្ទុយទៅនឹងវិធានផ្ទៃក្នុងស្ដីពីសាក្សីនេះ ។

ទីពីរ គឺនៅក្នុងអង្គជំនុំជម្រះវិសាមញ្ញាក្នុងតុលាការកម្ពុជានេះមានអង្គភាពមួយទៀត គឺអង្គភាពគាំពារសាក្សី និងអ្នកជំនាញ ដែលអង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងបានធ្វើការជាមួយនឹងអង្គភាពនោះជាញឹកញាប់ហើយ អំពីកិច្ចដំណើរការប្រព្រឹត្តិទៅឲ្យបានល្អត្រឹមត្រូវតាមវិធាននេះ ។ ដូច្នេះចាប់ពីពេលនេះតទៅ ប្រសិនបើអស់លោក លោកស្រីជាសាក្សីនោះ គឺមានកាតព្វកិច្ចមួយ គឺត្រូវចាកចេញពីបន្ទប់សវនាការ ហើយមិនអនុញ្ញាតឲ្យចូលមុនពេលត្រូវធ្វើសក្ខីកម្មនោះទេ ។ ទីពីរ គឺអង្គភាពគាំពារសាក្សី និងអ្នកជំនាញ សូមធ្វើការសម្របសម្រួលបញ្ហានេះឲ្យបានត្រឹមត្រូវតាមវិធាន និងតាមអ្វីដែលបានពិភាក្សាគ្នាកន្លងមក ។

ដំណើរការសវនាការពីម្សិលមិញ យើងបានដំណើរការកំពុងតែធ្វើការសាកសួរជនជាប់ចោទពាក់ព័ន្ធទៅនឹងអង្គហេតុមន្ទីរសន្តិសុខម-១៣ដែលត្រូវបានសាកសួរដោយចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ។ ហើយនៅព្រឹកនេះយើង អង្គជំនុំជម្រះបន្តកិច្ចដំណើរការនេះតទៅទៀត ហើយសូមអញ្ជើញលោក ហ្សង់ម៉ាក បន្តនៅសំណួរដែលមានការប៉ុនប៉ងសួរដល់ជនជាប់ចោទ ពាក់ព័ន្ធជាមួយអង្គហេតុដែលបានជម្រាបនេះ ។ សូមអញ្ជើញ ។

សួរដោយចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៖

យើងនឹងបន្តជាមួយការសួរសំណួរ ។ ខ្ញុំសូមលើកសំណួរទៅលោកផ្ទាល់ ទាក់ទងទៅនឹងៗលក្ខខណ្ឌនៃការឃុំខ្លួនអ្នកទោសនៅក្នុង ម-១៣ ។

ស៖ តើលោកអាចពន្យល់ប្រាប់យើងបានទេ ថាតើវិធានការសន្តិសុខអ្វីខ្លះ ដែលត្រូវបានយកមកអនុវត្តដើម្បីធានាថា អ្នកទោសទាំងនោះមិនអាចរត់គេចខ្លួនបាន នៅពេលដែលជាប់នៅក្នុងមន្ទីរឃុំឃាំង ហើយនិងរបងយ៉ាងម៉េច? លក្ខខណ្ឌម៉េចខ្លះ?

ជនជាប់ចោទ៖

ឆ៖ បញ្ហានេះ ដំបូងយើងខ្ញុំទុកមនុស្សសម្រាប់បង្កបង្កើនផល ។ នេះជាដំណាក់ទីពីរទៅហើយ

ទេ ។ ដំណាក់ទីមួយ ទុកនៅលើកផ្ទះហ្នឹង សម្រាប់តែសួរចប់ ហើយន្ទាលនឹងយកទៅកម្ទេច ។ ដល់ដំណាក់ទីពីរ យកចេញទៅពីឃុំទួលស្វាយមាស តំបន់ស្វាយមាសហ្នឹង ដើម្បីធ្វើស្រែ ។ ខ្ញុំមិនបានជាគិតគូរអីស្អីវែង ឆ្ងាយទេ យប់ដាក់ខ្នោះ ថ្ងៃឡើងឲ្យគេធ្វើការ ។ នៅពេលដែលខ្ញុំមកនៅហ្នឹង ខាងពួកជនរងគ្រោះ ដែលមកជាប់ទោសហ្នឹង គេឆក់កាំភ្លើងអាកាបាន គេបាញ់កងការពារ ហើយគេនាំគ្នាមនុស្សហ្នឹងរត់ទៅអស់ទៅ ។ តាំងពីពេលនោះមក ខ្ញុំក៏ប្ដូរកន្លែងមកនៅត្រពាំងច្រាប ដូចខ្ញុំបានជម្រាបម្សិលមិញអីចឹង ។

ដល់មកនៅត្រពាំងច្រាបហ្នឹង យប់ដាក់ខ្នោះ ថ្ងៃចេញធ្វើការ ។ ស្រីអត់មានធ្វើស្អីទេ គឺដាំត្រប់ដាំបន្លែនៅចន្លោះត្រពាំងច្រាប ហើយនិងគុក ។ ឯចំណែកប្រុស ថ្ងៃខ្ញុំខ្លួនឯងផ្ទាល់ហ្នឹង ជូនទៅធ្វើការលើកទំនប់ មិនមែនជូនទៅផ្ទាល់កាន់កាំភ្លើងខ្លួនឯងទេ ខ្ញុំជឿទុកចិត្តខ្លួនឯងថា ឆ្លាត ។ ឆ្លាត ត្រង់ដែររហ័សយល់ភេទ តើគេប្រុងឆក់កាំភ្លើង ឬយ៉ាងម៉េច? អ្នកកាន់កាំភ្លើងចេញទៅអ្នកផ្សេងទេ ក៏ប៉ុន្តែវិធានការដែលអ្នកនាំមនុស្សយកទៅហ្នឹង គឺដូចខ្ញុំបានជម្រាបលោកចៅក្រមម្សិលមិញហើយ ។ ចងនឹងខ្សែរអង្រឹងភ្ជាប់គ្នា ។ ចងក។នេះជាប់គ្នាឲ្យវាឆ្ងរទេ ។ មួយខ្សែរអង្រឹងហ្នឹងបីនាក់ ហើយខ្ញុំជាអ្នកទៅមើលទេ មិត្តយើងផ្សេងទៀត ក្មេងៗហ្នឹង គេកាន់កាំភ្លើងយាម ហ្នឹងជៀសមិនឲ្យរត់រួចមួយបែប ។ តែមួយបែបទៀត យើងខ្ញុំរកស្អីសង់ផ្ទះសង់អីមិនបានទេ សភាពការណ៍ក្រ ។ ដោយសភាពការណ៍ក្រអ៊ីចឹងទៅកាប់ឃ្លី តំបន់នោះ សម្បូរឃ្លីណាស់ ដើមឃ្លី ។ ដែលហៅថា ឃ្លីហ្នឹង គឺជាឬស្សីមួយបែប យកមកហាល ត្រាំទឹក ត្បាញ់ជាប្រដឹស ហើយលើកជារបងជុំវិញកន្លែងឃុំឃាំងហ្នឹង គ្មានផ្ទះ គ្មានជញ្ជាំងក្ដារអីទេ ។ ដល់ធ្វើជញ្ជាំងឃ្លីហ្នឹងហើយ យើងខ្ញុំជីករណ្ដៅដូចបានជម្រាបម្សិលមិញអ៊ីចឹង ។ ជម្រៅប្រហែលជា២ម៉ែត្រ ទទឹង២ម៉ែត្រ បណ្ដោយប្រហែល៣ម៉ែត្រ ហើយប្រក់ដំបូលពីលើ ។ ហ្នឹងការពារកុំឲ្យគ្រាប់ផង ហើយកុំឲ្យជនរងគ្រោះ ដែលជាប់ទោសនុ៎ង ងើបឡើងរត់រួចផង ។ ប៉ុណ្ណឹងហើយនៅថែមយប់ដាក់ខ្នោះជើងទៀត ទាំងស្រី ទាំងប្រុស ។ ស្រីក៏ដាក់ខ្នោះជើងដែរអង្គាល់នុ៎ង ។ នេះជាវិធានការដែលយើងខ្ញុំធ្វើដើម្បីការពារកុំគេរត់ ហើយកុំឲ្យគេឆក់កាំភ្លើងអីវៃដូច គ្រោះថ្នាក់ពីកាលនៅភ្នំពីសហ្នឹង នៅជើងភ្នំពីស នៅតំបន់នោះគេហៅ ទួលស្វាយមាស ឬតាលាវ ។

ស៖ តើអ្នកយាមមានការណែនាំអ្វីពិសេសចំពោះករណី ដែលថាមានអ្នកទោសរត់គេចខ្លួនដែរឬទេ?

[០៩:២២:៤០]

ឆ៖ ខ្ញុំៗ ភ្នែកខ្ញុំវៃ ខ្ញុំៗឃើញបញ្ហាហ្នឹង ខ្ញុំជឿថា ភ្នែកខ្ញុំវៃជាងគេ ។ ចំពោះអ្នកដែលចង់រត់ គ្មាននរណាមួយរហ័សជាងខ្ញុំទេ ក្នុងចំណោមពួកបុគ្គលិកមន្ទីរ១៣ ។ សូម្បីតែ ម៉ម ណៃ ក៏មើលមិនទាន់ខ្ញុំដែរ ។ បើកាលណាខ្ញុំឃើញថា ជនរងគ្រោះម្នាក់ដែលត្រូវជាប់ទោសនៅហ្នឹងប្រុងរត់ ខ្ញុំចាប់ ឲ្យគេចាប់ សួរចម្លើយ ឬក៏ចាប់ទុកនៅនុ៎ងមិនឲ្យចេញ ។ ដូច្នេះ ឲ្យតែខ្ញុំបានសង្កេត បានពិនិត្យ វាច្បាស់របស់ខ្ញុំ ។

ឯចំណែកអ្នកដែលរត់រួចទៅហើយ ជាគោលការណ៍កំណត់ គឺឲ្យខ្ញុំរាយការណ៍ទៅលើ ។ រត់ដឹងរត់ភ្លាម រាយការណ៍ភ្លាម ឲ្យតែជនណាដែលរត់ចេញពីមន្ទីរ១៣ ហើយតែខាងកងទ័ព ឬខាងមូលដ្ឋានគេចាប់បាន គេអត់ឲ្យត្រឡប់មកវិញទេ គេកម្ទេចនៅឯនុ៎ងឯង ។ ដូច្នេះ នេះជារឿងពិត ដែលប្រព្រឹត្តទៅជាប្រចាំនៅ ម-១៣ ។

ស៖ តើអ្នកយាមមានអាវុធកាន់ ហើយតើអ្នកយាមនោះមានការណែនាំទាក់ទងថាទៅ ហ្នឹងប្រើអាវុធ នៅពេលណា ប្រសិនបើអ្នកទោសព្យាយាមរត់គេចខ្លួននោះ?

ឆ៖ កងការពារនឹងមានកាំភ្លើង ពិត ។ កាលណាអ្នកណារត់ហើយត្រូវតែបាញ់ នេះក៏ជារឿងពិត ។ ខ្ញុំសូមនិយាយបញ្ហាមួយ ព្រឹត្តការណ៍ហ្នឹងវាកើតហើយ ដើម្បីជាឧទាហរណ៍ថា អ្នករត់ហើយត្រូវតែបាញ់ ។

ពេលនោះខ្ញុំមិននៅ ខ្ញុំទៅធ្វើការ មានជនរងគ្រោះដែលជាអ្នកទោសរត់ ។ រត់ បង ម៉ម ណៃគាត់ ដេញបាញ់ បាញ់នឹងកាំភ្លើងពីស្នូលេគាត់ កាំភ្លើងពីស្នូលេចិន ។ មិត្ត សឿង កងការពារខ្ញុំម្នាក់បាញ់ត្រង់ណាស់ លើកកាំភ្លើងឡើងច្រឡំបង ម៉ម ណៃ ថាពួកអ្នករត់ ។ បាញ់ផ្ទង់ របួសបង ម៉ម ណៃ។

ដូច្នេះ អារឿងដេញបាញ់អ្នករត់ដែលជាជនរងគ្រោះមកជាប់ទោស វាច្រឡំគ្នាឯងនេះ ជាគោលការណ៍ដែលខ្ញុំលើកឡើង ដើម្បីជម្រាបថា វាពិតជាមានបទបញ្ហាមួយថា បើការរត់ត្រូវតែបាញ់ ។ ក៏ប៉ុន្តែ សូមបញ្ជាក់បន្ថែមថា បង ម៉ម ណៃ អត់មានគំនុំគុំកួនអីនឹងមិត្ត សឿង ទេ ។ មិត្ត សឿង ឥឡូវរស់នៅជាមួយនឹងគាត់ បានប្រពន្ធបានកូនអីអស់ទៅហើយ ។

[០៩:២៦:១១]

ស៖ ដូច្នេះការណែនាំ គឺធ្វើយ៉ាងណាត្រូវតែបាញ់អ្នកទោសណាម្នាក់ដែលព្យាយាមរត់គេចខ្លួនមុនពេលដែលលោកឆ្លើយ ខ្ញុំសូមឲ្យលោកចាប់អារម្មណ៍ថា ទៅអង្គហេតុដែលថាបញ្ជី ដែលបានចែកជូនពីម្សិលមិញនោះ ដោយមានរហស្សនាមដែលលោកត្រូវប្រើទាក់ទៅនឹងឈ្មោះសាក្សីទាំងអស់នោះ ។ ខ្ញុំសូមឲ្យលោកចាប់អារម្មណ៍ប្រើរហស្សនាមហ្នឹង កុំថាឈ្មោះ ដោយហេតុថា យើងមានផ្សាយបន្តផ្ទាល់

ហើយប្រសើរបំផុតប្រសិនថា យើងអាចប្រើជារហស្សនាម កុំឲ្យហៅឈ្មោះសាក្សី ឬជនណាម្នាក់ ។ តើលោកចង់ឲ្យមេធាវីរបស់លោក ប្រាប់ពីគំនិតហ្នឹង បានច្បាស់ដែរឬទេ?

ដើម្បីបន្តទៅទៀតលោកបានបញ្ជាក់ថា ការណែនាំនោះ បើសិនជាអ្នកទោសព្យាយាមរត់ ហើយអ្នកយាមត្រូវតែបាញ់ តើអ៊ីចឹងពិតទេ?

[០៩:២៨:០៧]

លោកក៏បានបញ្ជាក់ដែរថា នៅពេលកន្លងទៅនោះ គឺថាបើសិនជាមានការប៉ុនប៉ងគេចខ្លួន អ្នកយាមគឺថាត្រូវតែប្រើកាំភ្លើងដើម្បីបាញ់ ។ ប៉ុន្តែ ម្សិលមិញនោះ ខ្ញុំចាំមិនច្បាស់ទេ លោកបានបញ្ជាក់ថា គឺថាមានអ្នកឃុំ-- ជាប់ឃុំបានព្យាយាមគេចខ្លួនមួយចំនួន ហើយលោកបានរាយការណ៍ថា នៅក្នុងហេតុការណ៍មួយ លោកបានរាយការណ៍ទៅថ្នាក់លើ ហើយទៅលោក វន វ៉េត ។ ហើយលោកស្នើសុំឲ្យ វន វ៉េត ដាក់ទោសកំហុសលោក ។ តើលោកអាចប្រាប់យើងបានទេថា តើក្រោមលក្ខខណ្ឌអ្វីខ្លះ ដែលថា វាមានហេតុការណ៍ហ្នឹង កើតឡើងចុងក្រោយនោះ មានលក្ខខណ្ឌអី ដែលវាកើតហេតុការណ៍នោះហ្នឹង?

ឆ៖ សូមអរគុណលោកចៅក្រមហើយ ដែលលើកបញ្ហាពីរនេះមក ដែលលោកចៅក្រមលើកបញ្ហាពីរនេះមកសួរខ្ញុំក្នុងពេលតែមួយជាមួយគ្នា ។ បញ្ហានេះមានទាក់ទងគ្នាបន្តិច ។

ទីមួយ ពេលដែលគេរត់រួចនៅអីខាងភ្នំពីសនោះ គឺមានមិត្តម្នាក់ខ្ញុំឲ្យគាត់ឡើងយាមលើដំបូកគាត់ឈរ អង្គុយយាមនៅលើដំបូកនោះ ។ នៅពេលនោះ ខ្ញុំអត់នៅទេ ខ្ញុំទៅធ្វើការជាមួយនឹងភូមិភាគដល់មិត្តដែលអង្គុយយាមលើដំបូកហ្នឹង គាត់ជាអ្នកចេះជក់ថ្នាំ ។ មានជនរងគ្រោះដែលជាប់ទោសនៅទីនោះ អ្នកមាឌធំ ឈ្មោះ រឿង នៅតែទៅសុំថ្នាំគាត់ជក់ ។ ដល់ទៅគាត់ភ្លេចខ្លួន ជននោះទៅជិតខ្លួនបានឆក់កាំភ្លើង *អា.កា* (AK) ពីគាត់ដេញបាញ់កងការពារពាសណាពាសណី ។ ម៉ោងប្រាំល្ងាច បានគេរាយការណ៍ ដល់ខ្ញុំ ម៉ោងប្រាំពីរយប់បានខ្ញុំទៅដល់កន្លែងភូមិភាគ សូមចូលជួប វន វ៉េត ដើម្បីរាយការណ៍ពីសភាពការណ៍ជាក់ស្តែង ។

ដូច្នេះពេលនុំង យើងគ្មានបាញ់អីគេទាន់ទេ កងការពារគ្មានបាញ់អ្នករត់រួចហ្នឹងបានទេ គឺមានតែគេបាញ់ ។ បាញ់របួសមិត្ត ប៉ុន, បាញ់របួសមិត្ត មាស, បាញ់របួសមិត្ត ម៉ៅ អីច្រើន ។ នេះជាព្រឹត្តិការណ៍ទីមួយ ។ ឯចំណែកព្រឹត្តិការណ៍ទីពីរ គឺមានរឿងបាញ់អ្នកទោសម្នាក់នៅមន្ទីរ-១៣ រវាងឆ្នាំ៧៣ ជនរងគ្រោះដែលជាប់ទោសហ្នឹងឈ្មោះ យ៉ឺ ខ្ញុំភ្លេចហើយមិនជាមកពីស្រុកណាទេ ។ ខាងលើត្រូវការ

ចម្លើយរបស់បុគ្គលនេះដែរ ដើម្បីតាមដានរកកាំភ្លើង ។ គាត់ច្រងេងច្រងាងពេក ខ្ញុំភ័យខ្លាចកើតមានគ្រោះថ្នាក់ដូចអង្កាលនោះទៀត ខ្ញុំស្ទុះទៅរាយការណ៍ឲ្យ ជូ ជេត ហៅ ស៊ី នៅមិនឆ្ងាយពីខ្ញុំប៉ុន្មានទេ ប្រហែលជាដប់គីឡូ មិនដល់ផង ។ ដល់រាយការណ៍សព្វគ្រប់នឹងទៅ ជូ ជេត សម្រេចហ្នឹងវាហួសបំណងខ្ញុំហើយ ។

បំណងខ្ញុំគឺគ្រាន់តែសូមឲ្យខាងលើ ចង់ឲ្យលើអនុញ្ញាតឲ្យគេយកទៅកម្ទេចតាមធម្មតាស្ងាត់ៗ ។ ស្រាប់តែសេចក្តីសម្រេច ជូ ជេត គាត់ប្រើឲ្យខ្ញុំបញ្ជាឲ្យមិត្តម្នាក់ដែលបណ្តោយខ្លួនឲ្យគេឆក់កាំភ្លើងបានហ្នឹង បាញ់ឈ្មោះ យ៉ើ ហ្នឹងដោយផ្ទាល់ដៃហើយឲ្យបាញ់ចំសំដៅក្បាល ។ ខ្ញុំតក់ស្លុតដែរ មកដល់គ្រាន់តែប្រាប់បទបញ្ជាហ្នឹងទៅ ឲ្យមិត្តដដែលហ្នឹងបាញ់ ឯខ្ញុំគេចហើយ ។ ប៉ុន្តែ តាមដំណឹងក្រោយមកឮល្បីថា ផ្កាយខ្មួរខ្មាតទៅលើអ្នកផ្សេងទៀត ធ្វើឲ្យអ្នកដែលនៅទីនោះតក់ស្លុត ។ ហើយគោលបំណងរបស់បងស៊ី ជូ ជេត ហៅ ស៊ី ហ្នឹងបញ្ជាមកឲ្យខ្ញុំក៏ធ្វើឲ្យជនរងគ្រោះដែលជាអ្នកទោសផ្សេងទៀតនោះតក់ស្លុត ។ នេះគោលបំណងពិត ។

សូមបញ្ជាក់ជូនលោកចៅក្រមថា មិត្តនុំងក្រោយពីបាញ់ហើយ គាត់មានការសោកស្តាយក្នុងខ្លួនតក់ស្លុត មិនបានប៉ុន្មានថ្ងៃគាត់សុំខ្ញុំចេញទៅ ។ ខ្ញុំក៏មានចិត្តអាណិតអាសូរគាត់ដែរ គាត់ចេញទៅបាត់ ។ ឥឡូវខ្ញុំបាត់ដំណឹងគាត់ទៅ មិនទាន់ដឹងជារត់ស្លាប់ ឬរស់ទេ ។ ប៉ុន្តែ ឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់នេះ ខ្ញុំមិនផ្តើយដាក់ទៅលើមិត្តនុំងទេ ថ្វីតែមានរឿងជាប់គ្នាអ៊ីចឹងក៏ដោយ ។ ហើយក៏មិនផ្តើយដាក់ទៅលើបងស៊ី ជាអ្នកសម្រេចដែរ ។ គឺខ្ញុំទទួលឧក្រិដ្ឋកម្មមួយដែលរាងមានលក្ខណៈឃោរឃៅ ហើយចំហ មិនមែនតែទៅលើបុគ្គលម្នាក់ដែលស្លាប់នោះទៅទេ ។ មានទៅលើបុគ្គលដទៃទៀតដែលនៅរស់ យើងកំញើញគំរាមសតិអារម្មណ៍គេ ជាជាងកាលដែលខ្ញុំជាប់គុកនៅខ្ទាំងនៅព្រៃសទៅទៀត ។

(មានបញ្ហាខាងបកប្រែ)

អ្នកបកប្រែ៖ សូមអភ័យទោសបកប្រែរីឡេ អ្នកទទួលបកអត់បាន។

[០៩:៣៤:៥៥]

ចៅក្រម រ៉ូប៊ើត ពើទីត៖

លោកប្រធាន ខ្ញុំគិតថា ប៉ុស្តិ៍លេខពីរ ។ ដល់អ៊ីចឹងហើយវាប្តូរប៉ុស្តិ៍លេខមួយនិងលេខពីរ ទៅជាបារាំង អង់គ្លេស ។ អ៊ីចឹងគឺថា នៅពេលដែលមីក្រូហ្វូនរបស់ជនជាប់ចោទបិទ គឺថាអ្នកបកប្រែអាចប្រាប់យើង ថាតើប៉ុស្តិ៍ណាភាសាអ្វី ។ ប៉ុស្តិ៍លេខមួយភាសាខ្មែរ, ពីរ ភាសាអង់គ្លេស ហើយប៉ុស្តិ៍លេខបី

ភាសាបារាំង ។

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៖

តើស្តាប់បាន-- តើដំណើរការបានទេ?

ចៅក្រម រ៉ូប៊ឺត ពើទីត៖

បាន ។

សួរដោយចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៖

ស៖ ដូច្នេះលោកបានបញ្ជាក់ថាពីហេតុការណ៍ទីមួយ ។ ហើយខ្ញុំចង់ដឹងតទៅទៀត ថាតើវាទាក់ទងទៅនឹងការរត់គេចរបស់អ្នកឃុំខ្លួន អ្នកទោសជាច្រើនទេក្នុងហេតុការណ៍ហ្នឹង?

ជនជាប់ចោទ៖

ឆ៖ អ្នកដែលរត់កាលលើកទីមួយនោះ ប្រហែលជាសាមសិបនាក់ ។ បានន័យថា អ្នកដែលជាប់ឃុំទាំងប៉ុន្មានរត់ទៅទាំងអស់គ្នា អត់មានសល់ម្នាក់ទេ ។

ស៖ អ៊ីចឹងនៅក្នុងហេតុការណ៍ហ្នឹង លោកបានពាក់ព័ន្ធផ្ទាល់ទេ? លោកបានរាយការណ៍ភ្លាមទៅថ្នាក់លើទេ ដោយស្នើសុំវិធានការណ៍ដើម្បីដាក់ទណ្ឌកម្មអ្នកដែលបណ្តែតបណ្តោយឲ្យគេរួចខ្លួននោះឬទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំរត់រកម៉ូតូគេ ឲ្យប្រធានភូមិ-- ឃុំអមលាំងជូនខ្ញុំទៅ ម៉ោងប្រាំពីរខ្ញុំទៅដល់មេខ្ញុំ វន វ៉េត ។ ខ្ញុំសុំចូលរាយការណ៍ទាំងយប់ បានទាំងយប់ ។

ស៖ តើហេតុការណ៍ហ្នឹង ត្រូវមានការកែតម្រូវតាមរបៀបមួយ ដើម្បីឲ្យមានការឃ្លាំមើលអ្នកទោសគ្រប់ពេល ដើម្បីជៀសវាងហេតុផលហ្នឹងទេ ឬផលពិបាកហ្នឹងទេ?

ឆ៖ ក្រោយពីព្រឹត្តិការណ៍នេះ ខ្ញុំដូចបានជម្រាបលោកចៅក្រមហើយ សូមឲ្យ វន វ៉េត គាត់ដាក់ទោសខ្ញុំ ។ ហើយយូរបន្តិចមកបានឃើញអ្នកទោសទៅដល់យូរមួយៗ ។ វិធានការនៅដដែលទេ គឺដាក់ខ្នោះទាំងយប់ទាំងថ្ងៃមិនឲ្យចេញ ។ ពីលើកមុនដាក់ខ្នោះតែយប់ ថ្ងៃឲ្យចេញទៅធ្វើការ ដល់ពេលនេះមនុស្សមកមួយ-ពីរអ៊ីចឹង យប់ដាក់ខ្នោះ ថ្ងៃក៏ដាក់ខ្នោះដែរ លើកលែងតែពេលយកទៅសួរ ។ នេះវិធានការដំបូង ។ ដល់ក្រោយមកមនុស្សចេះតែច្រើនទៅ ខ្ញុំក៏ឆ្លៀតបញ្ចេញយកទៅធ្វើស្រែខ្លះ ។ ពេលហ្នឹងដែលចាប់ផ្តើមមានរបងខ្លី ពេលហ្នឹងដែលចាប់ផ្តើមជីកដីដាក់ការពារគ្រាប់ផង ហើយការពារកុំឲ្យជនរងគ្រោះទៅជាប់ទោសហ្នឹងរត់រួចផង ។

[០៩:៣៨:៥៧]

ស៖ អ៊ីចឹងលោកប្រាប់យើងថា យើងបានជីករណ្តៅដើម្បីជៀសវាងកុំឱ្យអ្នកទោសរត់រួច អ៊ីចឹង មែនទេ?

ឆ៖ វាជារឿងពិត ចៅក្រមលោកគិតមើលចុះ កំពស់ប្រហែលជាពីរម៉ែត្រ វាផុតក្បាលមនុស្ស ហើយ ឡើងចុះដាក់ជណ្តើរ ។ ដូច្នេះគ្នាមិនងាយនឹងរត់ដែរ បើយើងដាក់គេទៅក្នុងរណ្តៅនោះហើយ ។

ស៖ តើមានរណ្តៅច្រើន ឬក៏រណ្តៅរួម ឬក៏រណ្តៅមួយសម្រាប់អ្នកទោសច្រើន?

ឆ៖ កាលដែលមានអ្នកទោសតែម្នាក់នោះ ខ្ញុំអត់បានជីករណ្តៅទេ ។ ខ្ញុំជីករណ្តៅនៅសម័យ ពេលដែលមាន បេ-៥២ហ្នឹង ។ ដែលនឹកឃើញជីករណ្តៅនៅសម័យមាន បេ-៥២ ។ ដូច្នេះ អ្នកទោស ប្រហែលជាប្រាំនាក់យ៉ាងតិច ប្រាំអ្នកទោដប់នាក់យ៉ាងច្រើនប៉ុណ្ណឹងឯង ។

ដូច្នេះ គ្មានរណ្តៅសម្រាប់បុគ្គលឯកជនម្នាក់ទេ ។ ខ្ញុំបែកគំនិតធ្វើ *ស៊ែឡ៊ី* ឯកជននៅពេលដែល ខ្ញុំកាន់កាប់ស-២១ នៅពេលបាន*លីសហ្សេផ្ទេយ៉ា (?)*ហើយទេ ។

ស៖ *(មិនមានការបកប្រែ)?*

[០៩:៤០:០០]

ឆ៖ សូមលោកចៅក្រមសួរខ្ញុំម្តងទៀត ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ខាងអ្នកបច្ចេកទេសមើលសម្របសម្រួលបញ្ហាមីក្រូហ្វូនហ្នឹងឱ្យបានល្អ ជាងនេះមើល៍!

សួរដោយចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៖

ស៖ សំណួរខ្ញុំ តើមានរណ្តៅសម្រាប់អ្នកទោសរួម ឬក៏មានរណ្តៅមួយសម្រាប់អ្នកទោសម្នាក់ ដែរឬទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមមានគំនិតឱ្យជីករណ្តៅនេះ គឺនៅសម័យចាប់ផ្តើមមានអាបេ-៥២ (B-52) ។ ដូច្នេះ ជីកទទឹងពីរម៉ែត្របណ្តោយបីម៉ែត្រជម្រៅពីរម៉ែត្រ ។ ម្នាក់ក៏ខ្ញុំដាក់ក្នុងរណ្តៅមួយ ប៉ុណ្ណឹង មកប្អូនប្រាំនាក់ក៏ក្នុងរណ្តៅមួយប៉ុណ្ណឹងដែរ អត់មានកូនរណ្តៅមួយតូចសម្រាប់បុគ្គលម្នាក់ទេ ។

ស៖ តើរណ្តៅទាំងនោះនៅជិតមាត់ស្ទឹង ឬក៏រណ្តៅទាំងនោះនៅទីតាំងកន្លែងណា? តើរណ្តៅ ទាំងនោះធ្លាប់មានទឹកជំនន់លិចចូលទេ? លិចនៅពេលណា?

ស៖ ប្រហែលជាប្រាំម៉ែត្រពីមាត់ស្ទឹង ។ ថ្ងៃមួយនោះក្នុងឆ្នាំ១៩៧៣ ប្រហែលជាខែ១០ មុនខែ

១០បន្តិចផងមិនដឹង មានទឹកជន់លិចៗរត់ទាំងអស់គ្នា អណ្តែតទាំងជ្រូកអណ្តែងអីអស់រលីង ។ ជនរងគ្រោះដែលនៅប៉ុន្មានហ្នឹង ខំជញ្ជូនយកទៅដាក់លើទួលចម្ងាយពីនោះប្រហែលជាហាសិបម៉ែត្រ ។ ដូច្នេះ មានទឹកជនមែន ម្តងនៅឆ្នាំ១៩៧៤ ខែ១០ ។

[០៩:៤៣:១៨]

ស៖ ប្រសិនបើខ្ញុំយល់ច្បាស់ លោកបានប្រាប់យើងថា អ្នកទោសទាំងអស់នោះត្រូវបានប្តូរចេញពីកន្លែងនោះ ។ តើមានអ្នកទោសណាដែលនៅក្នុងរណ្តៅ ហើយលង់ទឹកស្លាប់ដែរឬទេ?

ឆ៖ ពេលនោះគ្មានជនរងគ្រោះដែលលង់ទឹក អណ្តែតទឹកស្លាប់ទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលគ្នា--មុនដំបូងខ្ញុំអត់ឲ្យចេញទេ ខ្ញុំអត់ទាន់ឲ្យចេញ ខ្ញុំស្មានថាទឹកតិចៗ ។ ដល់ទឹកឡើងត្រឹមនេះ ខ្ញុំថាអ៊ំា មិនបានទេឡើង! ឡើងលើទួល ឡើងលើដីឡើង ។ ឲ្យចេញពីរណ្តៅមក មកឡើងលើដី ។ ដល់ឡើងលើដីសុខភាពគ្នាវាទ្រុឌទៅហើយខ្ញុំបណ្តើរឆ្លងស្ទឹងទៅ ពីរ-បីថ្ងៃមកមានស្លាប់ម្នាក់ពីរមែន ។ ក៏ប៉ុន្តែ អ្នកដែលអណ្តែតទឹក លង់ទឹកងាប់ គឺអត់មានទេ ។

ស៖ ការជន់ហ្នឹង ជោរជន់ តើលោកបានរាយការណ៍ទៅថ្នាក់លើទេ អំពីទឹកជំនន់លេចទីតាំងនេះនោះ?

ឆ៖ ខ្ញុំពិតជាបានរាយការណ៍ទៅខាងលើ ក៏ប៉ុន្តែមិនរាយការណ៍បន្ទាន់ ដូចថ្ងៃរឿងដែលគេរត់រួច ពួកនោះរត់រួចទេ ។

ស៖ ដូច្នេះ នៅក្នុងរបាយការណ៍នេះលោកបាននិយាយ តែពីរចំណុចមួយថា លោកបានចាត់វិធានការ ដើម្បីយកអ្នកទោសហ្នឹងចេញពីកន្លែងមួយដែលៗអាចមានទឹកជំនន់លិចបាន ។

ឆ៖ ទឹកជន់នោះវាអត់នៅលើសពី៤៨ម៉ោងទេ ។ ដូច្នេះយើងខ្ញុំរង់ចាំទឹកស្រកប្រមូលគ្នាមកនៅកន្លែងដើម វិញរួចហើយចាត់ចែងសព្វគ្រប់ស្រួលបួលហើយ បានខ្ញុំឡើងទៅរាយការណ៍ ។ ដូច្នេះ មិនផ្លាស់កន្លែងជាស្ថាពរទេ គ្រាន់តែជម្លៀសជនរងគ្រោះចេញពីកន្លែងលិចលង់នោះទៅលើទួល ។

ស៖ ឥឡូវនេះខ្ញុំចង់សួរទាក់ទងទៅនឹងការសួរចម្លើយទៅលើអ្នកទោស តើលោកអាចប្រាប់យើងបានទេ ថាតើមានវិធីសាស្ត្រខុសៗគ្នាដូចម្តេចក្នុងការសួរចម្លើយថា ដែលមានវិធានការអីដែលត្រូវយកមកប្រើដើម្បីសួរចម្លើយអ្នកទោសទាំងនោះ?

ឆ៖ រឿងនេះ វាមានការ នេះមិនឯកភាពទេ--យើងមិនអាចនិយាយមួយម៉ាត់បានទេ វាច្រើនបែប ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមនិយាយពីដំបូង ពីដំបូងហើយខ្ញុំនៅចាំមិនភ្លេចទេ ខ្ញុំបានជម្រាបលោកចៅក្រម

ម្សិលហើយ ឈ្មោះម្នាក់ដែលខ្ញុំសួរចម្លើយនោះ ។ ខ្ញុំខំសួរស្ងួត គាត់មិនឆ្លើយ គាត់នៅតែឆ្លើយថា ចូលមកទិញមាន់ ចូលមកអីឯណា ហើយខ្ញុំបានជម្រាបលោកចៅក្រមម្សិលមិញហើយ ខ្ញុំកំពុងតែសួរហើយហើយពេល ហ្នឹងកំពុងគ្រុនញាក់ផងខ្លួនឯងនេះ ។ ស្រាប់តែកម្មាភិបាលហាណូយពីរនាក់គេមានកាំភ្លើងខ្លី មានអីមក មកដល់គេសេរី វ៉ៃមនុស្សរបស់ខ្ញុំ នៅមុខខ្ញុំ ។ ខ្ញុំវាហួសចិត្តបន្តិចដែរ ដល់គេវ៉ៃ ផស់ចង្កុលមុខចុះឡើង ឃើញឆ្លើយ។ ខ្ញុំខឹងបណ្តោយ ។ យី! អញនិយាយស្លូតអ្អែងមិនស្តាប់ អ្អែងខ្លាចគេកាចខ្លាចគេវ៉ៃហ៎អ្អែង ។ ខ្ញុំក៏ស្ទុះទៅខ្លួនឯងវ៉ៃ ដល់វ៉ៃមនុស្សនោះវាលើកដៃសំពះ អូ៎! តាឯងអាណិតខ្ញុំកុំវ៉ៃទៀត ខ្ញុំក៏ទៅលែងរួចទៅ ។ ដល់ក្រោយមកជាមួយមនុស្សនេះខ្ញុំសួរចប់ចុងចប់ដើម ពេលខ្លះកំញើញវ៉ៃពេលខ្លះក៏វ៉ៃខ្លួនមួយរំពាត់ពីរទៅនេះ ។ ជាភេទមួយដែលខ្ញុំចាំមិនភ្លេច ក្នុងរឿងខ្ញុំសួរផ្ទាល់ខ្លួន ហើយខ្ញុំធ្វើទារុណកម្ម ។

ភេទមួយទៀត នៅចុងក្រោយបំផុតដែលខ្ញុំមានពិសោធន៍ក្នុងរឿងសួរ ក្នុងពេលកាលដែលខ្ញុំដឹកនាំការសួរចម្លើយនេះ ហូរហែមក ខ្ញុំមានពិសោធន៍ ខ្ញុំចង់លរមើលពិសោធន៍ ខ្ញុំសួរមនុស្សម្នាក់ចំណាយពេលប្រហែលជាមួយខែ ។ ឈ្មោះនោះ អូ! មនុស្សនោះឈ្មោះ ង៉ែត សំប៊ុន ហៅ វំពេ ជាអ្នកធ្លាប់សរសេរកំណាព្យឱ្យកាសែត ហើយចូលទៅបង្កប់ខ្លួនក្នុងដីរំដោះ ។ ខ្ញុំចង់មានពិសោធន៍ខ្ញុំប្រថុយសួរខ្លួនឯងលរ មើលចំណាយពេលមួយខែ ។ ខ្ញុំមានវ៉ៃខ្លួនឯងផ្ទាល់ នេះជារឿងពិត ។

សរុបមករឿងទារុណកម្ម ដែលខ្ញុំធ្វើដោយផ្ទាល់ដៃខ្លួនឯង យ៉ាងតិចណាស់ក៏មានពីរនាក់នេះដែរក្រៅពីនោះ ភាគច្រើន ច្រើនតែខ្ញុំសួរ ហើយខ្ញុំណែនាំឱ្យគេធ្វើទារុណកម្ម ខ្ញុំណែនាំឱ្យគេសួរបែបនេះសួរបែបនេះ ហើយខ្ញុំណែនាំឱ្យគេធ្វើទារុណកម្ម ។

ដូច្នេះសរុបមករឿងទារុណកម្ម ទោះបីខ្ញុំណែនាំឱ្យគេធ្វើមិនធ្វើផ្ទាល់ដៃដោយថ្នាក់ខ្ញុំវាតាំងខ្លួនជាធំបន្តិចហ្នឹងក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំសូមជម្រាបលោកចៅក្រមដោយស្មោះថា ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវលើ ឧក្រិដ្ឋកម្មដែលធ្វើទារុណកម្មមនុស្សនេះ ។ ចម្លើយដែលបានមកពីទារុណកម្មទាំងប៉ុន្មានធ្លាក់ទៅលើអាយុជីវិតអ្នកផ្សេងទៀតក៏ខ្ញុំទទួលដែរ ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ ។ គ្រាន់តែនេះ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនលោកចៅក្រមអំពីការពិតដែលកើតមាននៅទីនោះ ។ ទោះបីខ្ញុំ ក្នុងឋានៈខ្ញុំតាំងខ្លួនជាស្នងការម្នាក់ដែលបញ្ជាទៅលើអធិការក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំនៅតែទទួលខុសត្រូវថា ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះវាកើតពីខ្លួនខ្ញុំ ។

សូមទោស ខ្ញុំងាកទៅឃើញមុខលោក ជុំ ម៉ី ខ្ញុំអត់បានទៅវ៉ៃលោក ជុំ ម៉ី ទេ មិត្ត សេង គាត់វ៉ៃលោក ជុំ ម៉ី តែខ្ញុំបញ្ជាឱ្យនៅលើហ្នឹង ខ្ញុំសូមទោសលោក ជុំ ម៉ី ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

យើងធ្វើសវនាការលើអង្គហេតុ ម-១៣ អ៊ីចឹងកុំឲ្យឃ្លាតឆ្ងាយអំពីអង្គហេតុដែលកំពុងដំណើរការសវនាការណាស់ ចំពោះអង្គហេតុដែលពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងករណីអម្បាញ់មិញនេះជារឿងអង្គហេតុផ្សេង ចាំដល់ពេលអង្គហេតុផ្សេងសឹមមានការពាក់ព័ន្ធ ។ សុំបង្វែរមកវិញពាក់ព័ន្ធទៅនឹង សំណួរដែលសួរពាក់ព័ន្ធនឹង ម-១៣ ។

សូមអញ្ជើញបន្តទៀតលោក ហ្សង់ម៉ាក ។

សួរដោយចៅក្រម ហ្សង់ ម៉ាកឡាវែន៖

ស៖ ដូច្នេះលោកបានជម្រាបយើងថា ថាតើមានបញ្ហាបច្ចេកទេស ឬយ៉ាងម៉េច សូមអភ័យទោស ?

ឆ៖ ខ្ញុំសូមត្រឡប់មកវិញ សូមទោស ដែលខ្ញុំនិយាយជ្រុលទៅដល់ខាងមុខ ម្ខាង ស-២១ ។ សរុបមកការរៀងធ្វើទារុណកម្ម ទៅធ្វើមន្ទីរនគរបាល ហើយជៀសមិនរួចពីធ្វើទារុណកម្មទេ ទោសឧក្រិដ្ឋទាំងប៉ុន្មានដែលខ្ញុំធ្វើទារុណកម្មជនរងគ្រោះ ទោះបីខ្ញុំមិនបានធ្វើដោយផ្ទាល់ដៃខ្ញុំ គ្រាន់តែណែនាំគេក៏ដោយ ខ្ញុំទទួល ។ ហើយខ្ញុំគិតថា ការនេះវាសាហាវជាងខ្ញុំធ្វើដោយផ្ទាល់ដៃទៀត បើខ្ញុំធ្វើដោយផ្ទាល់ ដៃសូមជម្រាបដោយត្រង់ ខ្ញុំវ៉ៃបានមនុស្សម្នាក់ទេ តែបើសិនខ្ញុំណែនាំគេវិញ វាកាន់តែបានមនុស្សច្រើន សម្រាប់ឃោរឃៅទៅលើជនស្លូតត្រង់ ។ ដូច្នេះ ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះខ្ញុំទទួល ។ នេះជាបញ្ហាមួយ ។ បញ្ហាមួយទៀត ដែលខ្ញុំសូមរាយការណ៍ជូនលោកឲ្យហើយអំពីទារុណកម្ម តាមវិធីឲ្យមុជទឹកនៅក្នុងរដូវរងា ហើយឡើងមកហាលខ្លួនឲ្យស្ងួត វិធានការនេះខ្ញុំធ្វើជាមួយស្រី ។ ធម្មតាមនុស្សស្រីខ្ញុំមិនដែលហ៊ានឲ្យនរណាសួរទេ គឺខ្ញុំសួរខ្លួនឯង ខ្ញុំខ្លាចរឿងប៉ះពាល់ដល់ការរំលោភលើផ្លូវភេទ ឬរំលោភលើរាងកាយ ។

[០៩:៥៣:១៩]

ដល់ថ្ងៃមួយខ្ញុំនឹកឃើញថា ហ៎ា បើសិនយើងមិនវ៉ៃ ហើយយើងប្រថុយយកទៅដាក់ នែ៎ឲ្យងូតទឹក ហើយងើប ឡើងឈរហាលខ្យល់ត្រជាក់ តើបានផលទេ? ខ្ញុំនាំគ្នាពីរនាក់មិត្ត ប៉ុន ទៅធ្វើ គឺឲ្យមនុស្សនោះមុជទឹកលិចក្បាល ហើយងើបឡើងមកឈរហាលខ្យល់ ។ មុជទឹកលិចក្បាល ហើយងើបឡើងមកឈរហាលខ្យល់ ។ ដល់ក្រោយមក ដកពិសោធន៍ខ្ញុំឃើញថា មិនបានការទេ ហើយគ្រោះថ្នាក់ផងស្រួលមិនស្រួល គេស្រី យើងយកទៅគ្នាពីរនាក់ហ្នឹងក៏ដោយ មានកើតចិត្តភ្លើតភ្លើនទប់មិនជាប់កំបុតករ ។

អ៊ីចឹងខ្ញុំឈប់ធ្វើ ដូច្នេះវិធីនេះខ្ញុំធ្វើចំពោះស្រី ។ ដូច្នេះកាលដែលខ្ញុំធ្វើទារុណកម្មដោយផ្ទាល់ដៃទៅលើជនរងគ្រោះផ្សេងទៀត ខ្ញុំសូមជម្រាបលោកចៅក្រមថា ខ្ញុំនឹកមិនឃើញទេ អាចមានលើសពីពីរនាក់ ហើយនឹងជ្រលក់ ឲ្យម្នាក់នោះងូតទឹកមែន នេះវិធីធ្វើទារុណកម្ម ដែលខ្ញុំបញ្ជា ហើយខ្ញុំដឹកនាំ ។

[០៩:៥៤:៤២]

សៈ កាលពីម្សិលមិញ នៅពេលលោកធ្វើការ ត្រូវបានសួរចម្លើយ លោកបាននិយាយថា នៅក្នុងមន្ទីរឃុំឃាំង នៅមន្ទីរឃុំឃាំងសម័យខ្មែរក្រហម សម័យឥស្សរៈ គឺការធ្វើទារុណកម្ម គឺមិនជៀសមិនរួចទេ តើលោកអាចបញ្ជាក់អំពីការជៀសមិនរួច អំពីការធ្វើទារុណកម្មនេះដែរឬទេ ?

ឆៈ ការពិតនេះបានទេ នៅក្នុងមន្ទីរនគរបាលសម័យឥស្សរៈក៏ដូចជានៅក្នុងមន្ទីរនគរបាល បើសម័យមុន១៧ មេសា ក៏ដូចជានៅមន្ទីរនគរបាលក្រោយ១៧ មេសា ជាទូទៅ គឺសុទ្ធតែមានទារុណកម្ម ជៀសអត់រួច ។ ជៀសអត់រួចទេ គ្រាន់តែខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ ទារុណកម្មខ្ញុំធ្វើដោយផ្ទាល់ដៃ ឬទារុណកម្មដែលខ្ញុំប្រើឲ្យគេធ្វើដោយណែនាំល្អិត ថាមិត្តឯងត្រូវធ្វើអញ្ចេះ មិត្តឯងត្រូវធ្វើអញ្ចេះ ។ នេះពិត ។

សៈ ថាតើអំពើហឹង្សាបែបណាដែលបានប្រើប្រាស់ក្នុងពេលសួរចម្លើយ?

ឆៈ បើនិយាយអំពី អំពើកម្រោលដែលយើងធ្វើទៅជនរងគ្រោះនៅពេលសួរចម្លើយ នៅមន្ទីរ ១៣ មានពីរបែប ។ បីបែប ។ ទីមួយ គឺយើងសួរស្លូត បបួលនិយាយពីនេះ បបួលនិយាយពីនោះ ណែនាំបញ្ចុះបញ្ចូល មិនតាមទេ អាហ្នឹងក៏នៅក្នុងសម្តីដែរ ហៅថាក្នុងបែបទីមួយក៏ថាបានដែរ វានៅក្នុងការប្រើសម្តី ។

គឺកំហែង សម្លុត កំញើញ យកស្នឹដែលធំយកទៅកំញើញ ឧទាហរណ៍ដំបងមួយធំ ឬដាវមួយ ប៉ុន្តែគ្មានដាវទៀតផង តាមពិតនោះ ។ ឧបមាថា ញញួរមួយ ញញួរឈើមួយ យកទៅកំញើញ នេះអត់ទាន់វ៉ៃប៉ះខ្លួនប្រាណទេ ។ ដល់មិនកើតហើយទុកចោល លើកក្រោយមកយកមកនិយាយពីរបីម៉ាត់វ៉ៃ ឲ្យគេវ៉ៃ ។ ធម្មតាទេ ខ្ញុំអនុញ្ញាតត្រឹមវ៉ៃ អាចក្មេងៗរហូតដល់ទាត់ធាក់អីក៏ផងមិនដឹង នេះមានមែន នេះជារូបភាពមួយ ។ ឯចំណែកសេចក្តីណែនាំរបស់ វន វ៉េត ខ្ញុំមិនដែលបានធ្វើកើតទេ គាត់ប្រាប់ខ្ញុំថាស្បោងប្លាស្ទិក ។ យួនវាចងស្បោងប្លាស្ទិកគ្របពីលើអញ្ចេះ ។ ខ្ញុំធ្វើមិនកើតទេព្រោះដីរំដោះវាអត់មានស្បោងប្លាស្ទិកទេ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមទោសឥឡូវនឹកឃើញរូបភាពមួយទៀតហើយ នៅពេលដែលសួរចម្លើយរកកាំភ្លើងនេះ ជនរងគ្រោះតែងតែទាក់ទងគ្នា និយាយប្រាប់គ្នាថា ឲ្យឆ្លើយអញ្ចេះ ឲ្យឆ្លើយអញ្ចុះ ។ ខ្ញុំគិតថា ហ៉េ!បើសិនជាអ៊ីចឹងធ្វើម៉េចទៅ បើវាចេះតែលួចប្រាប់គ្នាអ៊ីចឹងហ៉ាទៅឯណា? កាំភ្លើងនៅឯណា?

គិតចុះគិតឡើង មិនដឹងជាបានស្អី ក៏ទៅពិគ្រោះជាមួយ រាយការណ៍ជូន បង ស៊ី ឈ្មោះដើម ជូ ជេត អនុលេខាភូមិភាគនិរតីជំនាន់នុំង ដល់រាយការណ៍ជូនគាត់ គាត់គិតធ្មេចភ្នែកមួយសន្ទុះ គាត់បើកភ្នែកឡើងគាត់ថា ឌុច ឯងធ្វើអញ្ចេះ បោះបង្គោល ឲ្យវាឃ្លាតគ្នា ហើយឲ្យកងការពារយើងយាមចងវាភ្ជាប់ទៅនឹងបង្គោលនុំង ហើយកុំឲ្យវានិយាយគ្នា ។ អើធម្មតាទេ ហេតុតែយើងឃើញការចង់រកកាំភ្លើងជាធំ ដើម្បីផ្គាប់ផ្គន់ចិត្ត តាម៉ុក ។ មកដល់ក៏ចងជនរងគ្រោះទៅនឹងបង្គោលនុំង ដូច្នេះដោតបួនបង្គោល ឬក៏ប៉ុន្មានបួនបង្គោល ។ រើយដល់ដោតបួនប្រាំថ្ងៃទៅ វារលាត់នឹងអាខ្សែអង្រឹងដែលចងដៃហ្នឹង គ្នាឡើងខ្ទុះ ខ្ញុំឲ្យពេទ្យយកថ្នាំក្រហមទៅលាបឲ្យ ដោះមកយកថ្នាំក្រហមទៅលាបឲ្យអីៗ ។ នេះជារូបភាពមួយទៀតនៃការធ្វើទារុណកម្ម ដោយបំបែកគ្នា មិនចង់ឲ្យនិយាយគ្នា ព្រោះយើងវាខ្វះ *"សែឡឺ អាំង ឌុយវី ឌុយអែល"* ។

នេះជារូបភាពទារុណកម្ម ដែលខ្ញុំសូមលើកឡើងតាមការនឹកឃើញបណ្តើរៗជូនលោកចៅក្រមជ្រាប ។ អាចងបង្គោលនេះក៏ខ្ញុំណែនាំដែរ គំនិតរបស់ខ្ញុំដែរ ហើយខ្ញុំទាមទារឲ្យកងការពារគេអនុវត្តបទបញ្ជាខ្ញុំឲ្យបានដាច់ខាតដែរ ។

[១០:០០:២៨]

ស៖ នៅពេលដែលលោកនិយាយថាចងនឹងបង្គោល ថាតើពួកគេចង ឬក៏ព្យួរពីបង្គោល?

ឆ៖ ដើម្បីច្បាស់លាស់ ខ្ញុំសូមងើបឈរ ហើយធ្វើជូនលោកចៅក្រមមើល ។ នេះបង្គោល នេះជនរងគ្រោះគេចងអីចេះ គេចងអានេះមួយកង់ ហើយគេចងអានេះទៀតទៅក្រោយ ។ ឈរអីចឹង ។ នោះមួយទៀត នោះមួយទៀត ទាំងអស់៤ ។

ស៖ ថាតើលោកនិយាយប្រាប់យើងថា ពួកគេត្រូវបានចង មិនមែនចងព្យួរទេ គឺថាគេចងដៃទៅខាងក្រោយ ទៅខាងខ្នងនឹងបង្គោល?

ឆ៖ នោះមកដល់ ចងផ្អែកនៅអីចេះ ដៃទៅក្រោយ ។ ចងមួយកង់ត្រង់នេះ ចង់មួយកង់ទៀតត្រង់នេះ ចងពីរកង់ ។

ស៖ ដូច្នេះ អ្នកទោសនៅចងនៅទីនោះ៤ថ្ងៃ ដោយមិនអនុញ្ញាតឲ្យនិយាយទៅកាន់អ្នកទោសជាប់គ្នា ថាតើពួកគេអាចផ្តល់អាហារដែរឬទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំភ្លេចទៅកាលហ្នឹង មិនដឹងជាខ្ញុំដាក់មកឲ្យគេហូបបាយសិន ឬក៏ឲ្យកងការពារបញ្ចុក? ខ្ញុំភ្លេច ។

ស៖ ថាតើលោកមានឃើញអ្នកទោសត្រូវបានគេព្យួរដែរឬទេ? ព្យួរដោយដៃ កដៃ ជើង ឬក៏ព្យួរដើម្បីសួរចម្លើយ?

[១០:០៣:០០]

ឆ៖ ខ្ញុំគ្មានចេញបញ្ជាឲ្យធ្វើអារបៀបហ្នឹងទេ ហើយក៏គ្មានស្ទីសម្រាប់ព្យួរយោងដែរ ។

ស៖ ថាតើលោកបានឃើញអ្នកទោស ដែលអាចត្រូវបង់ចូលក្នុងបឹងដែរ ឬទេ?

ឆ៖ សូមជម្រាបលោកចៅក្រម ការយកអ្នកទោសឲ្យទៅមុជទឹក ហើយមកឈរហាលខ្យល់ត្រជាក់ជាវិធីតែម្តងគត់ ដែលខ្ញុំធ្វើទៅលើស្រីម្នាក់ជាមួយមិត្ត ប៉ុន ហើយក្រោយមកខ្ញុំឈប់ឲ្យអ្នកណាធ្វើ ។ រូបភាព ឲ្យមុជទឹក មានតែម្តងគត់ ។

ស៖ លោកមិនដែលឃើញ ពេលដែលក្បាលរបស់អ្នកទោសជ្រមុជចូលទឹក?

ឆ៖ កាលណាយើងដាក់មនុស្សម្នាក់នៅក្នុងទឹក ហើយយកកម្លាំងទៅសង្កត់ពីលើ កម្លាំងស្ទីក៏ដោយ សង្កត់ពីលើ ហៅថាជ្រមុជ ។ វិធីធ្វើទារុណកម្មនៅមន្ទីរ១៣ គ្មានវិធីជ្រមុជទឹកទេ ។

ស៖ ថាតើលោកឃើញអ្នកទោស ដែលត្រូវបានគេបង្ខំឲ្យស៊ី ឬក៏ផឹកទឹកដោយសាប៊ូផ្សេងៗដែរឬទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំសូមជម្រាបលោកចៅក្រមថា សម័យនោះខ្ញុំបាទខ្លួនឯងហ្នឹង ក៏គ្មានសាប៊ូដុសខ្លួនផងដុសខោអាវផង ។

ស៖ តើលោកឃើញអ្នកទោសៗ ត្រូវបានគេចាក់ចូលម្ជុលចូលក្នុងក្រចកដែរ ឬទេ?

ឆ៖ រូបភាពនេះ គ្មានសោះ ។

[១០:០៥:៤៧]

ស៖ ថាតើលោកឃើញអ្នកទោស ឃើញគេដកក្រចកដែរឬទេ?

ឆ៖ ការធ្វើទារុណកម្មជំនាន់នោះ ខ្ញុំតាមដានជិតដល់ដែរ ។ គ្មានៗទេ គ្មានបញ្ជាខ្ញុំ ហើយក៏គ្មានម្ជុលឯណាសម្លាប់ ។ ហើយក៏គ្មានបញ្ជាណាពីខ្ញុំ ហើយក៏គ្មានដែលឃើញអ្នកណាគេរំលោភដោយដកក្រចកជនរងគ្រោះទេ ។

ស៖ តើអ្នកទោសត្រូវបានៗគេដុតដោយភ្លើងដែរឬទេ?

ឆ៖ រឿងនេះមានម្តងគត់ គឺខ្ញុំសូមអធិប្បាយរឿងនេះជូនដោយលម្អិត៖

យប់នោះគេចាប់មិត្ត ផល ។ ខ្ញុំឲ្យគេចាប់មិត្ត ផល តាមបញ្ជាពីលើ ក៏ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់អប់រំមិត្ត មាស

ឲ្យរៀនសួរចម្លើយមិត្ត ផល ។ ខ្ញុំចង់បង្រៀនមិត្តមាស ឲ្យសួរចម្លើយ មិត្តផល ។ យប់នោះនៅជុំគ្នាបីបួននាក់ ខ្ញុំធំជាងគេខ្ញុំដេកអង្រឹង ។ ហើយមិត្តប៉ុន បន្ទាប់ពីខ្ញុំមក ក៏គាត់ដេកអង្រឹងដែរ ។ មិត្តមាស គាត់ក្មេងជាងគេបំផុត គាត់សួរចម្លើយ ។ ដូច្នេះ ចំពោះបញ្ហាចិត្តសាស្ត្រ មិត្តមាស គាត់ក្មេងជាងមិត្តផល ហើយគាត់ចូលសម្ព័ន្ធយុវកកក្រោយ មិត្តផល ហើយគាត់ទៅហៅមិត្តផល អ្អែងចុះ អ្អែងឡើង មិត្តផលខឹង ។

ស៖ *(គ្មានការបកប្រែ)*

ឆ៖ ខ្ញុំសូមរាយការណ៍ឡើងវិញ ។ ក្នុងចំណោមគ្នាខ្ញុំហ្នឹង មាន៤នាក់ ។ ខ្ញុំមួយ, មិត្តប៉ុន ទី២, មិត្តមាស ទី៣ ជាអ្នកសួរ ហើយមិត្តផល ទី៤ ជាអ្នកភ្ជាប់ចំណងឲ្យគេឆ្លើយ ។ សូមបញ្ជាក់ថា មិត្តមាស នេះ គឺជាមនុស្សដែលក្មេងជាងគេ ហើយក៏ចូលយុវកកក្រោយ មិត្តផល ទៅទៀត ។ ដល់គាត់អ្អែងចុះ អ្អែងឡើងជាមួយមិត្តផល មិត្តផល គាត់ខឹង ។ ដល់មិត្តផល គាត់ខឹង គាត់បួងដៃដាល់ មិត្តមាសពីក្រោម អ៊ីចឹង "ផាច់ៗអ្អែង នេះអ្អែង" ។ ដល់អ៊ីចឹងមិត្តប៉ុន គាត់ក្រោមភ្លែត អាចន្លុះកំពុងតែនៅហ្នឹង ។ គាត់ក្រោកភ្លែតឡើង ឆក់អាចន្លុះដែលកំពុងដុត រុញទៅលើមុខ មិត្តផល រុញឆាច់ៗ ពីរ-បីនេះទៅ ។

ដូច្នេះ ប្រឡាក់មុខ ប្រឡាក់មាត់ បកមកដោយទាំងសាច់ ទាំងអីហ្នឹង ទាំងអស់ហ្នឹង ។ ហើយដល់ខ្ញុំឮអ៊ីចឹង ខ្ញុំងើប ។ ដល់ខ្ញុំងើបឡើង មិត្តផលគាត់-- ដល់មិត្តផល គាត់ឃើញខ្ញុំងើប គាត់ខ្លាចដែរ គាត់ថា "បងអើយបង" ដល់អ៊ីចឹង ខ្ញុំធ្វើដៃអ៊ីចេះ ប៉ុន ក៏ឈប់ ហើយផល ក៏មិនប៊ាននេះទៀតក៏ចាប់ផ្ដើមនិយាយគ្នាធម្មតាទៅយប់ហ្នឹង ។

ដូច្នេះ រឿងនេះគឺជារឿងដែលខ្ញុំចាត់ចែងខុសដែរឲ្យមាស ទៅសួរផល មិនបានទេ ។ បើខ្ញុំសួរខ្លួនឯង គ្មានកើតឧប្បត្តិហេតុហ្នឹងទេ ។ ហើយបើសិនជាខ្ញុំ បើសិនជាខ្ញុំមិននៅហ្នឹងទេ ក៏ប្រហែលជាមិត្ត ប៉ុន គេមិនប្រញាប់ប្រញាល់ទាញចន្លុះយកទៅអុជផលដែរ ។ ព្រោះបើសិនជាខ្ញុំនៅហ្នឹង ផ្ទោះផ្ទោយយ៉ាងម៉េច ប៉ុន ក៏គេទទួលខុសត្រូវដែរៗ ។ ដូច្នេះ គេស្ទុះទៅរកចន្លុះប្រញាប់ហ្នឹង ក៏ព្រោះតែស្មារតីគេការពារខ្ញុំនៅហ្នឹង ។

សរុបមក ការដុតជនរងគ្រោះដែលទៅជាប់ទោសនៅទីនោះដោយចន្លុះ គឺមានពិត ហើយនៅហ្នឹងភ្នែកខ្ញុំ ។

ស៖ ដូច្នេះ អ្នកទោសដែលត្រូវបានគេសួរចម្លើយ ហៅ ផល? ថាតើអ្នកទោសនេះ ជាបុគ្គលិក

របស់ ម-១៣ ដែរឬទេ កាលពីមុន?

ឆ៖ វាពិតណាស់ហើយលោកចៅក្រម ខ្ញុំសូមនិយាយរឿងមិត្តផលនេះ ជូនបន្តិច ។ មិត្តផលនេះ ឈ្មោះពេញលេញរបស់គាត់ ម៉ែន សុផល ជាក្មេងដែលចុះទៅពីភ្នំពេញជាមួយខ្ញុំ ទៅតំបន់២៥ ។ ហើយក្រោយមក ក៏តាមមកជាប់ខ្ញុំនៅអមលាំងហ្នឹងទៀត ។ នៅពេលដែលខ្ញុំចាត់តាំងកកើតម-១៣ "ខ" ខ្ញុំ ឲ្យមិត្តផល នេះ ទៅធ្វើអនុប្រធានមិត្ត ស៊ុំ ហើយដល់នៅបានមួយរយៈ គាត់មានរឿងរ៉ាវស្រីញីៗ មេខ្ញុំផ្លាស់ឲ្យទៅនៅជាមួយអង្គភាពមួយផ្សេងទៀត ។ ដល់ផ្លាស់គាត់ឲ្យទៅនៅអង្គភាពមួយផ្សេងទៀត ប្រហែលជាក្នុងខែ១១ *ណុងៗ*!! មេខ្ញុំផ្លាស់ឲ្យគាត់ទៅនៅក្នុងអង្គភាពមួយផ្សេងទៀត មិនដឹងជាខែណាទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែខែ១១ ខ្ញុំឃើញមិត្តផលទៅដល់ផ្ទះខ្ញុំ នៅអមលាំង កាន់កាំភ្លើងអាកាបត់មួយដើមថ្មីថ្ងៃសទៅដល់ ។ ដល់យកកាំភ្លើងអាកាថ្មីដថែសយកទៅហុចខ្ញុំដែពីរទៀត ថ្ងៃនុំង ។ ដល់ពេលខ្ញុំទៅធ្វើការៗខ្ញុំរាយការណ៍ជូនលោកគ្រូ សុន សេន ។ ខ្ញុំយកទាំងកាំភ្លើងទៅជូនគាត់ ។ ដល់លើកនេះមេខ្ញុំអត់ទាន់មានយោបល់ថា ម៉េចទេ ។ ដល់ខ្ញុំទៅធ្វើការលើកក្រោយជាមួយនឹងគាត់ទៀតៗ គាត់ប្រាប់ថា ចាប់ហើយវ៉ៃសួរចម្លើយទៅ ហើយកម្ទេចទៅ ។

ដូច្នេះមិត្តផលនេះ សរុបឡើងវិញជាពិត ជាកម្មាភិបាលរបស់ ម-១៣ មិនមែនជាបក្ខជនទេ តែជាសម្ព័ន្ធយុវកក ។

[១០:១៦:២៩]

ស៖ ថាតើមានបញ្ហាឲ្យធ្វើការសួរចម្លើយកម្មាភិបាលដែរឬទេ? ដោយសារតែគាត់មានបញ្ហាសីលធម៌ ហើយគាត់មានបញ្ហាហ្នឹង?

ឆ៖ បទបញ្ហាដែលខ្ញុំបានទទួលមកពីរឿងមិត្ត ផល នេះ ។ ទី១ គេផ្តុំទេ រឿងសីលធម៌ ឯរឿងពិតមែនទែន គឺគាត់ទៅនៅក្នុងអង្គភាពថ្មីគាត់បង្កហេតុនៅនុំង ។ គាត់បង្កហេតុនៅក្នុងអង្គភាពថ្មីហ្នឹងនៅក្នុងអង្គភាពចាស់ជាមួយនឹងកម្មាភិបាលចាស់ ចេះយោគចេះយល់គាត់ ។ ហើយដល់នៅអង្គភាពថ្មីគាត់បង្ករឿងនឹងគេ គេមិនអត់ឱនឲ្យគាត់ទេ គេរាយការណ៍លើហើយ ។ ដូច្នេះ គាត់គ្រោះថ្នាក់ដោយ-សារអារឿងដែលមានបញ្ហានៅក្នុងអង្គភាពថ្មីនុំង ។

[១០:១៧:២៨]

ស៖ ក្នុងការយល់ឃើញរបស់លោក នៅពេលដែលហិង្សាត្រូវបានប្រើប្រាស់ ថាតើវាជាគោលបំណងក្នុងការទាញយកចម្លើយសារភាព ដើម្បីទាញរកការពិតដែរឬទេ? ឬគ្រាន់តែជាការទាញយក

ចម្លើយសារភាពដែលលោកទាមទារឲ្យមានការធ្វើដូច្នោះ?

ឆ៖ បញ្ហានេះលោកចៅក្រមសួរមានលក្ខណៈជ្រាលជ្រៅណាស់ក្នុងនយោបាយ ខ្ញុំសូមសាកល្បងឆ្លើយតាមការពិចារណារបស់ខ្ញុំពេលនេះ ហើយនិងតាមការយល់ដឹងរបស់ខ្ញុំនៅពេលនេះ ។ ផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំ មុននឹងធ្វើទារុណកម្ម ឬមុននឹងបញ្ជាឲ្យគេធ្វើទារុណកម្ម ខ្ញុំណែនាំឲ្យគេសួរឲ្យគេដេញដោល ឲ្យគេផ្ទាល់សព្វគ្រប់ ។ ធ្វើម៉េចឲ្យបានចម្លើយមួយដែលអាចស្របនឹងការពិតបានមួយកម្រិតណា ។ ក៏ប៉ុន្តែទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយ ខ្ញុំមិនដែលជឿថា ចម្លើយដែលខ្ញុំទទួលបានស្របនឹងការពិតទេ ។ យ៉ាងច្រើនណាស់បាន ៤០% ។ ខ្ញុំនិយាយ ៤០%នេះ មិនមែននិយាយក្នុងភាសាជាអ្នកនយោបាយទេ លោកចៅក្រម ។ ក្នុងឋានៈជាអ្នកនយោបាយដូចយ៉ាង សុន សេន អីតែគាត់និយាយថា ៥០% ចប់ហើយគឺពេលលេញ ១០០%ហើយ ក៏ប៉ុនខ្ញុំនិយាយ ៤០%នេះ ។ ៤០%ក្នុងឋានៈជាអ្នកគណិតវិទ្យា ។

[១០:១៩:៣១]

ដូច្នេះ ចម្លើយដែលខ្ញុំទទួលបានអំពីបែបណាក៏ដោយ យ៉ាងច្រើនបានពិតត្រឹម ៤០% ។ នេះអំពីសភាពការណ៍ ដែលគេរាយការណ៍ឲ្យយើង ។ ប៉ុនមនុស្សដែលគេឆ្លើយដាក់យ៉ាងច្រើនពិតត្រឹម ២០% ខ្ញុំឃើញប៉ុនន្នុង ។ គ្រប់ពេលវេលា ខ្ញុំភ័យណាស់ ភ័យតែអារឿងប៉ះពាល់លើមនុស្ស ។ នេះជាការយល់ដឹងរបស់ខ្ញុំ ការធ្វើរបស់ខ្ញុំ ស្របទៅនឹងការជាក់ស្តែងដែលខ្ញុំផ្ទឹមប្រៀប ក៏ប៉ុន្តែវាគ្មានស្អីជាការផ្ទឹមប្រៀបដើម្បីយល់ប៉ុន្មានភាគរយច្បាស់ទេ ។ នេះជារឿងក្នុងការប្រតិបត្តិ ។ ក៏ប៉ុន្តែបើនិយាយអំពីឧក្រិដ្ឋកម្មវិញដែលបានមកអំពីចម្លើយមានទារុណកម្ម គ្មានការតាមដានពិនិត្យបែបវិទ្យាសាស្ត្រប៉ូលិសទេ គិត គឺពិតជាឧក្រិដ្ឋកម្មដែលខ្ញុំទទួលៗធ្វើការងារក្នុងយន្តការនេះ ដោយខានមិនបានទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ រឿងជាក់ស្តែងដែលខ្ញុំនិយាយហើយនេះ វាគ្រាន់តែចូលបង្ហាញការពិតដែលខ្ញុំបានប្រតិបត្តិខំ វាប៉ុណ្ណឹង ។

ដូច្នេះ ឧក្រិដ្ឋកម្មវាមានបើប្រៀបធៀបទៅនឹងវិទ្យាសាស្ត្រប៉ូលិស ដែលគេត្រូវតែធ្វើមិនដឹងជាមានប៉ុន្មានទេ? វាមហាឧក្រិដ្ឋនឹងសូមជម្រាបលោកចៅក្រម ។

[១០:២១:២០]

ស៖ ខ្ញុំនឹងសួរសំណួរលោកចំពោះការសម្លាប់ថា តើលោកអាចជម្រាបយើងយ៉ាងម៉េចអំពីការសម្លាប់? ឋានរណាជាអ្នកសម្រេច? ហើយនៅពេលណា? អ្នកណាជាអ្នកសម្រេចថាបុគ្គលណាជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើការសម្លាប់?

ឆ៖ លោកចៅក្រមជាទីគោរព! នៅក្នុងរបបខ្មែរក្រហមអ្នកដែលមានសិទ្ធិសម្រេចឲ្យចាប់ តែ

កាលណាគេបញ្ជាឲ្យយើងចាប់ហើយ គេឲ្យយើងកម្ទេចហើយ ។ យូរឬឆាប់ត្រូវតែកម្ទេចឲ្យគេ សួរចម្លើយបានឆាប់ចប់ពេលណា ល្អពេលនោះ យកទៅកម្ទេចទៅ ។ រឿងនេះហើយ ដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំតក់ស្លុត ។ ខ្ញុំគិតថា បើមេខ្ញុំវាក្បត់ គេចាប់ច្បាស់ជាខ្ញុំកំបុតក ។ ខ្ញុំបានអង្វរករថាមិនធ្វើទេនគរបាល ខ្ញុំខ្លាចកំបុតកដោយគ្រោះថ្នាក់បែបនេះ ។

បង គឹមហ៊ី គាត់អះអាងខ្ញុំថា មិនអីទេ អ្នកគេសម្រេចគឺសុទ្ធតែសមាជិកមជ្ឈិម ។ ពោលគឺ បងវន, តាម៉ុក, បងស៊ី ហៅ ជូ ជេត ឈ្មោះដើម ហើយនិង បងប៉ាល់ ឈ្មោះដើម ហួត ហេង សុទ្ធតែជាសមាជិកមជ្ឈិម ។ ដូច្នេះ មិត្តចាប់ទៅអ្នកទទួលខុសត្រូវចំពោះមុខប្រវត្តិសាស្ត្រ គឺគេ ។

[១០:២៣:០៥]

ឥឡូវខ្ញុំងាមករក ការងារជាក់ស្តែងដែលលោកចៅក្រមសួរខ្ញុំ ។ អ្នកបញ្ជាឲ្យចាប់ ហើយបញ្ជូនមកមន្ទីរ១៣ គឺគេជាអ្នកបញ្ជាឲ្យកម្ទេចហើយ ។ មិត្តឯងសួរឆាប់ចប់ មិត្តឯងត្រូវយកទៅកម្ទេចឲ្យគេ ។ អានេះជាគោលការណ៍ ក៏ប៉ុន្តែដើម្បីច្បាស់លាស់ ខ្ញុំក៏ចង់បានគាប់គួរជាមួយនឹងខាងលើដែរ ។ ពេលខ្លះសួរចប់ហើយ យកបង្ហាញចម្លើយទៅគេហើយថា អានេះល្មមប៉ុណ្ណឹងហើយបង ។ កម្ទេច ។ គេថាល្មមហើយក៏កម្ទេចឲ្យគេទៅ ។ អានេះវាជាពិធីសាស្ត្រ ឬក៏ពិធីការ ឬក៏ការខិនលំទោនរបស់ខ្ញុំចំពោះខាងលើ អាហ្នឹងវាម្យ៉ាងទៀត ។ នេះជាគោលការណ៍ដែលយកទៅកម្ទេច ។ ហើយតែកាលណាបានគោលការណ៍អ៊ីចឹងហើយ ខ្ញុំបញ្ជាហើយ ទៅខាងក្រោមឲ្យគេកម្ទេច ។ ពិសេសអ្នកដែលនៅខាងកម្ទេច គឺមិត្ត មាស ។ មិត្ត មាស ហ្នឹង គាត់ក្មេង កូនកសិករនៅភូមិស្នួល ឃុំអមលាំង ស្រុកថ្ពង នេះជាមនុស្សដែលខ្ញុំកសាងពិសេស ហើយដែលខាងនោះគេប្រគល់មកឲ្យមកការពារ និងការកម្ទេចនេះឯង ។

ហើយអ្នកដឹកនាំចលនាយកទៅកម្ទេច និងទទួលខុសត្រូវរឿងកម្ទេច គឺមិត្ត មាស ហើយក្រៅពីនោះគេប្រមូលយុវជនផ្សេងៗទៀត ដូចជា មិត្ត ទិត្យ, មិត្តណាន យកទៅជាមួយ ហើយមិត្តផ្សេងទៀតខ្ញុំភ្លេចឈ្មោះ អស់ហើយ ហើយក៏មិនបានជានឹកនាទាំងអស់មកជូននេះ ។ កងការពារខ្ញុំគេជាអ្នកកម្ទេចនេះអំពីចលនាកម្ទេច ។ នេះអំពីចលនាកកម្ទេច ។

ហើយយូរៗមិត្ត ប៊ុន គាត់ទៅចូលរួមម្តង មិនយូរ-- ញឹកដែរ ។ គាត់មករាយការណ៍ប្រាប់ខ្ញុំថា អ៊ីយ!មិត្ត មាស ស្តាស់ណាស់បង វ៉ៃសុទ្ធតែយោលជើង ។ ខ្ញុំថាខ្ញុំធ្វើមិនបានដូចទេ ប៉ុន្តែមិនប៊ានថាម៉េច ព្រោះយើងវាមិនប៊ានធ្វើដូចគេ ។

សរុបមក អារឿងកម្ទេចនេះ ខ្ញុំអត់បានទៅធ្វើគំរូគេទេក្នុងរឿងនេះ ខ្លាចដូចខ្ញុំបានជម្រាបជូន

លោកចៅក្រមរួចមកហើយ ។ ពេលដែលបង គឹមហ៊ គាត់ប្រគល់ភារកិច្ចជាប្រធានមន្ទីរនគរបាលឲ្យខ្ញុំប្រាប់ថា ខ្ញុំមិនប៊ានកម្មេចទេ ។ សម្លាប់មនុស្សមិនខ្ញុំមិនប៊ានទេ ។ គាត់ថាយើងមានចំណុចខ្សោយជាបញ្ញាជន ត្រូវរៀនសូត្រពីកសិករទៅ ប្រគល់ភារកិច្ចនេះឲ្យគេទៅ ។

[១០:២៥:៥៨]

ដូច្នេះ ភារកិច្ចខាងកម្ទេចនេះ គឺមិត្ត មាស ។ ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏ពេលណាកម្ទេច ខ្ញុំបញ្ជាខ្ញុំសម្រេច ។ ឧក្រិដ្ឋកម្មក្នុងការកម្ទេចមនុស្សទោះបីគេសម្រេចពីខាងលើមកទុកជាគោលការណ៍ហើយក៏ដោយ ក៏ពេលជំទាស់ណាមួយខ្ញុំធ្វើ រាល់ពេល ។ ដូច្នេះ ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះ គឺវានៅលើខ្ញុំដដែល ។

ដូច្នេះ ហើយបានជាពេលម្សិលមិញ ខ្ញុំនិយាយថា វិញ្ញាណក្ខន្ធជនរងគ្រោះទាំងអស់ ដែលបាត់បង់ជីវិតនៅអមលាំង ខ្ញុំនៅតែសុំខមាទោស ។ ខ្ញុំនៅតែរំឭកឈ្មោះឡើងវិញ ដើម្បីសរសេរសៀវភៅមួយ ។ នេះពីបញ្ហាកម្ទេច ។ ខ្ញុំអត់គេចអំពីឧក្រិដ្ឋកម្មដែលត្រូវធ្លាក់មកលើក្បាលខ្ញុំទេ ខ្ញុំទទួល ប៉ុន្តែការពិតវាបែបនេះ ។

[១០:២៦:៥៨]

ស៖ ដូច្នេះ អ្វីដែលលោកជម្រាបយើង គឺការកម្ទេចត្រូវបានធ្វើឡើង ដើម្បីទទួលបញ្ជាចេញដោយថ្នាក់លើជាពិសេសលោកបានលើកឡើងថា ទាំងអស់នោះ គឺជាសេចក្តីសម្រេច ដែលសម្រេចដោយគណៈមជ្ឈិម តើត្រឹមត្រូវដែរឬទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំបានរាយការណ៍ការជូនជាមូលដ្ឋានហើយ ឥឡូវនេះគ្រាន់តែសូមបញ្ជាក់ឲ្យវាកាន់តែច្បាស់ឡើង ។ អំណាចសម្រេចឲ្យចាប់គេហៅថា “អំណាចកម្ទេច” ។ អ្នកដែលមានអំណាចនេះ ជំនាន់នោះ គឺនៅលើសមាជិកមជ្ឈិមបក្សជាទូទៅ សមាជិកមជ្ឈិមពេញសិទ្ធិរបស់បក្សជាទូទៅ ។ ក៏ប៉ុន្តែមនុស្សដែលសួរចម្លើយរួចហើយជាគោលការណ៍ ខ្ញុំចាត់ចែងកម្ទេចបាន ដោយគ្មានទាស់ ។ ក៏ប៉ុន្តែពេលខ្លះៗ ជាទូទៅដែរ កាលណាសួរចម្លើយចប់បានពីរ-បីនាក់ ខ្ញុំប្រញាប់រត់ទៅរាយការណ៍ឲ្យគេ ហើយសួរគេថាល្មមកម្ទេចបានហើយនៅ? ចម្លើយប៉ុណ្ណេះពេញចិត្តទេ? ដូច្នេះដែលផ្គាប់ចិត្តគេ អារឿងឯណេះទៅវិញទេ ។ អារឿងក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែងពេលវេលាត្រូវចេញយកទៅកម្ទេច ។

ស៖ លោកបានលើកឡើងអំពីក្រុមជំនាញ ដែលជាក្រុមជំនាញខាងកម្ទេច ។ តើលោកអាចជម្រាបយើងបានដែរឬទេ? ថាតើសមាជិកនោះ ក្រុមនោះមានអាយុប៉ុន្មាន?

[១០:២៩:០៥]

ឆ៖ លោកចៅក្រមជាទីគោរព ។ មិត្តមាស ខ្ញុំប្រើគាត់តែក្នុងច្រកនេះ តាំងពីអាយុ១៦ឆ្នាំម្ល៉េះ ។ តាំងពី ១៦ម្ល៉េះ ១៦, ១៧ ,១៨ យ៉ាងច្រើន ។ មិនដល់ទេ មិនដែលដល់១៨ទេ ។ មិត្តមាស ១៨ ចូលបក្សបាត់ទៅហើយ ។ ក៏ប៉ុន្តែ នៅអនុវត្តភារកិច្ចនេះ ។ ដូច្នេះ អាយុក្រោម ១៨ ។

ស៖ ថាតើមានកុមារណាដែលជាអ្នកទទួលខុសត្រូវក្នុងការកម្ទេចដែរ ឬទេ?

ឆ៖ កាលនោះបើសិនជាយើងគិតថា អាយុ១២ឆ្នាំ ជាក្មេងជំទង់ ។ មានក្មេងជំទង់ពីរនាក់ដែលខ្ញុំយកមកធ្វើនីរសារ ពួកនេះអត់ទៅកម្ទេចទេ ។ ក្រៅពីនោះ លើសពី១២ឆ្នាំ ឯចំណែកមានកូនក្មេងតូចៗពីរនាក់ដែរ ទី១ គឺកូនបងមុំ ឯចំណែក-- មានក្មេងតូចៗពីរនាក់ដែរ ទី១ គឺកូនមិត្តយើងកម្មាភិបាលនៅនុ៎ង ហើយទី២ គឺប្អូនរបស់នីរសាររបស់ខ្ញុំហ្នឹង គឺក្មេងតូចៗ អត់ប្រើអីទេអានុ៎ងគិតរត់លេង តែអត់មានពេលកម្មវិធីឲ្យវាបានរៀនទេ ។

សរុបមក ក្មេងមានពីរនាក់ យើងខ្ញុំអត់ប្រើកម្ទេចទេ ក្មេងជំទង់អាយុ១២ឆ្នាំ យើងខ្ញុំមានពីរនាក់ យើងខ្ញុំយកមកធ្វើនីរសារផ្ទាល់ខ្លួន ។

ស៖ ខ្ញុំសួរសំណួរឥឡូវនេះ តើមានកុមារជាអ្នកទទួលបន្ទុកក្នុងការកម្ទេចមនុស្សដែរឬទេ? ម្យ៉ាងទៀតថា តើកុមារត្រូវបាន-- ដើម្បីឲ្យកុមារនោះសម្លាប់អ្នកទោសដែរឬទេ?

ឆ៖ ចំពោះក្មេងពីរនាក់តូចៗ ដែលជាកូនមិត្តយើងម្នាក់ ហើយនិងកូនអ្នកស្រុកម្នាក់នោះ គេអត់មានទៅឃើញកន្លែងកម្ទេចទេ ។ ឯចំណែកនីរសារខ្ញុំ ខ្ញុំមិនច្បាស់ទេ ខ្ញុំភ្លេចបាត់អស់ដែរហើយ ។ មិនដឹងជាគេទៅ ឬក៏អត់? តែឲ្យខ្ញុំបញ្ជូនទៅគឺអត់ទេ នីរសារខ្ញុំពីរនាក់នុ៎ង មួយឈ្មោះ សើ មួយឈ្មោះ ឆេន អត់ទេ ។ ដូច្នេះ អាចគេទៅក្រៅចាត់តាំងក៏សឹងតែថាបាន ក៏ប៉ុន្តែថាឲ្យខ្ញុំចាត់តាំងទៅដើម្បីរៀនសូត្រអត់ទេ ។

[១០:៣២:៣៤]

ស៖ ថាតើគេអនុវត្តការកម្ទេចនោះ ដូចម្តេច? តើគេប្រើវិធីដូចម្តេចដែលគេប្រើសម្រាប់សម្លាប់ដើម្បីកម្ទេចអ្នកទោសនោះ?

ឆ៖ នៅមន្ទីរ ១៣ ហើយក៏ប្រហែលដូចមន្ទីរនគរបាលផ្សេងដែរយ៉ាង។ ប្រើតែដំបងហើយវៃត្រង់ណេះ ក្រៅពីនោះគ្មានវិធីអីទៀតទេ ។

ស៖ តើគាត់បាន-- លោកធ្វើបាន-- បានធ្វើការសម្លាប់ដោយខ្លួនឯងដែរឬទេ? ឬក៏លោកបានឃើញការកម្ទេច ឬក៏លោកបានពន្យល់ថា តើត្រូវកម្ទេចរបៀបណាដែរឬទេ?

ឆ៖ និយាយអំពីការណែនាំ មានជាប់ ហើយក៏រំឭកជាប់ ។ រំឭកយ៉ាងម៉េច? ធ្វើម៉េចកុំឲ្យថ្កោះថ្កោយមនុស្សរត់រួចមុននឹងយើងកម្ទេច ហើយកុំឲ្យធ្វើម៉េចគេស្រែកបែកការណ៍ ។ នេះគឺជាការងារខ្ញុំដែលខ្ញុំធ្វើជាប់ជាប្រចាំ ។ ត្រង់ចំណែកថា វ៉ៃត្រង់ណាអីត្រង់ណា អាហ្នឹងក៏ខ្ញុំមានប្រាប់គេដែរ ដោយឈរលើពិសោធន៍ដែលមានតាមរយៈមិត្តមាស ហើយនិង មិត្តប៉ុន ហើយនិងតាមរយៈអ្នកផ្សេងទៀតគេប្រាប់អំពីរឿងមន្ទីរនគរបាលផ្សេងទៀត ។ ឧទាហរណ៍ ដូចបង ឆាយ គឹមហ៊ កេប្រាប់ថា នែ៎គេធ្វើអីចេះៗ ខ្ញុំក៏យកមកណែនាំទៅ ។ ក្នុងគោលការណ៍ដែលខ្ញុំប្រយ័ត្នតែមួយទេ ហើយ ឆាយ គឹមហ៊ គាត់អ្នកណែនាំឲ្យខ្ញុំប្រយ័ត្នដែរ ប្រយ័ត្នមិនស្លាប់ ។

ដូច្នេះ ត្រូវមើលឲ្យប្រាកដប្រជាថា ត្រូវស្លាប់ ។ ហើយប្រយ័ត្នទី២ កប់ឲ្យជ្រៅ ប្រយ័ត្នខ្លាទៅអូស នេះរឿងណែនាំ គឺវាសព្វជ្រុងសព្វជ្រោយអ៊ីចឹងក្នុងឋានៈខ្ញុំជាមេដឹកនាំ ពិតជាបានណែនាំសព្វជ្រុងសព្វជ្រោយ ។ ពិតជាបានតាមដាន ។ ក៏ប៉ុន្តែឲ្យខ្ញុំទៅមើល មិត្តប៉ុន គឺជាមនុស្សដែលខ្ញុំទុកចិត្ត ហើយខ្ញុំឲ្យទៅមើល ។ ឲ្យខ្ញុំទៅផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំអត់ទៅទេ ព្រោះក្នុងអារម្មណ៍ខ្ញុំ ដូចខ្ញុំបានរាយការណ៍ជូនលោកចៅក្រមម្សិលមិញហើយ រឿងអ្នកបាញ់សម្លាប់ ព្រាប អិន គ្នាអ្នកបាញ់នោះទៅមានទោសអី អ្នកដែលសម្រេចពីលើ គឺសម្តេចព្រះសីហនុ ដែលខ្ញុំគិតថាហ្នឹង ។

ដូច្នេះ ខ្ញុំពិតជាមានឧក្រិដ្ឋកម្មទៅលើជីវិតគេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ឲ្យខ្ញុំធ្វើផ្ទាល់ដៃដូចពេជ្ឈឃាដដែរ ខ្ញុំមិនធ្វើទេ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អង្គជំនុំជម្រះប្រកាសឈប់សម្រាក១៥នាទី រហូតដល់ម៉ោង១១ ខ្វះ១០នាទី សូមអញ្ជើញចូលវិញ ។

[សវនាការសម្រាកនៅម៉ោង ១០:៣៦នាទី រហូតដល់ម៉ោង ១០:៥៥នាទី]

[១០:៥៥:៤៩]

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី៖

អញ្ជើញអង្គុយចុះ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អង្គជំនុំជម្រះ ប្រកាសបន្តកិច្ចដំណើរការនីតិវិធីសវនាការតទៅទៀត។ ហើយមុននឹងជូនវេទិកាហ្នឹងទៅលោក ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ។

ខ្ញុំសូមជម្រាប ប្រាប់ទៅជនជាប់ចោទថា សុំជនជាប់ចោទនៅពេលដែលលោកស្តាប់នូវសំណួរ សួរជាភាសាបារាំងនោះរួចហើយ លោកបង្អង់បន្តិចដើម្បីទុកលទ្ធភាពឲ្យដល់អ្នកបកប្រែ បកប្រែភាសា នូវសំណួរនុ៎ងរួចរាល់សិន សឹមលោកឆ្លើយ ។

ដូច្នេះ កន្លងមកនេះ គឺនៅពេលដែលលោកស្តាប់យល់ហើយលោកឆ្លើយភ្លាម ការបកប្រែជាភាសាខ្មែរ ហើយនិងទៅជាភាសាអង់គ្លេសហ្នឹង គឺមានបញ្ហា ។ អ៊ីចឹង គឺគ្រាន់តែបង្អង់បន្តិច ដើម្បីទុកពេលវេលាសមល្មម សម្រាប់អ្នកបកប្រែធ្វើការបកប្រែនូវសំណួរ ។

ហើយបញ្ហាទីពីរ គឺនៅពេលដែលលោកឆ្លើយចប់ សឹមលោកចុចផ្តាច់នូវមេក្រូហ្វូន ដើម្បីកុំឲ្យវាមានការកុងគ្នានៅក្នុងការសួរនាំនេះ ។ លោកយល់ទេ ?

សូមអញ្ជើញ លោក ហ្សង់ម៉ាក បន្តសួរតទៅទៀត ។

ជនជាប់ចោទ៖

លោកចៅក្រម, ខ្ញុំសុំអនុញ្ញាតបញ្ជាក់ឃ្លាចុងរបស់ខ្ញុំ ។

ជម្រាបបញ្ជាក់ឃ្លារបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំនិយាយមានន័យមិនច្បាស់លាស់ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនលោកចៅក្រម ។

ឃ្លាចុងក្រោយរបស់ខ្ញុំនេះ ខ្ញុំនិយាយលឿនពេក អារម្មណ៍ខ្ញុំវាគិតទៅលឿនពេក ធ្វើឲ្យមានការច្របូកច្របល់ ច្របូកច្របល់ដែលចេញពីន័យនៃន័យពាក្យរបស់ខ្លួនឯង ។ ខ្ញុំនិយាយអំពី ព្រាប អិន ។ ខ្ញុំនិយាយអំពីសម្តេចព្រះនរោត្តម សីហនុ ព្រះប្រមុខរដ្ឋ ហើយខ្ញុំនិយាយជាប់ភ្លាមវិងមកដល់ខ្លួនខ្ញុំ ។

បញ្ហានេះ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ដូចតទៅ: រឿងសម្តេចព្រះនរោត្តម សីហនុ ព្រះប្រមុខរដ្ឋ កាលនោះតុលាការកម្ពុជាកាត់ទោសជនរងគ្រោះ ជនជាប់ចោទក្នុងព្រះបរមនាមនៃព្រះមហាក្សត្រ ហើយជនជាប់ចោទម្នាក់ៗដែលតុលាការសម្រេចកាត់ទោសប្រហារជីវិត អាចមានសិទ្ធិសុំអនុគ្រោះពីព្រះមហាក្សត្រ ឬពីព្រះប្រមុខរដ្ឋ ។ ដូច្នេះ តួនាទីព្រះអង្គធំប៉ុនគ្នានឹងគណៈមជ្ឈិមបក្សជំនាន់ខ្មែរក្រហម ។ ដោយឡែករូបខ្ញុំជាអ្នកអនុវត្តបញ្ជា ក៏ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹកដល់ឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនិយាយវិងទៅវាហួស ។

ដូច្នេះខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ប៉ុណ្ណឹង ខ្ញុំមិនទៅប្រៀបធៀបខ្លួនខ្ញុំទៅនឹងសម្តេចព្រះប្រមុខរដ្ឋទេ ។

សួរដោយចៅក្រម ហ្សង់ ម៉ាកឡាវែន៖

ស៖ ការកម្ទេចទាំងនោះ តើធ្វើឡើងជាសម្ងាត់? ឬក៏ធ្វើឡើងនៅកន្លែងណាមួយជាក់លាក់? ឬក៏អ្នកដែលអ្នកទទួលបន្ទុកក្នុងការកម្ទេចនោះ ដែលទទួលការណែនាំមិនឲ្យនិយាយពីការសម្លាប់ ការកម្ទេច

នុំងដែរឬទេ?

ឆ៖ លោកចៅក្រមជាទីគោរព! អង្គភាព ឬក៏បុគ្គលដែលទទួលភារកិច្ចកម្ទេចជនរងគ្រោះដែលទៅជាប់ទោសនៅ ម-១៣ ត្រូវរក្សាសម្ងាត់ ។ កម្ទេចបែបម៉េច? កម្ទេចនៅទីណា? កន្លែងកម្ទេចហ្នឹងក៏មិនឲ្យអ្នកណាដឹង ក្រៅអំពីអង្គភាពរបស់ខ្លួនដែលគេដើរទៅឃើញ ។ ដូច្នេះ ត្រូវនៅស្ថិតជាសម្ងាត់ ។ ដោយសាររក្សាសម្ងាត់ ដូច្នេះហើយបានជាកន្លែងកប់សាកសពដែលយើងខ្ញុំកម្ទេច មិនឆ្ងាយប៉ុន្មានពីកន្លែងហ្នឹងពេកទេ ប្រហែលជា១០០ម៉ែត្រអីប៉ុណ្ណឹង ។ នេះជារឿងសម្ងាត់ ដែលត្រូវរក្សាពាក់ព័ន្ធនឹងការកម្ទេច ។

ស៖ តើការកម្ទេចនោះ គឺមានចំនួនច្រើន ឬក៏ជនរងគ្រោះត្រូវបានគេកម្ទេចរៀងរាល់ថ្ងៃ? តើលោកអាចបញ្ជាក់ពីពត៌ព័ត៌មានអ្វីថែមទៀតបានទេ?

ឆ៖ នៅមន្ទីរ១៣ ជនរងគ្រោះដែលទៅជាប់ទោស ហើយត្រូវកម្ទេចនៅទីនោះ បើតាមខ្ញុំសរុបត្រួសៗដើម្បីសរសេរអត្ថបទរបស់ខ្ញុំនោះ មិនលើសពី៣០០នាក់ទេ ហើយក៏មិនតិចជាង២០០នាក់ដែរ ។ គ្រាន់តែនៅមូលដ្ឋានចាស់គឺឃុំអមលាំង ខ្ញុំរាប់ត្រួសៗ ដែលខ្ញុំរំឭកឈ្មោះឡើងវិញឃើញ២៥នាក់ទៅ៣០នាក់ ។

ដូច្នេះ ខ្ញុំគិតថា ពួកនៅមូលដ្ឋានចាស់នេះប្រហែលជា៦០នាក់ចុះ ។ ដូច្នេះ រាប់ទាំងពួកដែលមានទំនាស់ផ្ទៃក្នុងជួរផង រាប់ទាំងអ្នកពួកមកពីក្រៅ ដែលគេចោទថាគិញអីផង មិនលើសពី៣០០នាក់ទេ ។

[១១:០២:៣៦]

ស៖ អ៊ីចឹង ហើយអ្នកទាំងអស់ហ្នឹង គឺជា “គិញ” ជា “ខ្មាំង” ឬជាអតីតកម្មាភិបាលរបស់បក្សកម្ពុជាៗ តើគេជាការបោសសម្អាតទេនៅពេលហ្នឹង?

ឆ៖ និយាយអំពី ពួកដែលគេចោទថា “គិញ” មាន ជាពិសេសរយៈដំបូង ។ អ្នកដែលចូលពីដីលន់ នល់ មកដីរំដោះ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ក្នុងមូលដ្ឋានបង្អែកខ្លួនឯង គឺឃុំអមលាំងនោះ គេចោទថា “ខ្មាំងវណ្ណៈ” ធ្វើសកម្មភាពប៉ះបោរ ជាអ្នកប្រឆាំងបដិវត្តន៍ ។ ឯចំណែកកម្មាភិបាលរបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា ខ្ញុំនៅចាំពីរនាក់ច្បាស់ ។ ទីមួយ ឈ្មោះ សង្ហា ហឿន ជាមនុស្សជំនិតរបស់ តាម៉ុក ។ ខ្ញុំបានជម្រាបលោកចៅក្រមម្សិលមិញហើយ គាត់ជាអ្នកអាយ៉ៃ ដៃគូគ្នាជាមួយនឹង សំ ប៊ិត ។ ហើយទីពីរ គឺកម្មាភិបាលមកពីហាណូយម្នាក់ ឈ្មោះ ប្រាជ្ញ សុន ហៅ ពត ដែលគាត់ចាប់បង្ខំឲ្យខ្ញុំវ៉ៃស្នូរចម្លើយនោះ ហើយខ្ញុំមិនធ្វើតាម ។ ឯចំណែកក្រៅពីនោះ មានកម្មាភិបាលហាណូយពីរបីនាក់ទៅដែរ ជាចុងក្រោយដែលគេ

ជម្រុះ ។

ដូច្នេះ កម្មាភិបាលក្នុងបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា និយាយម៉ាចប់ទៅមាន ក៏ប៉ុន្តែថ្នាក់ធំ ខ្ញុំនៅចាំពីរនាក់នុ៎ង មិនមានធំលើសពីនុ៎ងទេ ។ ហើយកម្មាភិបាលហាណូយ បើតាមខ្ញុំចាំគឺ៤នាក់ ។ ដូច្នេះ មិនច្រើនលើសពី៦-៧នាក់អីទេ ខ្ញុំវាយតម្លៃប៉ុណ្ណឹង ។ ឯចំណែកអ្នកដែលមាន-- នៅឯភូមិជិតខ្មាំង ដូចភូមិពោធិ៍ ដែលលោកគ្រូ សុន សេន ខ្ញុំ គាត់ហៅថាភូមិសន្តិសម្ព័ន្ធនោះ គាត់បារទៅទាំងអស់ ។ គាត់ជ្រើសរើសទុកឲ្យមន្ទីរ១៣ សួរចម្លើយប៉ុន្មាន៥-៦ នាក់ ក៏ប៉ុន្តែក្រៅពីនោះ គាត់ឲ្យបញ្ជូនទៅបាត់ដំបង ។ នេះខ្ញុំចាំត្រួសៗបានប៉ុណ្ណឹង ។

សរុបមកឧក្រិដ្ឋកម្មវាមានទៅលើមនុស្សដែលចោទគេថា "គិញ" វាមានទៅលើមនុស្សដែលនៅក្នុងមូលដ្ឋានបង្អែក ដែលគេចោទថា ជាអ្នកត្រៀមបះបោរពីខាងក្នុង ហើយសុទ្ធតែជាវណ្ណៈសក្តិភូមិនាយទុន វាមានអ្នកដែលគេចោទថាក្បត់បដិវត្តន៍ កម្មាភិបាលដែលក្បត់បដិវត្តន៍ ហើយវាមានអ្នកដែលគេថាទទួលឥទ្ធិពលពីខ្មាំងទៅជាភូមិសន្តិសម្ព័ន្ធ ដូចយ៉ាងភូមិពោធិ៍ មិនដឹងឃុំអីទេ ប៉ុន្តែ នៅតំបន់១៥ ជិតទៅដីខ្មាំងនោះ ។

ស៖ តើពួកវៀតណាមមានជាអ្នកទោសទេ នៅក្នុង ម-១៣ នោះ?

[១១:០៦:១៦]

ឆ៖ គ្មានជនជាតិវៀតណាមណាម្នាក់ទៅដល់មន្ទីរ១៣ទេ ឬមួយក៏ខ្ញុំភ្លេច ប៉ុនដូចជាមិនភ្លេចទេ ប៉ុនតាមខ្ញុំចាំ គឺគ្មាន ។

ស៖ តើហេតុការណ៍នោះ បានកើតឡើងនៅពេលដែលមានចំនួនជនស៊ីវិលច្រើនខ្ពស់ជាងគេនៅក្នុងម-១៣ ដោយហេតុថា មានសង្គ្រាមនូវការធ្លាក់ដួលរលំនៃឧដុង្គ តើមានអ្នកទោសជាស៊ីវិលហ្នឹងមានចំនួនកើនច្រើនបំផុតទេ ពេលនោះ?

ឆ៖ ភាគឧដុង្គ ខ្ញុំមិននឹកឃើញទេ ដល់លោកចៅក្រមសួរមក ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូន ។

បញ្ហាឈ្នះឧដុង្គលើកទីមួយនេះ មេខ្ញុំបញ្ជូនទៅម-១៣ ច្រើនដែរ បណ្តោះអាសន្នម៉ាយប់ ឬពីរយប់ទេ គាត់ចាត់ចែងឲ្យគេដឹកទៅខាងបាត់ដំបងពាយ័ព្យ ហើយទុកមួយចំនួនប្រហែលជា ៥-៦ នាក់ឲ្យខ្ញុំសួរចម្លើយ មែនពេលនុ៎ង ទៅប្រហែលជា២០-៣០នាក់ ។

ស៖ ដូច្នេះ ទាក់ទងទៅនឹងអំពីផល ដែលលោកបាននិយាយពីខាងដើម ថាតើគាត់ជាសមាជិក

ដែលត្រូវបានសម្លាប់ចោលនៅម-១៣ ទេ?

ឆ៖ មិនមាន មិនមានទេ ក្រៅពីមិត្ត ផល មួយ មិនមានអ្នកណាបុគ្គលិករបស់មន្ទីរ១៣ ត្រូវបានកម្ទេចនៅមន្ទីរ១៣ ទេ ។ អ្នកណាដែលធ្វើការមិនស្រួល ជាពិសេស នៅខាងមន្ទីរ១៣“ក” តែម្តង ។ បុគ្គលិករបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំនៅជ្រើសពីឃុំមក ខ្ញុំឃើញការងារមិនហ្មត់ចត់ ខ្ញុំចេះតែរកលេសឲ្យគេត្រឡប់ទៅភូមិឃុំវិញ ។ ដូច្នេះ គ្មានកម្ទេចទេ ។

ស៖ តើមានការដាក់ទោសទណ្ឌកម្មទៅលើបុគ្គលិក ហើយជាជាងការកម្ទេចដើម្បីជាការត្រួតទៅលើបុគ្គលិក ថាតើការទិតៀន ស្វ័យទិតៀននោះរៀបចំដូចម្តេច ? តើគេបញ្ជាក់ដូចម្តេចនៅក្នុងវគ្គទិតៀន ស្វ័យទិតៀនក្នុងប្រជុំនោះ?

ឆ៖ ក្រៅអំពីការកម្ទេច ខ្ញុំបានជម្រាបលោកចៅក្រមមិញហើយ អ្នកណាដែលមានស្មារតីបំពេញការងារមិនហ្មត់ចត់ ខ្ញុំរកវិធីឲ្យគេត្រឡប់ទៅមូលដ្ឋានភូមិឃុំវិញ ។ នេះមួយ ។

ទីពីរ កាលដែលត្រួតពិនិត្យគ្នា ដោយកាលទិតៀននិងស្វ័យទិតៀន សម្រាប់ក្មេងៗមាន ។ ច្បាស់លាស់ទៀងទាត់ គឺម៉ាអាទិត្យម្តង ប្រធានក្រុម គេជាអ្នកធ្វើ សូម្បីតែយើងខ្ញុំដែលជាបក្ខជនហ្នឹងក៏ដោយក៏ទៅធ្វើជីវភាពទិតៀននិងស្វ័យទិតៀនរាល់កន្លះខែម្តងនៅមន្ទីរភូមិភាគដែរ ។ ជារបបធ្វើការរបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា ចសមិនរួចអំពីការធ្វើជីវភាពទិតៀននិងស្វ័យទិតៀននេះទេ ។

ស៖ លោកបាននិយាយថា បុគ្គលិកហ្នឹងនឹងត្រួតពិនិត្យគ្នាទៅវិញទៅមក តើនោះមានន័យថាពួកគេទទួលការណែនាំដើម្បីបំពេញទឹកចិត្តថ្នាក់លើ ដើម្បីរាយការណ៍ពីម្នាក់ទៅម្នាក់ ដើម្បីជំរុញលើកទឹកចិត្តគេឲ្យនៅក្នុងបុគ្គលដើម្បីរាយការណ៍ទម្លាក់កំហុសពីម្នាក់ទៅម្នាក់មែនទេ? តើនេះជាបុគ្គលិកដែលមិនបានបំពេញការងារល្អ ឬក៏ធ្វើការទិតៀនគ្នានោះ?

[១១:១០:៥០]

ឆ៖ ចំពោះបញ្ហាដាក់ទណ្ឌកម្មលើការល្មើសធ្ងន់ធ្ងរក្រៅពីការទិតៀនមាន ។ នៅម-១៣“ក” យើងខ្ញុំមិនឲ្យធ្លាក់ទៅដល់បញ្ហាហ្នឹងទាន់ទេ គឺបញ្ជូនឲ្យត្រឡប់ទៅភូមិ ឃុំវិញ ដោយប្រើពាក្យស្លូតបូតទន់ភ្លន់កុំឲ្យគេដឹងខ្លួន ។

ឯចំណែកនៅម-១៣ “ខ” មានបុគ្គលពីរនាក់ ទីមួយគឺ មិត្តផល នេះ ខ្ញុំឲ្យគាត់ទៅធ្វើជាអនុប្រធាន ម-១៣ “ខ” ហើយគាត់ទៅលេងខិលខូចជាមួយនឹងស្រីម្នាក់ជាមួយនឹងមិត្ត ភី ។ ម្ល៉ោះហើយមិត្តភី ក៏មិនឲ្យចូលយុវកក ហើយមិត្តផល ដែលចូលយុវកកហើយហ្នឹង ក៏លោកគ្រូ សុន សេន គាត់

ឲ្យចេញពីអង្គភាពហ្នឹងទៅនៅអង្គភាពមួយទៀត ។

នេះវាកើតមកអំពីមេក្តាប់បាន ហើយមេរាយការណ៍ គឺមិត្ត ស៊ុំ គាត់រាយការណ៍ទៅលើ ។ ឯចំណែកខ្ញុំៗរាយការណ៍ដែរ ក៏ប៉ុន្តែវិធានការណ៍របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមិនដកអ៊ីចឹងទេ គឺណែនាំឲ្យគេត្រឡប់ទៅភូមិឃុំវិញ ច្រើននាក់ដែលខ្ញុំឲ្យត្រឡប់ទៅភូមិឃុំវិញ ។ ព្រោះខ្ញុំជ្រើសរើសបុគ្គលិក ខ្ញុំដឹងហើយថា ខ្លួនខ្ញុំមានវណ្ណភាពជាសាស្ត្រាចារ្យ គេហៅថា "បញ្ញាជន" ដែលបារាំងគេហៅថា "*សឺមីអាំទេឡិចទុយអែល*" នោះ ។

ខ្ញុំភ័យណាស់នឹងវណ្ណភាពរបស់ខ្លួនដែលមិនអំណោយក្នុងការធ្វើបដិវត្តន៍ ។ ខ្ញុំជ្រើសរើសបុគ្គលិក គឺសំដៅរកកសិករក្រីក្រ ដើម្បីឲ្យគេយោងខ្ញុំ ខ្ញុំយោងគេ ។ ខ្ញុំយោងគេខាងទ្រឹស្តី ខាងការដឹកនាំ គេយោងខ្ញុំខាងវណ្ណភាព ទាំងអស់នាំគ្នាធ្វើល្អ ដើម្បីឲ្យបក្សជឿទុកចិត្ត ។ ដូច្នេះ កាលណាបុគ្គលិកដែលខ្ញុំរើសមកពេញចិត្ត ខ្ញុំឲ្យត្រឡប់ទៅភូមិឃុំវិញ ។

សរុបមកវិញ ពាក្យដែលថា កាលដែលរាយការណ៍ទៅខាងលើដើម្បីឲ្យមានការដាក់ទោសទណ្ឌដោយឡែកណាមួយនោះ យើងខ្ញុំធ្វើខុសពីរបែបនេះ ។ ទីមួយនៅមន្ទីរ-១៣ "ខ" រាយការណ៍ទៅលើខាងលើដក ។ ឯចំណែកនៅ មន្ទីរ-១៣ "ក" យើងខ្ញុំរាយការណ៍ទៅលើ ហើយសុំអនុញ្ញាតមេបញ្ចេញគេទៅភូមិឃុំវិញ ។

[១១:១៣:២៩]

ស៖ លោកបាននិយាយកាលពីម្សិលមិញនេះខ្ញុំពិនិត្យឃើញថា គឺថាមានមនុស្សប្រាំបីនាក់ ដែលលោកបានរៀបចំដើម្បីដោះលែងមនុស្សប្រាំបីនាក់ ហើយមិនត្រូវបានសម្លាប់ទេអ្នកទាំងប្រាំបីនោះ ។ ពេលនោះ លោកបាននិយាយថា ក្នុងករណីពិសេស នៅក្នុងចម្លើយមិនបានបញ្ជាក់ពីម្សិលមិញទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងចម្លើយមួយនៅសហចៅក្រមស៊ើបអង្កេត លោកបាននិយាយអំពី ហាម អ៊ីន ។ បាទ ហាម អ៊ីន នោះ គឺជាមនុស្សដែលលោកបានដោះលែង តើលោកអាចពន្យល់ប្រាប់យើងបានទេ តើអ្វីជាទំនាក់ទំនងដែលលោកមានជាមួយលោក ហាម អ៊ីន ហ្នឹង?

ឆ៖ លោកចៅក្រមជាទីគោរព! ខ្ញុំដោះលែងដប់នាក់ ។ តែពេលដែលខ្ញុំឆ្លើយចំពោះលោកចៅក្រមស៊ើបអង្កេត ខ្ញុំនឹកឃើញពេលនោះតែប្រាំបីនាក់ទេ ។ ដល់ខ្ញុំមកអានសៀវភៅ "*ឡឺព័រតែល*" របស់ប៊ីហ្ស ខ្ញុំនឹកឃើញម្នាក់ទៀត ដែល ប៊ីហ្ស ដែលគាត់មានសរសេរឈ្មោះ ។ ហើយដល់ថ្មីនេះ ឃើញសាក្សីដែលបង្ហាញខ្លួនមកនេះ គឺមានសាក្សី គឺ KW-30 ជាបុគ្គលម្នាក់ដែលខ្ញុំដោះលែងដែរ ។ ទាំងអស់

ដប់ ។

ដោយឡែក ខ្ញុំបាននិយាយល្អិតណាស់ជូនលោកចៅក្រមស៊ើបអង្កេតអំពីរឿង ហាម អ៊ិន និងខ្ញុំមិនដែលស្គាល់គ្នាទេពីមុនមក ប៉ុន្តែខ្ញុំស្គាល់ឪពុក ហាម អ៊ិន ។ ខ្ញុំស្គាល់ឪពុក ហាម អ៊ិន ច្បាស់ណាស់ខ្មោចបង ហាម ។ ក្នុងចំណោមកម្មាភិបាលឃុំអមលាំង មានតែ បងហាម ទេ ដែលក្រជាងគេ ក្រមែនទែនហើយស្លូតជាងគេ ។ ដល់ឃើញគេចាប់គ្នាប្រាំនាក់បញ្ជូនមកនេះ ខ្ញុំឲ្យគេសួរចម្លើយមួយព្រួស ក្ដាប់ប្រវត្តិរូប ។ ខ្ញុំក្ដាប់បានថា ហាម អ៊ិន នេះ កូន បងហាម ។ ខ្ញុំថា អីយ៉ាស់! តែខ្ញុំប៉ានធ្វើទារុណកម្ម អាអ៊ិន ហើយខ្ញុំសម្លាប់ អាអ៊ិន តាមគោលការណ៍កំណត់របស់បក្ស ច្បាស់ជា បងហាម មកហើយ មកមិនខានទេ ខ្ញុំអាណិត ។ ដោយឈរលើវណ្ណភាព ខ្ញុំស្ទុះរឹងទៅជួបបង ជួត ជេត ហៅ ស៊ី សុំគាត់ដោះលែង អាអ៊ិន ។ បងស៊ី ប្រាប់ថា “អេ! ឌុច មនុស្ស បងប៉ាល់ គេចាប់ទេ ទៅសុំគេទៅ ខាង បងប៉ាល់ គេសម្រេច” ។ ខ្ញុំស្ទុះរឹងទៅជួប បងប៉ាល់ សុំសម្រេច ។ បងប៉ាល់ គាត់ទទួលស្ដាប់ពាក្យសំណូមពររបស់ខ្ញុំ តែគាត់ថា ឌុច កុំអាល ចាំមើលខ្ញុំសុំអចិន្ត្រៃយ៍ភាគសិន ។ ប្រហែលជាពីរខែក្រោយមក ខ្ញុំឃើញ បងប៉ាល់ អញ្ជើញទៅ លោកតា ហួត ហេង នេះ ហៅ ប៉ាល់ អញ្ជើញទៅពីរនាក់ បងហុក ខ្ញុំ ។ ទៅដល់ប្រាប់ថា អចិន្ត្រៃយ៍ភាគគេសម្រេច “ទុកឲ្យរស់ ប៉ុន្តែមិនឲ្យដោះលែងទេ ។ យប់ដេកនៅជាមួយនឹងអ្នកទោសដូចគេដូចឯងទៅ ប៉ុន្តែកុំដាក់ជើង ថ្ងៃឡើងឲ្យចេញទៅធ្វើការទៅ ប៉ុន្តែកុំសម្លាប់កុំសួរចម្លើយ” ។

[១១:១៧:១៩]

ដូច្នេះ រឿងផ្ទាល់ខ្លួន ហាម អ៊ិន និងខ្ញុំគ្មានការទាក់ទងទេ តែជាមួយឪពុក ខ្ញុំមានមនោសញ្ចេតនាណាស់ ជាមួយឪពុក នេះម៉្យាង ។ ម៉្យាងទៀត ផ្ទាល់ខ្លួនវា អាអ៊ិន នេះ ពេលដែលខ្ញុំជួបវាដំបូង តែកាលណាអ្នកណាដែលខ្ញុំចង់ដោះលែងហើយ ខ្ញុំមិនដែលឲ្យអ្នកសួរទេ ខ្ញុំសួរផ្ទាល់ខ្លួនឯង សួរចុះ សួរឡើង ខ្ញុំដឹងថា អាអ៊ិន ឆ្នាំមមី ។ ខ្ញុំថា យីអា! ពួកអាមមីនេះក៏ពូកែជាប់គុកម្ល៉េះ អញក៏មមីដែរ ក៏ជាប់គុកទៀត ហែងអាឡូវមកជាប់គុកទៀត រួចឥឡូវហែងធ្វើអី? ធ្វើ *សេ.អ៊ី.អា* ចង់សម្លាប់ឪហែងផង អញផង? ហែងរកគិតសម្លាប់ឪហែង? ដល់ខ្ញុំនិយាយប៉ុនហ្នឹង ថាសម្លាប់ឪហែង? អាអ៊ិន យំបណ្ដោយ ។ ដូច្នេះ មនោសញ្ចេតនាខ្ញុំ និង អាអ៊ិន មានពីពេលហ្នឹងមែន ។ ក៏ប៉ុន្តែ ពីមុនមកខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទេ ខ្ញុំពិតជាមានមនោសញ្ចេតនាជាមួយនឹង បងហាម ។

រឿងដែលចង់ដោះលែង គឺខំចេះទេ ចេះតែខំដោះលែងមនុស្សហើយ ។ បានមិនបានទេ ប៉ុន្តែអាអ៊ិន ហ្នឹង ជាការពិបាកជាងគេ ។ ខ្ញុំសូមជម្រាបលោកចៅក្រមប៉ុណ្ណឹង ។

[១១:១៨:៣៣]

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៖

ខ្ញុំគិតថា នៅពីចំណុចចាប់ផ្តើមដំបូងនៃសវនាការយើងនេះ យើងបានបញ្ជាក់ថា នៅក្នុងឯកសារនឹងត្រូវប្រើនូវD៥៩ ។ ឯកសារនេះ គឺជាចម្លើយដែលបានកត់ត្រា ដោយតំណាងរបស់មជ្ឈ-មណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា ហៅ *ឌីស៊ីខេម* ដែលឈ្មោះថា ហាម អ៊ីន ហើយនិងចុះថ្ងៃទី១៧ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០១ ។ ខ្ញុំសូមបន្ថែមថា ឈ្មោះ ហាម អ៊ីន គឺជា-- ស្ថិតនៅក្នុងកម្មវត្ថុនៃការសំណើ ដើម្បីសម្ភាសន៍ដោយសហព្រះរាជអាជ្ញាក្នុងដំណាក់កាលស៊ើបអង្កេត ហើយការបញ្ជាក់ពិនិត្យមើល ផ្ទៀងផ្ទាត់ គឺថាធ្វើឡើងដោយសហចៅក្រមស៊ើបអង្កេត ហើយនិងបានឈានទៅដល់ព័ត៌មានមួយ ដែលថា ហាម អ៊ីននោះ គាត់បានស្លាប់នៅក្នុងឆ្នាំ២០០៣ ទៅហើយ ។ ហើយនៅក្នុងចម្លើយនៅក្នុងថ្ងៃទី-- នៅក្នុង D៥៩ជាឧបសម្ព័ន្ធនោះ ហាម អ៊ីន នោះបាននិយាយថា ពីបទពិសោធន៍របស់គាត់នៅក្នុង-- ជាអ្នកជាប់ឃុំឃាំង ហើយក៏ជាបុគ្គលិកនៅក្នុងម-១៣ នោះដែរ ។ គាត់បានរៀបរាប់ថា ឌុច គឺជាប្រធាននៃម-១៣ហើយក៏ជាមនុស្សម្នាក់ដែលជាអ្នកធ្វើការសម្រេចថា អ្នកណាត្រូវសម្លាប់ អ្នកណាត្រូវកម្ទេច ឬក៏អ្នកណាដែលត្រូវយកទៅសួរចម្លើយ ។ ហើយគាត់បានវាយបញ្ជីនូវទម្រង់អំពើឃោរឃៅមួយចំនួន ដែលប្រើនៅក្នុងការសួរចម្លើយ ហើយគាត់បានបញ្ជាក់ថា គាត់ជាសាក្សីផ្ទាល់ភ្នែកទៅលើហេតុការណ៍ដូចខាងក្រោមនេះ ។ គាត់បាននិយាយថា គាត់បានឃើញដោយផ្ទាល់ភ្នែកនូវការវាយដំ គឺថាជនរងគ្រោះត្រូវបានវាយជាពិសេស ហើយៗក្ដួយបងជីដូនរបស់គាត់ត្រូវបានកាប់ វះនឹងកាំបិត ហើយត្រូវបង្ហូរឈាមដាក់ទៅក្នុងធុងមួយ ហើយគាត់ធ្វើដោយខ្លួនឯង ហើយគាត់បានឃើញគេព្យួរអ្នកទោសចងកដៃឬក៏ចងកជើង ព្យួរក្បាលចុះក្រោម ។ ហើយគាត់បានចង្អុលបង្ហាញថា ហើយក៏គេមាន-- គេចាក់ម្ជុលទៅនឹងក្រចករបស់អ្នកទោស អ្នកជាប់ឃុំ ហើយអ្នកខ្លះ គេបានដកក្រចកពីអ្នកទោស ហើយគាត់បានបញ្ជាក់ថា អំពើទារុណកម្មបានធ្វើ ។ គេបានប្រើចន្លុះ ដោយមានដុតក្រមួន ជួនកាលយកទៅអុជនឹងមនុស្ស ។ ហើយគាត់ក៏បានបញ្ជាក់ទៀតថា ហើយក៏បានប្រើទឹកសាប៊ូ គេបានប្រើទឹកសាប៊ូ ហើយក៏បានចាក់ចូលទឹកចូលក្នុងបំពង់ក ឬក៏មាត់របស់អ្នកជាប់ទោសដោយអ្នកយាម ។ ហើយគឺជនជាប់ចោទខ្លួនឯងហ្នឹង ក៏បានប្រព្រឹត្តនូវបទទារុណកម្មដែរ ហើយក៏គាត់ថា ជាអំពើមួយឃោរឃៅ ដែលមើលទៅពេលនោះ គឺមានកុមារក៏បានហៅឲ្យកុមារមកមើលអំពើហិង្សាហ្នឹងដោយផ្ទាល់ ហើយក៏បានពន្យល់ថាគាត់ថា "គាត់បានគេជួយសង្គ្រោះដោយហេតុថា-- ហើយគាត់សារភាពថា គាត់ជាខ្មាំង ហើយគាត់ជា

អតីតនគរបាល ហើយមានស័ក្តិ៣នឹងស្មារបស់ខ្លួន ។

នៅពេលដែលជនជាប់ចោទបានដោះលែងគាត់រួចហើយ ជនជាប់ចោទបានសុំឲ្យគាត់ធ្វើការឲ្យជនជាប់ ហើយដើម្បីធ្វើជាគិញ ដើម្បីស៊ើបពីអ្នកជាប់ទោសផ្សេងៗទៀតនោះ រាយការណ៍ឲ្យគាត់ ។ ហើយ ហាម អ៊ិន នោះ បានបញ្ជាក់ថា អំពីកម្ទេចមនុស្សជាច្រើននៅម-១៣ ។

[១១:២៣:១៦]

ជនជាប់ចោទបានបញ្ជាក់ថា មានជនរងគ្រោះពីពីរទៅបីរយនាក់ ។ អ៊ីចឹង ហាម អ៊ិន នោះក៏បាននិយាយថា បីពាន់នាក់ដែលត្រូវសម្លាប់នៅទីនោះ *ស៊ីធីសាវសិន* ឬបីម៉ឺននាក់នៅម-១៣ ។

ស៖ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំចង់ស្តាប់ តើលោកមានមតិយោបល់ដូចម្តេច? តើលោកបានអានចម្លើយ ហាម អ៊ិន នោះទេ?

ឆ៖ *កុម្ម៉ង់ទែ* របស់ ហាម អ៊ិន ខ្ញុំអត់ទាន់បានអានទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ តាមការដែលលោកចៅក្រមអានឲ្យខ្ញុំស្តាប់អម្បាញ់មិញ រឿងមួយដែលនៅសល់មានភស្តុតាងសម្រាប់ការស្រាវជ្រាវតទៅទៀត គឺរឿងខ្មោច មានជនរងគ្រោះដែលត្រូវសម្លាប់នៅមន្ទីរ-១៣ ។ ខ្មោចជនរងគ្រោះដែលសម្លាប់នៅមន្ទីរ-១៣ វាអត់ដែលទៅណាឆ្ងាយអំពីទីតាំងរបស់មន្ទីរ១៣ នុ៎ងទេ យ៉ាងច្រើនមួយរយម៉ែត្រ ។ ដូច្នេះ មន្ទីរ១៣ វាមានកន្លែងវាបី ។ គឺកន្លែងទីមួយនៅថ្នគុប ត្រង់ម្តុំអន្លង់វែង កន្លែងទីពីរ គឺនៅតាលាវ ដែលយើងខ្ញុំកម្ទេចឬហៅថា "សម្លាប់" តិចបំផុត ហើយកន្លែងទីបី នៅត្រពាំងគ្រោប ភូមិត្រពាំងគ្រោបក៏ចន្លោះស្ទឹងនិងត្រពាំងច្រាប ។

[១១:២៥:០១]

ភស្តុតាងដែលនៅសល់ វាអាចបញ្ជាក់បានថា ខ្មោចហ្នឹងវាមានអាយុពីអង្កាល់មក? ហើយវាមានចំនួនប៉ុន្មានច្បាស់លាស់? សម្រាប់បញ្ជាក់នូវសេចក្តីដែលខ្ញុំសារភាពការស្មោះត្រង់ជូនជាតិ ប្រជាជនរបស់ខ្ញុំ ។ ឯចំណែកសពផ្សេងទៀតនៅកន្លែងផ្សេងទៀត វាជាសពរបស់មនុស្សខ្មែរ ជាសពខ្មែរដែលស្លាប់ទៅ ដោយសារស្នាដៃបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា ។ ខមាទោស ខ្ញុំសុំខមាទោសដដែល អត់ប្រកែកទេក៏ប៉ុន្តែទទ្ទឹម នឹងនេះខ្ញុំក៏សម្តែងការសោកស្តាយប៉ុណ្ណោះ ហើយនិងរំលែកទុក្ខចំពោះក្រុមគ្រួសារញាតិមិត្តនៃសព ។ ក៏ប៉ុន្តែថា រឿងនេះឲ្យវាពិតថាជាស្នាដៃមន្ទីរ-១៣ ស្នាដៃមន្ទីរ-១៣ មានប្រហែលពីរទៅបីរយនាក់ប៉ុណ្ណោះ អត់មានដល់ពីរ-បីម៉ឺនទេ ។ សូមលោកចៅក្រមមេត្តាពិចារណាប៉ុណ្ណោះ មួយថ្ងៃចូលប៉ុន្មាននាក់? មកពីណាខ្លះ?

ដូច្នេះបើសិនយើងគិតថាមួយថ្ងៃប៉ុន្មាន? មួយថ្ងៃម្ភៃទៅសាមសិបនាក់ មែន ដល់ប៉ុណ្ណឹង មែន ក៏ប៉ុន្តែបើយើងគិតថា បួនដប់ថ្ងៃ ឃើញមកមួយ ឬឃើញមកពីរ អាហ្នឹងវាផ្សេង ។ ហើយខ្ញុំបានរាយការណ៍ជូនលោកចៅក្រមមិញហើយ មានមកជាច្រើនៗ នៅពេលដែលវាយខដុង្គឈ្នះ ។ មេខ្ញុំឲ្យមកប្រហែលជា៥០នាក់កាលពីជំនាន់នោះ ក៏ប៉ុន្តែវ័លែកឲ្យទៅខាងពាយ័ព្យ ជម្លៀសទៅខាងពាយ័ព្យ ។ លេងគាត់ដកមនុស្សពីភូមិពោធិអស់មួយភូមិ យកទៅដាក់នៅមន្ទីរ១៣ ហើយឲ្យឡានដឹកយកទៅពាយ័ព្យ ។ នេះមកច្រើនៗ មិនមែនមកដើម្បីឲ្យម-១៣ សម្លាប់ទេ គឺជាដំណាក់កាលឆ្លងកាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ នេះជាហេតុការណ៍ដែលខ្ញុំសូមរាយការណ៍ជូនលោកចៅក្រមថា មកច្រើនៗមានពីរលើកហ្នឹង ប្រហែលជាអាចមានពីរលើកហ្នឹង យ៉ាងតិចក៏មានពីរលើកហ្នឹងដែរ នេះមកច្រើនៗ ។ ក៏ប៉ុន្តែមិនមែនសម្រាប់ម-១៣ទាំងអស់ទេ គឺសម្រាប់ដឹកយកទៅពាយ័ព្យ ។ នេះជាហេតុការណ៍ដែលខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ ។

ឯចំណែក ភស្តុតាងដែលនៅសល់ខ្ញុំនៅតែរក្សាដដែលគឺរណ្តៅកប់សាកសពរបស់ម-១៣ វាផ្សេង ។ ភស្តុតាងនេះទុកសម្រាប់យើងជាអ្នកស្រាវជ្រាវតទៅទៀតរកការពិត ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ភស្តុតាងនេះ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ដោយឡែកការបាត់បង់ ជនរងគ្រោះទាំងប៉ុន្មានជាឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា។ ខ្ញុំនៅតែទទួលស្គាល់តាមសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដំបូងបំផុតរបស់ខ្ញុំដែលបង្ហាញមុខជូនអង្គជំនុំជម្រះនេះឥតប្រកែកទេ ។ នេះខ្ញុំសូមបញ្ចប់ប៉ុណ្ណោះ ។

ស៖ ឥឡូវនេះសេចក្តីដកស្រង់ចេញពីឯកសារមួយ ខ្ញុំនឹងអានជាភាសាបារាំងនៅក្នុងទំព័រទី៦ ។ ព័ត៌មានទាក់ទងទៅនឹងសាច់រឿងរបស់ការលង់ទឹកស្លាប់ ។ អត្ថបទភាសាបារាំងមានដូចខាងក្រោម៖

ទាក់ទងទៅនឹងមានការទឹកជំនន់ តើវាមានរឿងអ្វីកើតឡើង?

[១១:២៨:៤០]

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

លោកសហព្រះរាជអាជ្ញាចង់មាន និយាយអីទៅ? សូមអញ្ជើញ!

លោក រ៉ូបឺត ពើទីត៖

ដោយមានការអនុញ្ញាតពីលោកចៅក្រម សូមលោក យោងទៅរក *ERN* នៅក្នុងទំព័រខាង លើអាចនឹងជួយឲ្យយើងខ្ញុំ ឲ្យយើងកត់ត្រាប្រតិចារឹក ហើយនិងភាគីអាចយោងបានពីព្រោះទំព័រគឺថាមិនអាចនឹងឆ្លើយអំពីការបកប្រែនូវអត្ថបទដើម។

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍៖

ខ្ញុំមិនមានលេខ *ERN* នៅក្នុងអត្ថបទបារាំងរបស់ខ្ញុំទេ ។ ប្រសិនជាមាននៅក្នុងភាសា អង់គ្លេស មើលទៅ ។

លោក រ៉ូបឺត ពើទីត៖

គឺថានៅក្នុងសំណុំរឿងគឺថា ដាក់នៅថ្ងៃទី៦ ខែមិថុនា តើហ្នឹងជាអត្ថបទដែលមាន--

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍៖

--

លោក រ៉ូបឺត ពើទីត៖

ប្រហែលជាមិនទាន់បានផ្តល់ឲ្យចុះលេខ *ERN* ទេមើលទៅ។

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រ៉ូ៖

នៅក្នុងប្រព័ន្ធ *សាយលេប* យើងមានប្រព័ន្ធ ERN០០២៩៥០៨៧ នៅក្នុងអត្ថបទបារាំង ឯកសារបារាំង ។

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍៖

តើលោក លោកស្រីចៅក្រម អស់លោក គ្រប់ភាគីបានឃើញកថាខណ្ឌ ខ្ញុំនឹងរំឭកឡើងវិញ សំណួរទាក់ទងទៅនឹងបញ្ហាទឹកជំនន់ តើថាទឹកជន់នោះ វាជន់របៀបម៉េច? តើភាគីទាំងអស់បានឃើញទេ? អ្នកបកប្រែសូមលើកថា គឺថា០០២ គឺថា លោកចៅក្រម ថាតើលោកអាចពិនិត្យឃើញលេខ *ERN* បានទេ?

[១១:៣០:៤៦]

លោក រ៉ូបឺត ពើទីត៖

នៅក្នុងអត្ថបទអង់គ្លេស ០០០២៨៩៨៤៥។

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រ៉ូ៖

តើលេខ *ERN* នៅក្នុងភាសាខ្មែរ មានទេ? ប្រហែលជាលោកសហព្រះរាជអាជ្ញាអាចនឹងជួយយើងបាន ។ ខ្ញុំនិយាយខ្មែរមិនបានទេ សុំទោស។

លោក រ៉ូបឺត ពើទីត៖

ប្រហែលជាអាចនឹងផ្តល់ជូនពេលក្រោយ ប៉ុន្តែអ្នកបកប្រែអាចចង្អុលបង្ហាញ ០០០២០៨៦ ។

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៖

ប្រសិនបើភាគីទាំងអស់ឯកភាពហើយ ខ្ញុំសូមអានឯកសារនេះ “ថាតើទឹកជំនន់នោះវាកើតឡើងរបៀបណា? នេះជារឿងរ៉ាវទាក់ទងទៅនឹងទឹកជំនន់ នៅពេលដែលមានទឹកជំនន់ ហើយមានមនុស្សមួយចំនួនច្រើនស្លាប់ មនុស្សមួយចំនួនតូចទេដែលបានដោះលែង ហើយខ្ញុំធ្វើការនៅក្នុងវាលស្រែ ហើយក៏មានការតាមដានមើលពីក្រោយដែរ ។ នៅក្នុងពេលមានទឹកជំនន់នោះ គឺថាវាមាន ហើយគេមានដឹកអ្នកទោសមួយចំនួន ហើយខ្ញុំបានយកទៅមួយកន្លែងដែលឆ្ងាយពីកន្លែងទឹកជន់ ហើយខ្ញុំជួយគេឆ្លងទឹក ហើយដាក់ទុកអ្នកទាំងនោះ។ អ្នកខ្លះដែលចេញមិនទាន់ទេ ត្រូវបានលង់ទឹកស្លាប់ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយពីដើម ។ អ្នកខ្លះដែលត្រូវឃុំខ្លួនដាច់ដោយឡែកនៅក្នុងកន្លែងឃុំឃាំងនោះ គឺថាម្នាក់ៗគឺថាបីម៉ែត្រគុណនឹងបីម៉ែត្រនៅគ្រប់ទៅកន្លែងនៃរណ្តៅដែលនៅក្នុងរណ្តៅនោះ នៅពេលដែលទឹកជំនន់ឡើងយ៉ាងឆាប់ គឺថាអ្នកទោសជាច្រើនត្រូវបានលង់ទឹកស្លាប់ ។ តាស៊ុម ក៏ជាប្រធានដែរ ប៉ុន្តែគាត់ជាអនុរបស់តាឌុច នៅពេលនោះ ។ តាស៊ុម នោះជាអ្នកសួរចម្លើយខ្ញុំ ហើយគាត់បានរៀបចំឯកសារ ហើយនិងប៊ិច ។ ដូច្នេះ ហើយខ្ញុំអាចធ្វើជាអ្នកតាមដានទៅលើ ឌុច វិញ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបាននិយាយប្រាប់គាត់ថាយើងមិនគប្បីធ្វើអញ្ចឹងទេ នៅពេលដែលដំរីជល់គ្នាហើយ គាត់ថាបើសិនជាស្រមោច-- ដំរីមួយដួលគឺថាស្រមោចទេជាអ្នកស្លាប់ តើមានមនុស្សស្លាប់ប៉ុន្មានក្រោយពីទឹកជំនន់? គឺថាមានច្រើន ។ គាត់សួរខ្ញុំថា តើវាមានរឿងអ្វីតទៅទៀត?

យើងបានស្ទោរដំឡូង ហើយក៏គាត់សុំឲ្យខ្ញុំតាមដាន តាឌុច ហើយនៅពេលនោះ មានមនុស្សស្លាប់ច្រើនណាស់ គាត់បានសួរខ្ញុំថា នេះអានេះ កើតឡើង។ គឺថាមិនអាចជឿថាតើហេតុអីបានជាបណ្តាលឲ្យមនុស្សស្លាប់ច្រើនអីចឹង? ខ្ញុំបានដឹង ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនដឹងថា មិនហ៊ានប្រាប់គាត់ទេ ហើយខ្ញុំបានបញ្ជាក់ថា គឺថាមានមនុស្សច្រើនណាស់ ដែលស្លាប់ ហើយគាត់អាចសួរទៅអ្នកយាមបាន បើគាត់មិនជឿខ្ញុំ ។ អ្នកយាមនោះបញ្ជាក់ថា មានស្លាប់ច្រើនណាស់ ហើយខ្ញុំយល់ ខ្ញុំបានឃើញស្ត្រី៦ ឬក៏៧នាក់ ហើយគេមិនឋិតនៅក្នុងសុខភាពល្អទេគឺស្គមស្គាំងណាស់ ហើយខ្ញុំបានយកគេទៅដីគោកខាងចុងបញ្ចប់” ។

នេះជាអត្ថបទមួយផ្សេងទៀត អ្វីដែលលោកបានចង្អុលបង្ហាញប្រាប់យើងគឺថា ភាពខុសគ្នាមួយដែលនៅក្នុងនេះគឺថា មានអ្នកទោសស្រីមួយចំនួនត្រូវបានគេយកទៅកន្លែងដីគោក ។ ប៉ុន្តែ មនុស្សមួយចំនួនទៀត ដែលតាមមតិសាក្សីនេះគឺថា ចំនួនច្រើនត្រូវបានលង់ទឹកស្លាប់ ប៉ុន្តែព័ត៌មានមួយផ្នែកទៀត

នោះបង្ហាញថា គាត់និយាយថា គេបានសុំឱ្យសាក្សីនេះតាមដានលោក ហើយដើម្បីរាយការណ៍ពីលោកទៅអ្នកថ្នាក់មួយទៀត ដែលថាជាអ្នកទទួលខុសត្រូវចំពោះការស្លាប់ដោយសារទឹកជំនន់នេះ ។

ស៖ តើលោកអាចឆ្លើយដូចម្តេចបានទៅនឹងព័ត៌មាននេះ?

[១១:៣៥:០៧]

ជនជាប់ចោទ៖

ឆ៖ អំពីរឿងអ្នកស្លាប់ដោយសារគ្រោះទឹកជំនន់ ខ្ញុំនៅតែរក្សាសេចក្តីបញ្ជាក់របស់ខ្ញុំដដែល គឺអ្នកដែលលិចត្រឹមក បាន១ខ្ញុំឱ្យគេជួយជញ្ជូនទៅម្ខាងណោះ ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្នកណាលង់ទឹកទេ ក៏ប៉ុន្តែបច្ច័យដែលកើតមកពីគ្រោះទឹកជំនន់នេះ ធ្វើឱ្យសុខភាពខ្សោយ ពីបីថ្ងៃក្រោយមកស្លាប់ ប៉ុន្តែស្លាប់មិនច្រើនទេ នេះខ្ញុំនៅតែរក្សាការពិត ថាវាអញ្ចឹង ។

ចំណែកនិយាយពីរឿងមួយទៀត វាជារឿងមិនគួរឱ្យជឿទេ ។ មិត្តស៊ុម គាត់ធ្វើជាអនុប្រធានខ្ញុំមែន គាត់ចង់បានបុណ្យស័ក្តិធំជាងខ្ញុំមែន។ ក៏ប៉ុន្តែ គាត់នៅមន្ទីរ១៣"ខ" គាត់គ្មានសិទ្ធិទាក់ទងជាមួយនឹងអ្នកទោស ឬក៏អ្នកទោសរួចខ្លួន ឬក៏បុគ្គលិកណាម្នាក់នៅមន្ទីរ១៣"ក" បានទេ ។ ដូច្នេះ គ្មានសិទ្ធិ--គាត់មិនមានលទ្ធភាពនឹងទៅបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកណាឱ្យយកការណ៍ពីខ្ញុំបានទេ ហើយខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា ក្នុងឋានៈខ្ញុំជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើមន្ទីរ១៣"ក" គ្រោះថ្នាក់បែបនេះ ធ្លាក់ទៅលើជនរងគ្រោះ ខាងលើគេមិនយកចិត្តទុកដាក់នឹងកម្ទេចខ្ញុំ ឬក៏ដាក់ទោសលើខ្ញុំទេ ។ សូម្បីតែជនដែលរត់រួចនៅតាលាវ ខ្ញុំសុំគេឱ្យគេដាក់ទោស ដើម្បីឱ្យខ្ញុំបានរួចចេញពីការងារនគរបាល គេអត់ដាក់ទោសទៀត នេះជារឿងពិតជាក់ស្តែង ។ ដូច្នេះ មិត្ត ស៊ុម គាត់គ្មានលទ្ធភាពទាក់ទងជាមួយនឹង ហម អ៊ីន ដើម្បីសុំឱ្យហម អ៊ីន ធ្វើគិញ យកការណ៍ពីខ្ញុំទេ ។ អត់ទេ ។

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាកឡាវែន៍៖

ខ្ញុំអានដំណកស្រង់មួយទៀត នៅក្នុងទំព័រលេខ១០នៃភាសាបារាំង ។ ខ្ញុំនឹងអានអំពីសំណួរទាក់ទងទៅនឹងការឃុំខ្លួន ថាតើសុំឱ្យផ្តល់លេខឯកសារ *ERN* ជាភាសាបារាំងបានដែរឬទេ?

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ៖

គឺ០០២៩៥០៩១ ដែលជាលេខ *ERN* នៅក្នុងភាសាបារាំង ។

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាកឡាវែន៍៖

ថាតើទំព័រនោះបានរកឃើញហើយឬនៅ នៅក្នុងឯកសារអង់គ្លេស?

លោក រ៉ូបឺត ពេទីត៖

ថាតើខ្ញុំសុំសំណួរ ឲ្យអានសំណួរ ។

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាកឡាវែន៍៖

សំណួរដូចខាងក្រោមនេះ តើលោកជួប ឌុច ញឹកញាប់ដែរឬទេនៅពេលដែលធ្វើការនៅទីនោះ? ខ្ញុំឆ្លើយថារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ថាតើគាត់និយាយជាមួយលោកទេពេលដែលជាប់គុកនោះ?

លោក រ៉ូបឺត ពេទីត៖

ឯកសារភាសាខ្មែរ គឺ០០០០២៨០៦ ។ គឺលេខ *ERN* គឺ២០០០២៨៧៤៩ ភាសាបារាំង និងអង់គ្លេស វាមានលក្ខណៈខុសគ្នាបន្តិចទៅនឹងឯកសារ ដែលលោកបានអាន គឺឯកសារទាំងពីរ គឺវាមានលក្ខណៈខុសគ្នា ។

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ៖

មេធាវីសូមលើកឡើងថា ឯកសារនេះ មិនមែនឯកសារតុលាការនោះទេ គឺឯកសារដែលប្រមូលដោយអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល ដែលគាត់មានការងារច្រើន គឺមិនមែនជាឯកសាររបស់ចៅក្រមស៊ើបអង្កេតនោះទេ ។ ចំណុចនេះ គួរតែបញ្ជាក់នៅដែលយើងប្រើឯកសារបែបនេះ ។

[១១:៣៩:៥៣]

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍៖

ខ្ញុំនឹងអាន ប្រសិនបើមានចំណុចខុសគ្នានោះ សូមឲ្យលោកបញ្ជាក់ឲ្យខ្ញុំបានត្រឹមត្រូវ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំធ្វើការកែប្រែ ។

ក្នុងពេលជាប់គុក តើលោកជួប ឌុច ជាញឹកញាប់ដែរ ឬទេ? ខ្ញុំជួបគាត់ញឹកញាប់ ។ តើនិយាយជាមួយលោកដែរឬទេ? គឺគាត់និយាយជាមួយខ្ញុំ គាត់មិនឆ្មើងទេ ។ ហើយគឺគាត់មាន-- នៅពេលដែលគាត់ចង់ធ្វើការកម្ទេចអ្នកទោស គឺគាត់នឹងចង្អុល ហើយនិយាយថា "យកមួយនេះទៅកម្ទេច" ។ នៅពេលដែលគាត់និយាយ គឺគាត់និយាយធម្មតាហើយសើចដូចអ្នកដទៃ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់និយាយថា "គាត់វាយអ្នកទោស គឺគាត់វាយអ្នកទោសភ្លាម" ។ សំណួរថាតើលោកឃើញដោយផ្ទាល់ភ្នែកដែរឬទេ?

លោក រ៉ូបឺត ពេទីត៖

គឺលោកអានអត្ថបទហ្នឹង ឬក៏នៅចុងក្រោយអត្ថបទ?

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៖

គឺចំណុចអត្ថបទ ដែលវាខុស-- ឬក៏វាខ្វះ ឬក៏វាជាបញ្ហាពិបាកក្នុងភាសាបារាំង ។ ហើយប្រសិនបើវាមានភាពខុសគ្នាផ្សេងៗនោះ យើងមិនចាំបាច់អានជាភាសាបារាំងទេ ។ មានផ្នែកណាមួយវាអត់មាន នៅក្នុងហ្នឹង ឬក៏ឯកសារពីរហ្នឹងខុសគ្នា?

លោក រ៉ូប៊ឺត ពើទីត៖

ខ្ញុំមិនគួរតែ-- ខ្ញុំមិនគួរធ្វើការអន្តរាគមន៍ទេ បើសិនបើមានកំហុសតូច ប៉ុន្តែនៅចំណុចនេះ គឺមានការខុសគ្នាច្រើន ។ តើខ្ញុំសូមឲ្យខ្ញុំធ្វើការកែប្រែភាសាអង់គ្លេសដែរ ឬទេចំពោះបញ្ហាហ្នឹង?

អ្វីដែលខ្ញុំសូមលើកឡើង យើងគួរតែអានភាសាខ្មែរទៅ ។ ដូច្នេះហើយឲ្យលោកចៅក្រមនិយាយភាសាខ្មែរ គួរតែអានឯកសារដើមជាភាសាខ្មែរ ដែលឯកសារនោះកត់ត្រាដោយអ្នកធ្វើកំណត់ត្រា ។ ហើយយើងគួរតែកត់សម្គាល់ឲ្យអ្នកបកប្រែ ហើយការបកប្រែគួរឲ្យមានការផ្ទុះបញ្ចាំងជាក់លាក់ចំពោះចម្លើយរបស់សាក្សី ហើយកុំឲ្យជនជាប់ចោទមានបញ្ហាចោទទៅលើបញ្ហាហ្នឹង ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំគួរតែសូមឲ្យអានឯកសារដើម ដែលបានយើងដាក់ចូលនៅក្នុងសំណុំរឿងឆ្នាំ២០០៧ ដូច្នេះហើយ គឺខ្ញុំសូមស្នើសុំឲ្យចៅក្រម និយាយភាសាខ្មែរ និយាយឲ្យគាត់ជាអ្នកអានដើម្បីឲ្យអ្នកបកប្រែគាត់បកប្រែ ។ ដូច្នេះហើយចំណុចនេះ គឺជាចំណុចមួយល្អក្នុងការអាននូវឯកសារដើម ។

[១១:៤៣:០៥]

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ៖

លោកប្រធាន លោក លោកស្រីចៅក្រម ជាទីគោរព! មេធាវីការពារក្តីសូមលើកឡើងចំណុចមួយចំនួន ។ ខ្ញុំយល់សំណើរបស់សហព្រះរាជអាជ្ញា ប៉ុន្តែខ្ញុំមានការលំបាកដោយសារតែនៅក្នុងភាសាបារាំងអត់មាន មាននិយាយថានរណាជាអ្នកសួរសំណួរ ហើយនរណាជាអ្នកបកប្រែ ហើយអ្នកបកប្រែនៅពេលនោះគឺបានស្បថហើយនៅចំពោះមុខនរណា ។ ហើយយើងមាននីតិវិធីច្បាប់របស់យើងក្នុងការអនុវត្ត ហើយនៅក្នុងប្រព័ន្ធ *ខំមិនឡូ* គឺខ្ញុំគិតថា យើងគួរតែដោះស្រាយ និងស្តាប់សាក្សី នៅដែលចូលមកតុលាការនេះ ។

ហើយយើងមានសាក្សី ហើយយើងមាចម្លើយមួយនេះដែលយើងអត់ដឹងអ្វីទាំងអស់ ។ ឥឡូវនេះគឺថាភាសាបារាំងយើងនិយាយថា វាខុសគ្នា ទាំងភាសាបារាំង និងភាសាខ្មែរ ។ ហើយយើងនឹងអានភាសាខ្មែរ ដោយយើងអត់ដឹងថា នរណាគេជាអ្នកកត់ត្រាចម្លើយនេះ ។ ហើយយើងគួរតែធ្វើការកោះហៅ

បុគ្គលដែលធ្វើការកត់ត្រាទៅលើចម្លើយនេះគួរតែកោះហៅគាត់មក បើសិនមិនកោះហៅគាត់ឲ្យបញ្ជាក់ទេ គឺយើងមិនអាចបន្តបានទៀតទេ ។

លោក រ៉ូបឺត ពើទីត៖

អរគុណលោកប្រធាន ។ គោលបំណងនៃការអានចំណុចនេះ គឺឲ្យជនជាប់ចោទធ្វើការផ្តល់យោបល់ ។ ពាក់ព័ន្ធទៅនឹងចម្លើយរបស់បុគ្គលដែលគាត់ស្គាល់ ហើយដែលជាប់ឃុំ ហើយគាត់បានដោះលែង ហើយគាត់ស្គាល់ជិតស្និត ហើយគឺជាបុគ្គលម្នាក់ ដែលគាត់ថា គាត់ជិតស្និតជាមួយបុគ្គលនោះ ។ ដូច្នេះហើយ គឺអ្នកសាក្សីមួយនេះគាត់និយាយចំណុចមួយចំនួនហើយជនជាប់ចោទ គាត់បានផ្តល់យោបល់អំពីព្រឹត្តិហេតុនោះហើយ ។

ខ្ញុំអត់ឃើញមានភាពលំបាកទេ ដោយសារតែចម្លើយមុនៗ អាចបង្ហាញជនជាប់ចោទ ឬក៏សាក្សី ។ ហើយចម្លើយមួយនេះ គឺជនជាប់ចោទ គាត់បានថាគាត់ពាក់ព័ន្ធជាមួយ ។ ហើយគឺមានការចម្លើយនេះគឺមានការចោទប្រកាន់ទៅលើគាត់ ។

ដូច្នេះ ហើយយើងគួរតែស្តាប់ជំហររបស់ជនជាប់ចោទ ទាក់ទងទៅនឹងការចោទប្រកាន់ទាំងអស់នេះ ។ ហើយយើងឃើញមាន អាចមានសាក្សីមកពី ម-១៣ ដែលគាត់មកផ្តល់សក្ខីកម្មទាក់ទងនឹងការចោទប្រកាន់ដូចគ្នានេះដែរ ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែមានរូបភាពផ្ទុះបញ្ចាំងមួយឲ្យបានពេញលេញចំពោះបញ្ហាហ្នឹងហើយស្តាប់ជំហររបស់ជនជាប់ចោទ ។

[១១:៤៥:៥៦]

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៖

ខ្ញុំសូមសង្ខេប ភាគីគាត់យល់ស្របទៅនឹងសេចក្តីសង្ខេប ដែលខ្ញុំរៀបចំ ហើយខ្ញុំមានដែរឬទេ? លោក លោកស្រី ចង់ឲ្យខ្ញុំអានអត្ថបទសង្ខេបនេះដែរឬទេ? យើងមិនចាំបាច់អានឯកសារដែលពីរខុសគ្នានោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមានការយល់ស្រប ចំពោះសេចក្តីសង្ខេបនោះ គឺជាការល្អ ។

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ៖

មេធាវីសូមធ្វើការកត់សម្គាល់ ។ ទោះបីជាសេចក្តីសង្ខេបនោះក៏ដោយ គឺផ្អែកទៅលើចម្លើយសារភាព-- ចម្លើយសាក្សីមួយដែលបុគ្គលនោះ គាត់មិនមែនជាអ្នកវិជ្ជាជីវៈ ហើយគាត់មិនបានធ្វើការស្បថ ហើយគាត់បំពេញការងារឲ្យអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែធ្វើយ៉ាងណាឲ្យមានផលប្រយោជន៍ ។ ខ្ញុំសូមលើកឡើងចំពោះសហព្រះរាជអាជ្ញានៅក្នុងប្រព័ន្ធច្បាប់*ស៊ីវិលឡ*

គឺបុគ្គលហ្នឹង គឺគាត់សួរដោយនគរបាល ហើយបន្ទាបមកគឺយើងមានចៅក្រមស៊ើបអង្កេត ។ ហើយនៅក្នុងករណីនេះ គឺវាខុសគ្នា អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលគាត់សម្រេចទៅធ្វើការសម្ភាសន៍សាក្សី ដូច្នេះហើយ វាមិនមែនជាឯកសាររបស់តុលាការទេ ។

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍៖

គឺខ្ញុំបានបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់ហើយនៅពេលចាប់ផ្តើមសវនាការនេះ ។ គឺឯកសារនេះមិនបានកត់ត្រាជាឯកសារតុលាការទេ ។ ហើយយើងឃើញមានការចោទប្រកាន់មួយចំនួន ហើយមានការលើកឡើងថា ជនជាប់ចោទគឺគាត់បានផ្តល់ឱកាស ហើយគាត់គួរតែផ្តល់ឱកាសឲ្យធ្វើការផ្តល់យោបល់ទៅលើការចោទប្រកាន់ទាំងអស់នេះ ។ ដូច្នេះ ឯកសារនេះគឺមិនមែនជាផ្នែកមួយនៃដំណើរការរបស់យើងនេះទេ ។

លោក ហ្រ្វង់ស្វ័រ រូ៖

នេះគឺជាអ្វីដែលយើងចង់បានបញ្ជាក់ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងចម្លើយរបស់លោក ពេទីត បានលើកឡើង ។ សេចក្តីសង្ខេបរបស់លោកដែលលោកបានរៀបចំចំពោះចម្លើយមួយនេះ គឺវាមានភាពចាំបាច់នូវអ្វីដែលសាក្សីនោះគាត់បានលើកឡើង ។

[១១:៤៨:១២]

លោកស្រី ជា លាង៖

សូមអរគុណ លោកប្រធាន ហើយសូមគោរព អង្គជំនុំជម្រះ ។ ដូចបាន លោកចៅក្រម ឡាវ៉ែន៍ លើកឡើងហើយ គឺថាសាក្សីហ្នឹង គាត់ត្រូវបានស្លាប់ហើយ ។ ដូច្នេះហើយមានការបញ្ជាក់ពីចៅក្រមស៊ើបអង្កេត ទោះបីបទសម្ភាសហ្នឹងត្រូវបានអង្គការមួយក្រៅរដ្ឋាភិបាលបានសម្ភាសន៍ហើយក៏ដោយ ។

ទីមួយ ខ្ញុំសូមបង្ហាញទៅដល់ខាងចៅក្រមជាតិ គឺឯកសារហ្នឹងមានឈ្មោះថា អក្សរD១០៨/២៧.៤ ។ ដូច្នេះ នៅលើនេះមានភាសាខ្មែរ ដែលជាភាសាដើមត្រង់ទំព័រ១២ អ្វីដែលលោកចៅក្រមឡាវ៉ែន៍ បានអានអម្បាញ់មិញនេះ ។ នៅក្នុងនេះ ខ្ញុំមិនទាមទារនូវការថា ត្រូវចាំបាច់ដែលចៅក្រមស៊ើបអង្កេតត្រូវតែសួរនោះទេ ដោយសារមានការបញ្ជាក់ពីចៅក្រមស៊ើបអង្កេតគឺថាសាក្សីនោះត្រូវបានស្លាប់ហើយ ។

ដូច្នេះអ្វីដែលចង់ឲ្យលើកឡើងពេលនេះ គឺមានបំណងចង់ឲ្យជំនុំជម្រះហ្នឹងសួរទៅលើជនជាប់ចោទ ហើយនិងបញ្ជាក់នូវអ្វីដែលសាក្សីនោះបានបកស្រាយ ។ នេះគ្រាន់តែជាកំណត់ហេតុដែលអង្គការ

ក្រៅរដ្ឋាភិបាលបានបន្ទល់មែន ប៉ុន្តែយើងចង់ដឹងពីជំហររបស់ជនជាប់ចោទថា គាត់ទទួលស្គាល់នូវអ្វីដែលសាក្សីដែលគាត់បានលើកឡើងមានការពាក់ព័ន្ធនោះ ។ ដូច្នេះ សុំឲ្យអង្គជំនុំជម្រះពិចារណាហ្នឹង ។ ហើយសូមបញ្ជាក់ជាថ្មីម្តងទៀត ចំពោះចៅក្រមខាងជាតិហ្នឹងគឺឯកសារមានជាភាសាខ្មែរតែម្តង ហើយបើសិនមិនមានទាន់ទេ គឺខ្ញុំនឹងអានលេខហ្នឹងឡើងវិញ គឺD១០៨/២៧.៤ ត្រង់ទំព័រ១២ ។ គឺលោកចៅក្រម គាត់បានលើកឡើងអម្បាញ់មិញនេះ គឺមានច្បាស់លាស់តែម្តង ។ សូមអរគុណ ។

សួរដោយចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៖

គឺជនជាប់ចោទ គឺគាត់ចង់ផ្តល់យោបល់នៅចំពោះអ្វីដែលគាត់បានលើកឡើង ។

ជនជាប់ចោទ៖

ឆ៖ អត់ទាន់ផង មិញអាឡែរតែមើលអានេះ ។ សូមទោស ។

ស៖ ខ្ញុំចង់ដឹងថា តើលោកមានយោបល់ចង់ផ្តល់ចំពោះអ្វី ដែលលោកបាននិយាយអម្បាញ់មិញដែរឬទេ?

[១១:៥០:៤៧]

ឆ៖ សូមបញ្ជាក់ជូនលោកចៅក្រមថា អំណាចរបស់ខ្ញុំនៅមន្ទីរ១៣ ពេញដៃពេញជើង។ ខ្ញុំរក្សាលក្ខណៈនឹងនក្នុងការចាត់ចែង។ រក្សាសម្ងាត់ ។ ចង់ចាត់ចែងអ្នកណាឲ្យនាំជនរងគ្រោះដែលទៅជាប់ទោសនៅទីនោះ យកទៅកម្ទេច ក៏ខ្ញុំធ្វើជាសម្ងាត់ មិនដើរទៅចង្អុលមើលតែថ្លុកល្ខោនទេ ។ យើងខ្ញុំមិនដែលបានសំដែងល្ខោនទេ ។ ជីវិតមនុស្ស ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវ ។ ក៏ប៉ុន្តែអាកប្បកិរិយាដែលថាយើងខ្ញុំដើរទៅចង្អុលដូចថ្លុកល្ខោននោះ មិនមែនជារឿងពិត ។

ខ្ញុំជម្រាបលោកចៅក្រមដោយត្រង់ ខំណាស់ ខំធ្វើការងារឲ្យបានឃើញលក្ខណៈរក្សាសម្ងាត់ជាកម្មាភិបាលមួយដែលមានអំណាចពេញបរិបូណ៌ ។ អំណាចពេញបរិបូណ៌ គឺនៅត្រង់ស្ងាត់ហើយបញ្ជាគេ គេធ្វើតាមគ្មានប៉ានល្មើស ។ នេះអំណាចដែលយើងខ្ញុំរក្សា ។ ឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់យើងខ្ញុំផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់ខ្លួនទៅលើជីវិតមនុស្ស ខ្ញុំអត់ប្រកែក ។ ក៏ប៉ុន្តែ អាកប្បកិរិយាដែលថាទៅចាក់ថ្លុកដូចថ្លុកល្ខោននោះ មិនមែនទេ មិនមែនជារឿងពិត ។ នេះសូមបញ្ជាក់សារឡើងវិញតែខ្លីប៉ុណ្ណឹង ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

លោក ឡាវែន៍ មានសំណួរអី ត្រូវសួរទៀតទេ?

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍៖

ខ្ញុំគិតអំពីការសួរចំពោះឯកសារ D៥៥ ឧបសម្ព័ន្ធ១២ ទាក់ទងទៅនឹង អ៊ុន វន ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានបញ្ហាដូចគ្នាប្រហែលជា១ចំណុចល្អដែលថា អង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងត្រូវការសម្រេចចំពោះការអានឯកសារទាំងអស់នោះ ។ យើងគួរតែធ្វើការសម្រាកសិននៅព្រឹកនេះ ហើយយើងគួរតែធ្វើការសម្រេច និងបញ្ជាក់ប្រាប់នៅពេលដែលយើងឈប់សម្រាកបន្ទាប់ពី អាហារថ្ងៃត្រង់ទៅលើបញ្ហាទាំងអស់នេះ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អញ្ជើញលោកសហព្រះរាជអាជ្ញា ។

លោក រ៉ូប៊ឺត ពើទីត៖

យើងនិយាយអំពីចម្លើយដែលជាភាសាខ្មែរ គឺឯកសារ D៥៩ ប្រសិនបើវាទាក់ទងទៅនឹង អ៊ុន វន នោះ គឺវានៅក្នុងឯកសារ D៥៩ នៅក្នុងដីកាស៊ើបសួរ ។ ហើយ *ERN* ចំពោះការប្រែ គឺថ្ងៃទី២៤ ខែមីនា ហើយវាបានបញ្ចូលទៅក្នុងសំណុំរឿង គឺ D១០៧.១២ តើវាជាករណីហ្នឹងមែនដែរឬទេ?

នេះជាចម្លើយ ដែលយើងចង់សំដៅដាក់លាក់ទៅលើឯកសារមួយនេះ ។

[១១:៥៤:៣៥]

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍៖

ប្រហែលតែយើងធ្វើការបញ្ជាក់អំពីចំណុចយោងក្នុងពេលលើកឡើងនេះ ។ ខ្ញុំសូមលើកឡើងថា លោកបានសុំឲ្យចៅក្រមស៊ើបអង្កេតធ្វើការស៊ើបសួរដោយចៅក្រមស៊ើបអង្កេត ហើយមានការយល់ស្រប ហើយដូច្នេះហើយ គឺយើងគិតថាវាជាការល្អដែលគិតពិចារណាទៅលើបុគ្គលនេះ ។

ហើយអង្គភាពគាំពារសាក្សីនេះ គឺ ហាម អ៊ីន *នេះ* បានស្លាប់ ។ ដូច្នេះ ហើយគឺថា យើងអត់អាចធ្វើការសម្ភាសន៍សួរយកចម្លើយសាក្សី ហាម អ៊ីន នេះទេ ដោយសារតែគាត់ស្លាប់ ។

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ៖

លោកប្រធាន! លោក លោកស្រីចៅក្រម ដើម្បីឲ្យលោក លោកស្រីសម្រេចជំហរទៅលើឯកសារទាំងអស់នេះ ខ្ញុំសូមរំឭកថា សហចៅក្រមស៊ើបអង្កេតមិនបានពិចារណាទៅលើបញ្ហាហ្នឹងទេ ។ តាំងពីមុនមក យើងឃើញសាក្សីមួយទៀតដែលគេអាចធ្វើការស្តាប់ចម្លើយនៅក្នុងបរិបទនៃក្របខ័ណ្ឌច្បាប់ ។ ដូច្នេះ យើងនៅទីនេះ យើងមានឱកាសផ្សេងមួយទៀត ។ យើងនៅទីនេះយើងមានឯកសារដែលបានបញ្ចូលទៅក្នុងសំណុំរឿងដោយការិយាល័យសហព្រះរាជអាជ្ញា ។ ហើយនៅទីនេះ គឺយើងមិន

មានឯកសារច្បាប់ផ្លូវការ ដូច្នេះជាបញ្ហារបស់យើងនៅទីនេះ ។

ជាថ្មីម្តងទៀត ក្នុងនាមជាក្រុមការពារក្តី ខ្ញុំសូមធ្វើការបញ្ជាក់ទៅលើបញ្ហាហ្នឹង ហើយខ្ញុំសូមលើកឡើងអំពីឯកសារនេះ យើងមិនយល់អំពីឯកសារ និងអ្នកដែលបានរៀបចំឯកសារនេះ ។ ហើយយើងមិនដឹងអំពីសមត្ថភាពរបស់បុគ្គលដែលធ្វើការសួរចម្លើយ សួរយកចម្លើយនោះ ។ យើងមិនយល់អំពីគោលបំណងរបស់គេទេ ។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចនៅទីនេះបញ្ជាក់ថា ឯកសារនោះវាមិនមានតាមផ្លូវច្បាប់នោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែស្តាប់ចម្លើយដែលចូលមកក្នុងអង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងរបស់យើង ។ ហើយឱ្យជនជាប់ចោទឆ្លើយតបទៅនឹងសាក្សីទាំងអស់នោះ ហើយដរាបណាដែលឯកសារមិនដាក់ចូលទៅក្នុងសំណុំរឿង គឺយើងត្រូវពិចារណា ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសូមអរគុណចំពោះការចង់ផ្តល់ឱ្យជនជាប់ចោទធ្វើការផ្តល់ជំហរ ប៉ុន្តែវាជាករណីផ្សេង ប្រសិនបើវាជាឯកសាររបស់តុលាការនៅក្នុងសំណុំ ហើយវាក៏ដូចទៅនឹងឯកសារទាក់ទងទៅនឹងរូបភាព រូបវីដេអូផងដែរ ។

លោក រ៉ូប៊ីត ពើទីត៖

យើងមានការពិភាក្សាច្រើនដងហើយ យើងឃើញធាតុផ្សំឯកសារមួយចំនួនដែលមិនមាននៅក្នុងសំណុំរឿង ហើយវាជាលក្ខណៈមួយច្បាស់ហើយ និងគោលបំណងនៃការដេញដោលនៅទីនេះ គឺយើងបង្កើត និងស្វែងរកការពិត និងអ្វីដែលមិនពិត នេះជាអ្វីដែលយើងគិតថា ជាអង្គហេតុ ។ ហើយយើងធ្វើការសន្និដ្ឋាននៅទីនេះ ។

[១១:៥៨:០៧]

ជាការពិតណាស់យើងនឹងត្រូវពិចារណាទៅលើអង្គច្បាប់ ដែលវាពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងវិធីមួយចំនួន ។ ហើយយើងគឺថា បញ្ហាច្បាប់យើងធ្វើការពិចារណានៅក្នុងវិធីខុសៗគ្នា ហើយគោលបំណងនេះនៅចំពោះមុខចៅក្រម យើងមិនធ្វើការស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការពិនិត្យទៅលើភស្តុតាងនិងឯកសារទេ ហើយយើងមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការចេញសេចក្តីសម្រេចនោះទេ ។ ហើយប៉ុន្តែ ខ្ញុំអត់មានបញ្ហាចោទទៅលើធាតុផ្សំផ្សេងៗដែលបានលើកឡើងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំទុកឱ្យលោក លោកស្រី ធ្វើការសម្រេចទៅលើបញ្ហាហ្នឹង ។

[ចៅក្រមពិភាក្សាគ្នាពី ១១:៥៩:១៨ដល់ ១២:០១:០៩ នាទី]

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

កន្លងមកនេះ យើងបានស្តាប់នូវការលើកឡើងកត់សម្គាល់ ទាក់ទិនជាមួយនឹងឯកសាររវាងមេធាវីការពារនិងសហព្រះរាជអាជ្ញា ។ តទៅនេះអង្គជម្រះក៏ចង់ដឹងអំពីទស្សនៈ អំពីមតិយោបល់របស់

មេធាវីអ្នកតំណាងដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីដែរ អំពីឯកសារដែលលើកឡើងរវាងសហព្រះរាជអាជ្ញាជាមួយនឹងមេធាវីការពារនេះ តើខាងមេធាវីហ្នឹង មានយោបល់យ៉ាងម៉េច? ពីដំបូង គឺសុំអញ្ជើញមេធាវីតំណាងឲ្យដើមបណ្តឹងជាក្រុមមួយ ។

សូមអញ្ជើញ ។

លោក អាឡាំង វ៉ែនណឺ៖

សូមអរគុណលោកប្រធាន ។ យើងគាំទ្រទៅនឹងសេចក្តីសន្និដ្ឋានរបស់សហព្រះរាជអាជ្ញាទាំងស្រុង ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

សូមអញ្ជើញ មេធាវីតំណាងឲ្យដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីក្រុមពីរ ។

លោកស្រី ស៊ីលឃីស្ទូត ហ្សីនស្គី៖

សូមអរគុណលោកចៅក្រម ។ យើងសូមអនុញ្ញាតទាញជាការចាប់អារម្មណ៍ពីលោកចៅក្រម គឺថាភស្តុតាងទាំងអស់ គឺត្រូវបានទទួលយកពិនិត្យចំពោះអង្គជំនុំជម្រះ លើកលែងតែច្បាប់មិនអនុញ្ញាត។ នៅក្នុងន័យនេះ ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតបញ្ជាក់ជូនថា ខ្ញុំក៏ៗបានកំណត់នូវភាពខុសគ្នារវាងអត្ថបទភាសាអង់គ្លេស ហើយនឹងភាសាបារាំង ។ ដូច្នេះហើយខ្ញុំសូមស្នើថា សូមឲ្យអង្គជំនុំជម្រះមេត្តាពិនិត្យ ហើយនឹងអានផ្នែកខ្លះនៅក្នុងឯកសារភស្តុតាងនេះ ហើយសូមអានជាភាសាខ្មែរ ដើម្បីឲ្យមានការបកប្រែនៅក្នុងសាលសវនាការ ។ ដូច្នេះហើយយើងមានខ្លឹមសារដែលអានមក គឺដូចគ្នា ។ សូមអរគុណ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

មេធាវីតំណាងឲ្យដើមបណ្តឹងក្រុមបី ។

[១២:០៣:២៩]

លោក ហ្វីលីព កាណុន៖

សូមអរគុណលោកប្រធាន។ ក្រុមបីគឺថា អ្វីដែលយើងរកមើលក្នុងសំណុំរឿងនេះ គឺថាយើងរកការពិត ដូច្នេះហើយវាសមស្របដើម្បីពិចារណាសំណុំរឿងទាំងស្រុង ។ ខ្ញុំសូមត្រឡប់ទៅការសង្កេតមួយដ៏ធំមួយរបស់ខ្ញុំ អំពីមតិរបស់លោក រ៉ូប៊ីត ពេទីត ដែលយើងនឹងវាយតម្លៃឯកសារទាំងអស់ ផ្អែកលើកមូលដ្ឋាននៃធាតុលក្ខណៈនៃឯកសារហ្នឹង ដោយសារជាឯកសារតុលាការ ឬក៏ឯកសារដែលមិនប្រមូលដោយតុលាការ ។ ភាគីទាំងអស់ គឺត្រូវប្រឈមមុខ ភាគីទាំងអស់គឺត្រូវមានលទ្ធភាពដើម្បី

សម្តែងនូវការសង្កេតរបស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះហើយយើងចាត់ទុកថា ឯកសារទាំងអស់ ដែលយើងលើកមកទីនេះ គឺត្រូវបង្ហាញ ហើយពិនិត្យឲ្យបានទាំងស្រុង ។ សូមអរគុណ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

សូមអញ្ជើញមេធាវីតំណាងឲ្យក្រុមប្ដូន ។

លោក គង់ ពិសី៖

សូមគោរពអង្គជំនុំជម្រះ ខ្ញុំបាទឈ្មោះ គង់ ពិសី នៅក្នុងក្រុមប្ដូន ។ លោក ហុង គឹមសួន គាត់ឈឺ ហើយលោក ព្យែរអូលីយេស្សូរ គាត់អត់បានអញ្ជើញមកទេ ហើយខ្ញុំនៅក្នុងក្រុមហ្នឹងដែរ ។ ហើយខ្ញុំសូមធ្វើការចាប់អារម្មណ៍បន្តិច គឺថានៅក្នុងសំណុំឯកសារហ្នឹង គឺច្រើនមានសំណុំឯកសារជាភាសាខ្មែរ ។ ហើយអ៊ីចឹង ខ្ញុំសូមឲ្យអង្គជំនុំជម្រះមេត្តាយក គឺជាភាសាខ្មែរហ្នឹងយកមកពិនិត្យមើល ។ ហើយមិនអាចថាច្រានចោលថា ឯកសារហ្នឹងធ្វើឡើងដោយអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលអី មិនអាចយកជាការបានទេ ពីព្រោះថាកាលណាឯកសារទាំងអស់ហ្នឹងដាក់ចូលទៅក្នុងសំណុំរឿង ហើយចៅក្រមស៊ើបអង្កេត គាត់ទទួលយកនៅក្នុងសំណុំរឿងហើយ ។ ឯកសារហ្នឹង ត្រូវជាឯកសាររបស់ចៅក្រមស៊ើបអង្កេតហើយ អ៊ីចឹងភារកិច្ចរបស់មេធាវីការពារហ្នឹង គាត់ត្រូវតែមានតួនាទីពិនិត្យសំណុំរឿងតាំងពីដើមមក តើឯកសារហ្នឹងនៅចៅក្រមអង្កេតហ្នឹង ជាឯកសារដែលប្រមូលយកមកមិនបានទេ ត្រូវតែច្រានចោលនៅដំណាក់កាលចៅក្រមអង្កេតឲ្យហើយទៅ ។ ហើយនៅពេលដែលបញ្ជូនមក យកមកហើយចៅក្រមជំនុំជម្រះនេះហើយ គឺថាអាហ្នឹងវាជាឯកសារមួយយល់ព្រមទាំងគ្នាថាជាឯកសាររបស់ចៅក្រមស៊ើបអង្កេតហើយ ។ អ៊ីចឹងសូមឲ្យអង្គជំនុំជម្រះមេត្តាយកឯកសារនេះ ជាភាសាខ្មែរ មកពិចារណា ។ សូមអរគុណ ។

[១២:០៥:៥៧]

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ឥឡូវនេះ ដល់ពេលត្រូវសម្រាកពិសារអាហារថ្ងៃត្រង់ហើយ ។ អង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងសូមប្រកាសផ្អាកសវនាការ ដើម្បីពិសារអាហារថ្ងៃត្រង់ រហូតដល់ម៉ោងមួយ និងសាមសិបនាទីរសៀលអញ្ជើញចូលវិញ ។

បង្គាប់ឲ្យអនុរក្សមន្ទីរឃុំឃាំងនាំជនជាប់ចោទទៅកាន់បន្ទប់រងចាំ ហើយឲ្យនាំគាត់ត្រឡប់មកសាលសវនាការវិញឲ្យបានមុនម៉ោងមួយនិងសាមសិបនាទីរសៀលនេះ ។ ចំណែកឯអ្នកដែលចូលរួម

និងសាធារណជនក៏ដូចគ្នាដែរ សូមអញ្ជើញចូលឲ្យបានមុនម៉ោងដប់មួយនិងសាមសិបនាទី-- ម៉ោងមួយនិងសាមសិបនាទី ។

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី៖

សូមអញ្ជើញក្រោកឈរ ។

[សវនាការសម្រាកនៅម៉ោង ១២:០៧នាទី ដល់ម៉ោង ១៣:៣៥នាទី]

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អង្គជម្រះប្រកាសបន្តដំណើរការកិច្ចនីតិវិធីសវនាការតទៅទៀត ហើយជាកិច្ចបន្តនេះអង្គជម្រះសូមប្រគល់វេទិកានេះទៅចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ដើម្បីដំណើរការបន្ត ។ សូមអញ្ជើញលោក ហ្សង់ម៉ាក ។

សួរដោយចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាកឡាវែន៖

ជាដំបូងខ្ញុំសូមឲ្យមានការបំភ្លឺ ។ នៅពេលនេះអង្គជំនុំជម្រះមិនមានបំណងធ្វើការបន្តការអានចម្លើយសាក្សីដែលចងក្រងដោយមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា ហើយដែលវាពាក់ព័ន្ធទៅនឹង អ៊ឹម វន ហើយយើងនឹងចេញសេចក្តីសម្រេចក្រោយមកទៀតនៅពេលក្រោយ ទាក់ទងទៅនឹងឯកសារនេះ ។

នៅពេលនេះអង្គជំនុំជម្រះ សូមមិនឲ្យភាគីយោងទៅលើឯកសារនេះទេ ។

នៅពេលនេះខ្ញុំសូមសួរសំណួរមួយចំនួនទៅជនជាប់ចោទ ពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការដួលរលំ ឬការបញ្ចប់នៃម-១៣ ។

ស៖ តើលោកអាចជម្រាបយើងខ្ញុំបានដែរឬទេ នៅពេលណាដែលគេបានសម្រេចបិទម-១៣? ថាតើមានវិធានការអ្វីបានអនុវត្តឡើង ហើយនៅពេលដែលបិទម-១៣?

ឆ៖ លោកចៅក្រមជាទីគោរព! ខ្ញុំនៅតែរក្សាសេចក្តីដែលខ្ញុំបានរាយការណ៍ជូនលោកចៅក្រមស៊ើបអង្កេតរួចហើយ គឺថ្ងៃ០១ មករា ១៩៧៥ មេខ្ញុំជាប់រវល់វ៉ៃសម្រុកផ្តាច់ព្រែក ។ ដូច្នេះ ម-១៣ នៅចោលទទេគ្មានមេទេ ជនរងគ្រោះដែលទៅជាប់ទោសទាំងប៉ុន្មាននាក់ ខ្ញុំសួរចម្លើយបង្ហើយទុកនៅទីនោះមិនទាន់ប៉ានធ្វើអីទេ ។

ដល់ថ្ងៃ១៧ មេសា ខ្ញុំដឹងជ័យជម្នះនេះតាមវិទ្យុ ខ្ញុំរង់ចាំរហូតដល់ថ្ងៃ៣០ មេសា ទើបឃើញនិរសាររបស់មេខ្ញុំ ទៅហៅខ្ញុំយកមកធ្វើការជាមួយ គឺលោកគ្រូ សុន សេន គាត់ឲ្យគេទៅហៅខ្ញុំយកមក

ធ្វើការជាមួយ ។ មកដល់គាត់ឲ្យខ្ញុំរាយការណ៍ នៅមន្ទីរ ១៣ “ក” នៅសល់មនុស្សប៉ុន្មាននាក់ គាត់ឲ្យរាប់ឈ្មោះ ដល់ហើយគាត់បែងចែក ថាប៉ុណ្ណោះនាក់មិត្តឯងឲ្យគេកម្ទេចទៅ ។ ប៉ុណ្ណោះនាក់ទៀត មិត្តឯងឲ្យគេបញ្ជូនទៅមន្ទីរគរបាលតំបន់៣២ ទៅ ។ ខ្ញុំពេលហ្នឹងទាមទារស្នើសុំគាត់សុំដោះលែងជា ហម អ៊ីន មួយជាស្លាពរ តែគាត់មិនព្រម ។ ខ្ញុំក៏ត្រូវតែអនុវត្តតាមបញ្ជា បញ្ជូន ហម អ៊ីន ទៅមន្ទីរនគរបាលតំបន់៣២ ទៅ ។

ដូច្នេះមន្ទីរម-១៣ ក៏វាចប់នៅថ្ងៃ៣០ មេសា ១៩៧៥ ចំណែកមន្ទីរ១៣ “ខ” ក៏វាចប់នៅថ្ងៃ៣០ មេសា ១៩៧៥ ដែរដោយគាត់បញ្ជាឲ្យខ្ញុំចាត់ចែងឲ្យដោះលែងជនរងគ្រោះដែលទុកអប់រំនៅទីនោះទាំងអស់ ។ ក៏ប៉ុន្តែបុគ្គលិករបស់មន្ទីរ ១៣ “ក” គាត់ឲ្យខ្ញុំយកមកភ្នំពេញទាំងអស់ ។ គាត់មិនទាន់សម្រេចថាយកមកភ្នំពេញទេ គាត់ថាឲ្យទុកនៅជាមួយមិត្តសិន ចាំទទួលបញ្ជាជាក្រោយ ។ ឯចំណែកបុគ្គលិកមន្ទីរ១៣ “ខ” ទាំងប៉ុន្មាន គាត់ឲ្យយកតែមិត្ត ស៊ុំ មួយទេមកជាមួយខ្ញុំ អនុប្រធានខ្ញុំនោះ ។ ឯចំណែកក្រៅពីនោះឲ្យប្រគល់ទៅខាងមូលដ្ឋានគេចាត់ចែង ។ ជាបុគ្គលិករបស់អង្គការមូលដ្ឋាន ។ ដូច្នេះ មន្ទីរ ១៣ “ក” វាបិទត្រឹមហ្នឹង ហើយនឹង “ខ” វាបិទត្រឹមហ្នឹង បិទត្រឹមថ្ងៃ៣០ ខែមេសា ១៩៧៥ ។ ពេលហ្នឹងមេខ្ញុំឲ្យម៉ូតូថ្មីមួយ ប៉ុន្តែមិនមែនបាន *សេអិល-៩០* ទេ គាត់ឲ្យខ្ញុំទៅជ្រើសរើស ខ្ញុំជ្រើសរើសយកម៉ាក *យ៉ាម៉ាហា-៨០* ហើយចប់ ។

[១៣:៤០:០៨]

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាកឡាវែន៍៖

អ្វីដែលខ្ញុំស្នើឡើង គឺថាចម្លើយរបស់លោកនៅចំពោះមុខសហចៅក្រមស៊ើបអង្កេត យើងនឹងអាន ។ ហើយលោកបានជម្រាបថា ថាលោកបញ្ជាក់ចំពោះឯកសារហ្នឹងដែរឬទេ? ខ្ញុំយោងទៅលើឯកសារ D.៧០ នៅក្នុងឯកសារទំព័រទីបី ភាសាបារាំង ដែលមានលេខ ERN០០១៨៥៤៨២ ជាភាសាបារាំង ។

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ៖

សូមឲ្យអស់លោក លោក លោកស្រីផ្តល់អាចផ្តល់លេខ ERN ជាភាសាខ្មែរ និងអង់គ្លេសបានដែរឬទេ?

ជនជាប់ចោទ (និយាយភាសាបារាំង)៖

អង់ខ្មែរ ERN ១៨៥ ។ ៤៧៦ នៅទំព័រទីបី នៃឯកសារD.៧០ គឺលេខ ERN ០០១៨៥៥៤៧៦ ទំព័រលេខបី ។

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាកឡាវែន៍៖

ចុះចំណែក ERN ភាសាអង់គ្លេសវិញ?

ចៅក្រម ស៊ីលយ៉ា ខាតវ៉ាយថ៍ ៖

គឺឯកសារអង់គ្លេសមានលេខ ERN ០០១៨៥៥៤៧៣ គឺនៅទំព័រដំបូង ។

ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍៖

ខ្ញុំនឹងអានភាសាបារាំង ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំសង្ឃឹមថាអត់មានបញ្ហាជាភាសាទាក់ទងនឹងការបកប្រែទេ ។

[១៣:៤២:៤៥]

លោកបានលើកឡើងថា ខ្ញុំជាប្រធានម-១៣ ខែកក្កដា ចាប់ពីខែកក្កដា ឆ្នាំ៧០ ដល់៧៥ ហើយគឺនៅ-- ក្រៅពីនេះ គឺខ្ញុំរក្សាសិទ្ធិនៅស្មៀម ។

សំណួរ៖ លោកយោងថ្ងៃទី០១ ខែមករា ហើយលោកលើកឡើងថា លោកបានធ្វើការពីឆ្នាំ៧៥ ហើយលោកបានលើកឡើងថាគឺវាបន្តពីពេលនោះមកមន្ទីរ គឺមន្ទីរនេះ ។

លោកបានឆ្លើយថា៖ អ៊ឹម-១៣ គឺមិនកើតចេញពីថ្ងៃ០១ ខែមករា ៧៥ ទេ គឺអត់មានការសួរចម្លើយ ការកម្ទេច ឬក៏ការមកដល់របស់អ្នកទោសនោះទេ គឺអ្នកទោសរក្សាទុករហូតដល់ថ្ងៃ៣០ ខែមេសា ដែលនៅថ្ងៃនោះ សុន សេន មានការដោះលែងអ្នកទោស ម-១៣ "ខ" ហើយអ្នកទោសនៅមន្ទីរ ម-១៣ "ក" បញ្ជូនទៅតំបន់មួយ ហើយបានសម្លាប់ ។ ហើយនៅពេលនោះគឺខ្ញុំអត់មានការងារធ្វើទេ ហើយខ្ញុំគឺជិះម៉ូតូទៅកន្លែងផ្សេងៗ ហើយខ្ញុំលើកឡើងថា នៅពេលនោះគឺខ្ញុំរងចាំចម្លើយឆ្លើយតបថាបញ្ជូនខ្ញុំទៅក្រសួងឧស្សាហ៍កម្ម ហើយចម្លើយនោះអត់មានការឆ្លើយតប ។ ហើយគឺខ្ញុំសូមការអនុញ្ញាតពីអង្គការទាក់ទងទៅនឹងខ្ញុំ និងប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំទាក់ទងនឹងការរៀបការ ហើយអង្គការបានយល់ព្រម ។

ហើយដោយសារខ្ញុំអត់មានការងារធ្វើ គឺប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំមានការភ័យខ្លាចដោយថា មានការចាប់ខ្លួនខ្ញុំដោយសារខ្ញុំជា បញ្ញវន្ត ហើយនាងគឺភ័យខ្លួនដោយសារតែខ្លាចនាងនៅមេម៉ាយ ហើយក៏មានខ្លាចការចាប់ខ្លួននេះផងដែរ ។

នៅថ្ងៃទី២១ ខែកក្កដា លោកបានធ្វើការវគ្គសិក្សា ហើយនៅថ្ងៃទី១៥ ខែសីហា ក្រោយមកលោកបាននិយាយអំពីតួនាទីរបស់លោកនៅក្នុងការធ្វើទារុណកម្ម គឺតើលោកបញ្ជាក់យ៉ាងម៉េចដែរ?

ហើយនៅថ្ងៃទី៣០ ខែមេសា ថាតើមានអ្នកទោសប៉ុន្មាននៅក្នុងម-១៣? ហើយមានប៉ុន្មានសម្លាប់? ហើយតើមានការរៀបចំបញ្ជូនយ៉ាងម៉េច? ហើយលោកបានចូលរួមដែរឬទេក្នុងការអំពើទាំងអស់នោះ ?

[១៣:៤៥:៣៥]

ចម្លើយ គឺមានអ្នកទោសតិចតែប៉ុណ្ណោះ គឺមានតែប្រាំ ទៅ ដប់ នៅ ម-១៣ "ខ" ហើយមានមួយចំនួននៅ ម-១៣ "ខ" ទាក់ទងទៅនឹងចំនួនពិតប្រាកដដែលត្រូវបានកម្ទេច និងបញ្ជូនទៅតំបន់៣២ គឺខ្ញុំបានភ្លេច ហើយចាំថា ខ្ញុំសុំឲ្យមានការដោះលែង ហាម អ៊ឹម ។ ប៉ុន្តែ សុន សេន បានបដិសេធ ។ ហើយបញ្ជាឲ្យបញ្ជូនទៅតំបន់៣២ គឺខ្ញុំមិនបានធ្វើការចូលរួមក្នុងការសម្លាប់ទេ ខ្ញុំផ្តល់ការងារហ្នឹងទៅ ប្រាជ្ញ មាស ហើយរៀងរាល់ថ្ងៃ គឺខ្ញុំឃើញលក្ខខណ្ឌរបស់អ្នកទោសនៅ ម-១៣ ហើយចំណុចនេះហើយដែលខ្ញុំព្យាយាម មិនមើលក្ខខណ្ឌអ្នកឃុំ អ្នកជាប់ទោសនៅតំបន់៣២ ។

ប្រាជ្ញ មាស គឺគាត់មើលទៅលើលក្ខខណ្ឌ ហើយនឹងការសម្លាប់នៅ ម-១៣(ក) ហើយ ប៉ុន គឺទទួលខុសត្រូវលើការសួចម្លើយ ហើយចំពោះ ម-១៣ "ខ" ហ៊ូ គឹមអេង ហៅ ស៊ុំ គឺជាប្រធាន ។ ហើយចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំគ្រប់គ្រងរួមទាំងអស់ ។

ស៖ ថាតើលោកបញ្ជាក់នូវ អ្វីដែលខ្ញុំបានលើកឡើងដែរឬទេ ? ឬក៏លោកចង់លើកយោបល់ណាមួយទាក់ទងទៅនឹងបញ្ហានេះ ?

ឆ៖ លោកចៅក្រមជាទីគោរព ! ខ្ញុំឆ្លើយជូនលោកចៅក្រមស៊ើបអង្កេតចេញមកពីដួងចិត្ត ដែលចង់សម្តែងការពិតតែប៉ុណ្ណោះឯង ដូច្នេះគ្មានអីខុសទេ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែសូមបញ្ជាក់បន្តិច ពីររឿងប្រហែលជាខ្ញុំចាំច្រឡំ គឺថ្ងៃ២០ កក្កដា ខ្ញុំបានប្រកាសថា ខ្ញុំបានទទួលសំបុត្រឲ្យមកភ្នំពេញមករៀន ។ ក៏ប៉ុន្តែដល់ ឃើញឯកសារមួយរបស់ KW*០៨* សរសេរថាថ្ងៃរៀន គឺនៅថ្ងៃ២៣ ខែ៦ ។ ដូច្នេះ ប្រហែលជាខ្ញុំច្រឡំខែ ក៏ប៉ុន្តែថ្ងៃ២០ ដូចគ្នា ។ ដូច្នេះ ប្រហែលជាខ្ញុំត្រូវមេហៅមកភ្នំពេញនៅថ្ងៃ២០ ខែមិថុនា ១៩៧៥ ទៅវិញទេ មិនមែនថ្ងៃ២០ កក្កដា ១៩៧៥ ទេ ។ ដូច្នេះ អាចច្រឡំត្រង់ ហ្នឹង ច្រឡំមកពីគំនិតខ្ញុំចាំវាអត់ច្បាស់ទេ ។

នេះសូមជម្រាបបញ្ជាក់ឡើងវិញ សេចក្តីរាយការណ៍ទាំង ប៉ុន្មានរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំទទួល គឺខ្ញុំរាយការណ៍ចេញពីដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំដើម្បីសម្តែងការពិតជូនតុលាការ ។

[១៣:៤៨:៤១]

ស៖ ដូច្នេះលោកបញ្ជាក់ថា លោកចំណាយពេលរបស់លោកបន្ទាប់ពីម-១៣ បិទនេះ គឺថា

លោកជិះ ម៉ូតូទៅកន្លែងផ្សេងៗ ?

ឆ៖ គឺខ្ញុំមិនដើរទៅណាទេ គឺខ្ញុំចេញពី ម-១៣ "ក" មកកន្លែងរបស់ សឺន វិសុទ្ធ ហៅ កន ហើយឬក៏ ខឹម ផូ ហៅ កែវ ដែលជាលេខាស្រុក ហើយ សឺន វិសុទ្ធ ហៅ កន នេះជាប្អូនរបស់មេខ្ញុំ ប្អូនរបស់ សុន សេន នេះដើម្បីរង់ចាំដំណឹងខាងលើហៅ ។

សូមបញ្ជាក់ជូនលោកចៅក្រមម្តងទៀត ខ្ញុំនិយាយលឿនពេក សូមទោស ។ កាលដែលខ្ញុំបាន ម៉ូតូហើយ ខ្ញុំរាយការណ៍ជូនលោកចៅក្រមស៊ើបអង្កេតថា ខ្ញុំដើរលេង ពិត ក៏ប៉ុន្តែដើរលេងនេះអត់ទៅណាទេ ។ ទិសដៅដែលខ្ញុំដើរមានពីរ ។ ទីមួយ គឺទៅកន្លែងរបស់ សឺន វិសុទ្ធ ហៅ នាយ កន ប្អូន សុន សេន នេះ ។ ហើយទីពីរ ទៅកន្លែង ខឹម ផូ ហៅ កែវ លេខស្រុកពញាឮ នេះដើម្បីរង់ចាំដំណឹងក្រែងអង្គការហៅមកភ្នំពេញ ប៉ុណ្ណឹងឯង ។

[១៣:៥០:២៥]

ស៖ មុនពេលហ្នឹង ថាតើលោកត្រូវបានគេប្រាប់អំពីការយល់ឃើញថា ប្តូរលោកពីទៅភ្នំពេញដែរឬទេ? តើគេប្រាប់លោក ត្រូវបានគេប្រាប់ថា នឹងមានតួនាទី និងត្រូវបានទទួលពីអង្គការបន្ទាប់មកទៀត ដែរឬទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំបែកពីមេទៅ មេអត់មានប្រាប់អីមួយម៉ាត់ទេ ថ្ងៃ១ មករា នេះបែកគ្នារហូត ។ ដល់ថ្ងៃ ៣០ មករា គាត់ចាត់ចែងអីចឹង ហើយគាត់ឲ្យម៉ូតូមួយ ។ គាត់ណាត់ គាត់ប្រាប់ខ្ញុំថា នៅរង់ចាំ ។ ដូច្នេះ ការងារទៅថ្ងៃមុខយ៉ាងម៉េច អត់ដឹងទេ អត់មានដឹងសោះ ។ អីចឹងហើយបានជាខ្ញុំនៅរង់ចាំ ។ ហើយ សូមបញ្ជាក់ជូនលោកចៅក្រមថា នៅពេលនោះ ភូមិភាគពិសេសគេមកភ្នំពេញអស់រលីង ។ ខាងមន្ទីរពេទ្យគេយកមកពេទ្យអស់ ។ ឯចំណែកខាងតំបន់១៥ គេមកជាមួយនឹង ចេង អន អស់រលីងធ្វើឲ្យខ្ញុំខ្វាក ចង់មកខាង ឧស្សាហកម្មនឹងគេ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំអត់មានដឹងមុន ថាខ្ញុំត្រូវទៅណាមកណាទេ គឺនៅរង់ចាំសេចក្តីសម្រេចរបស់ខាងលើសុទ្ធសាធតែម្តង ។

[១៣:៥១:៤៩]

ស៖ សំណួរចុងក្រោយ ថាតើមានការត្រឡប់ទៅវិញដែរឬទេ នៅក្នុងឆ្នាំ៧៩ ?

ឆ៖ នៅពេលដែលខ្ញុំរត់ទៅទៅនេះ ទៅស្នាក់នៅនឹងភូមិរបស់ប្រពន្ធខ្ញុំនៅខាង ហុងត្នោត ឃុំពាម ប៉ុន្មានថ្ងៃទេ យូរដែរប្រហែលកន្លះខែ មួយខែ បានខ្ញុំទៅដល់កន្លែងចាស់របស់ខ្ញុំ គឺមន្ទីរ-១៣"ក" តានឹង ទីតាំងហ្នឹងតែម្តង ជ្រកបណ្តោះអាសន្ន ។ នេះពិត ។

សះ ថាតើមានអ្វីគួរឲ្យកត់សម្គាល់កើតឡើងដែរឬទេនៅពេលដែលលោកត្រឡប់ទៅម-១៣“ក”?

ឆះ ពេលហ្នុង ខ្ញុំអត់មានធ្វើអីទេ គឺបានសុំអនុញ្ញាតខាងបង ប៉ាល់ អនុលេខាតំបន់ អនុលេខាភូមិភាគបស្ចិមថ្មីដើម្បីសុំដីជ្រកកោន ។ សុំបាយហូបផង ។

[១៣:៥៣:៣០]

សួរដោយប្រធានអង្គជំនុំះ

អស់លោក លោកស្រីចៅក្រម ឯទៀតមានសំណួរអីត្រូវសួរដល់ជនជាប់ចោទរូបនេះទេ? ពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងអង្គហេតុមន្ទីរសន្តិសុខ ម-១៣ នេះ ។ បើមានសូមអញ្ជើញ ។

សះ លោក កាំង ហ្កេកអ៊ាវ យើងចង់ដឹងបញ្ហាមួយចំនួនពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងមន្ទីរ ម-១៣ ហ្នឹងឲ្យបានច្បាស់ ។ ទីមួយ លោកបញ្ជាក់ឡើងវិញអំពីរបៀបនៃការសួរចម្លើយដែលលោកអនុវត្ត និងបញ្ជាអនុវត្ត នៅមន្ទីរសន្តិសុខ ម-១៣ ហ្នឹងមានប៉ុន្មានរបៀប ? ហើយរបៀបអ្វីខ្លះ ?

ឆះ ការសួចម្លើយនៅមន្ទីរសន្តិសុខម-១៣ នេះដូចខ្ញុំបានរាយការណ៍ជូនលោកចៅក្រម ឡាវែន់ព្រឹក មិញហើយ ជនណាដែលខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍ថា ត្រូវដោះលែងខ្ញុំសួរដោយផ្ទាល់ខ្លួន ហើយសួរដោយគ្មានទារុណកម្មទេ ។ ចំណែកអ្នកណាដែលខ្ញុំគិតថា ដូចមិនអាចសុំធានាដោះលែងបាន អាហ្នឹងខ្ញុំអាចប្រគល់ទៅឲ្យគេចាប់ផ្តើមសួរ ឬក៏ខ្ញុំចាប់ផ្តើមសួរដំបូងទៅ ហើយមកប្រគល់ទៅឲ្យគេចាប់ផ្តើមសួរ ។ ដូច្នេះ រវាងទារុណកម្ម និងមិនទារុណកម្មឆ្លាស់គ្នា ។ យើងខ្ញុំអាចឆ្លើយបានមួយម៉ាត់ថា ក្រៅពីអ្នកដែលយើងខ្ញុំមានបំណងដោះលែង វិធីសួរ គឺមានតែមួយបែបទេ គឺសួរអង្អៀមឆ្លាស់គ្នា រវាងសួរស្លូត និងសួរក្តៅ ប្រឹងប្រែងជាប់ជាបន្តបន្ទាប់ ។ ខ្ញុំសូមបញ្ចប់ប៉ុណ្ណេះ ។

[១៣:៥៥:៥១]

សះ លោកអាចប្រាប់ដល់អង្គសវនាការបានទេ អំពីរូបភាពនៃទារុណកម្មដែលលោកធ្លាប់បានប្រើប្រាស់ ឬក៏បញ្ជាឲ្យប្រើប្រាស់អនុវត្តនៅក្នុងមន្ទីរសន្តិសុខម-១៣ ? ហើយរូបភាពនៃទណ្ឌកម្មហ្នឹងមានអីខ្លះទៅ?

ឆះ រូបភាពនៃទណ្ឌកម្ម ទារុណកម្មជាទូទៅ គឺវ៉ៃនឹងមែកឈើ មែកព្រៃនៅក្បែរ១ទ្នំង ហើយជាពិសេស គឺមានរូបភាពមួយទៀតនៅពេលដែលចង់សួរចម្លើយពីរឿងកាំភ្លើង ដូចខ្ញុំបានរាយការណ៍ព្រឹកមិញ ចងជនរងគ្រោះនៅនឹងបង្គោលឲ្យបែកពីគ្នា កុំឲ្យនិយាយគ្នាកើត ហើយឲ្យគេយាមការពារហ្មត់ចត់ កុំឲ្យជនរងគ្រោះនិយាយគ្នាបាន ។ ហើយមានម្តងនោះ ខ្ញុំសាកល្បងយកមនុស្សទៅឲ្យងូតទឹក

ហើយ ងើបឡើងហាលខ្យល់ត្រជាក់ដើម្បីឲ្យវាត្រជាក់ ។ ខ្ញុំសូមបន្ថែមបន្តិចចុះ រឿងនេះឲ្យវែងបន្តិចចូលដល់ ស-២១ ដោយសារយើងខ្ញុំទាំងពីរនាក់ធ្វើជាមួយមិត្ត ប៊ុន បានជាពេលសួរចម្លើយ វ៉ន វេត មិត្តប៊ុន នឹកដល់រឿងហ្នឹងស្រោចទឹកកក ហើយបើកកង្ហារដាក់ មិនៗប៉ិាននៃ ។

ដូច្នេះ និយាយសរុបមួយម៉ាត់មក ទារុណកម្មនៅម-១៣ មានតែរឿងវ៉ៃហ្នឹងឯងជាសំខាន់ ។ វ៉ៃនឹងស្អី? វ៉ៃនឹងរំពាត់ ។ ឯចំណែករឿងចន្លុះ វាមានទារុណកម្មម្តងដែលមិត្ត ប៊ុន គាត់ធ្វើនៅនឹងមុខខ្ញុំដោយសារមិត្ត ផល គាត់ប្រតិកម្មដោយ មិត្តមាស នេះជាវាករណីពិសេសទេ ។ នេះសូមបញ្ចប់ប៉ុណ្ណឹង ។

ស៖ របៀបសួរចម្លើយក្តី របៀបវិធីធ្វើទារុណកម្មក្តីហ្នឹង តើលោកបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលពីមជ្ឈដ្ឋានណាដែរ? ឬមួយក៏លោកនឹកឃើញដោយខ្លួនឯង នៅពេលដែលលោកគ្រប់គ្រងនៅមន្ទីរសន្តិសុខ ម-១៣ នោះ?

ឆ៖ បណ្តុះបណ្តាលឲ្យចំបញ្ហាទារុណកម្មនេះ ។ គ្មានទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ គ្រាន់តែសុំបញ្ជាក់ជូនលោកប្រធានថា ពេលដែលយើងខ្ញុំជាប់គុក ខ្ញុំឮទារុណកម្មដែលពួក *ប៉េ អេស* ធ្វើមកលើខ្មែរក្រហមកន្លែងខ្លះ យើងខ្ញុំធ្វើមិនកើតដែរ ។ ឧទាហរណ៍ដូចដាក់ក្រមាពីលើ ហើយចាក់ទឹក ខ្ញុំថាអ្ហ៎! រកក្រមាឯណាបាន ចាក់ទឹកយ៉ាងម៉េច ចងមនុស្សយ៉ាងម៉េច ស្អីម្តេចទេ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំធ្វើមិនបាន ។ ដូច្នេះមានតែវិធីមួយទេ គឺវ៉ៃ ។

[១៣:៥៩:០៨]

ឯចំណែកដូចខ្ញុំបានបញ្ជាក់ជូនចៅក្រម ឡាវែន៍ ព្រឹកមិញអ៊ីចឹង វ៉ន វេត គាត់ណែនាំឲ្យធ្វើទារុណកម្មមួយបែប ច្រកស្បោង ហើយឲ្យចប់ដង្ហើម ហើយសឹមដោះស្បោងនោះមកវិញ ។ ខ្ញុំថាធ្វើមិនកើតទេ រកស្បោងមិនបានទេដីរំដោះ ។ ហ្នឹងជាវិធីធ្វើទារុណកម្មមួយបែបទៀត ដែលខ្ញុំធ្វើមិនកើតដែរ ។ ដូច្នេះសរុបមកទារុណកម្មនេះ របៀបយើងខ្ញុំយកលំនាំតាមការដែលគេធ្វើនៅ *ប៉េ អេស* ដែលឧទាហរណ៍ដូចខ្ញុំបានលើកឧទាហរណ៍ជូនម្សិលមិញអ៊ីចឹង ពីរឿងអធិការនគរបាលជាតិឈ្មោះ ហ៊ុំ, ហំ ឬក៏ហ៊ុំទេ វ៉ៃមិត្ត ងួន ឃាង ឡើងជាំខ្មៅអស់រលីង ហ្នឹងគឺខ្ញុំមានលំនាំហ្នឹង ។

ដោយឡែកវិធីខ្លះដែល វ៉ន វេត គាត់ណែនាំខ្ញុំៗធ្វើតាមគាត់មិនកើតដែរ ។ គាត់ថាមិត្តឯងវិទ្យាសាស្ត្របន្តិច យួន វាវិទ្យាសាស្ត្រណាស់ ។ មិត្តឯងមើល បើអានេះ វាលោតខ្លាំង អាហ្នឹងមនុស្សមានខ្លួនហើយ មិត្តឯងវ៉ៃចុះ ។ ខ្ញុំធ្វើមិនកើតទេ ដូចមិនសូវពិតទេ អាមើលជីពចរហ្នឹង ។ ដូច្នេះ ការណែនាំពីលើមកស្លួចស្តើងណាស់ ។

រឿងទាំងអស់ជាទារុណកម្ម ជាទណ្ឌកម្ម ជាអីៗ គឺខ្ញុំប្រឌិតដោយគំនិតខ្លួនឯង ជាមូលដ្ឋាន ។ ដូចខ្ញុំបានរាយការជូនលោកចៅក្រម ឡាវែន៍ ម្សិលមិញ ខ្ញុំនិយាយថា ខ្ញុំអត់ដែលធ្វើប៉ូលីសទេ ។ បង ឆាយ គឹមហ៊ កាត់ថាមិត្ត ប្រទេសដទៃទៀត គេមិនបង្រៀនយើងទេវាពាក់ប៉ះពាល់ដល់ការសម្ងាត់ មិត្តដកពិសោធន៍ទៅ ។ ប្រជាជនអំពាវនាវឲ្យកុលបុត្ររបស់ខ្លួនឆ្លើយតប ឥឡូវមិត្តបំពេញភារកិច្ចនេះ ទៅដើម្បីរកការពារដីរំដោះ ការពារប្រជាជនយើង ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំចេះតែខំធ្វើតាមទៅ ទោះបីជឿថា អាហ្នឹងវាអ៊ីចឹង ឬមិនជឿសំខាន់ គឺមិនជឿ ប៉ុន្តែយើងខ្ញុំត្រូវតែធ្វើតាមពិសោធន៍ ។

ដូច្នេះ សរុបមកអារបៀបធ្វើទារុណកម្ម ខាងលើណែនាំតិចតួចណាស់ ។ ក៏ប៉ុន្តែ យើងខ្ញុំដក ពិសោធន៍ដោយខ្លួនឯង ខុសត្រូវនៅលើខ្លួនឯង ឧក្រិដ្ឋកម្មហ្នឹង វាជារបស់ខ្លួនឯងហើយ ។

[១៤:០១:៣៣]

ស៖ លោកអាចបញ្ជាក់ប្រាប់ដល់អង្គសវនាការបានទេ អំពីការបង្កើតឡើងនៅមន្ទីរម-១៣ មាន ពីរកម្រិត ។ កម្រិក "ក" ហើយនឹងកម្រិត "ខ" នេះ ។ តើនៅក្នុងពេលប្រតិបត្តិការតាំងពីដំបូងរហូត ដល់ពេលត្រូវបិតទ្វារនេះ មានការផ្ទេរជនរងគ្រោះពីម-១៣ "ក" ទៅកាន់មន្ទីរ ម-១៣ "ខ" ឬក៏ផ្ទុយពី នេះ បានន័យថាបញ្ជូនជនរងគ្រោះពី ម-១៣ "ខ" មកកាន់ ម-១៣ "ក" ដែរឬទេ? ហើយប្រសិនជាមាន មានប្រហែលប៉ុន្មាននាក់ទៅ?

ឆ៖ សូមគោរពបញ្ជាក់ជូនលោកប្រធានថា ការផ្ទេរជនរងគ្រោះដែលទៅជាប់ទោសនៅម-១៣ "ក" ទៅ ម-១៣ "ខ" គ្មានទេ គ្មានសោះ ។ ព្រោះមន្ទីរ ១៣ "ខ" ត្រៀមសម្រាប់តែឃុំឃាំងប្រជាជន ខ្មែរណាដែលមានកំហុសមួយរយៈ ហើយដោះលែងទៅវិញ ។ ដល់គណៈតំបន់ចាប់អារម្មណ៍នឹងអ្នក ណាមួយនៅម-១៣ "ខ" ថាអាចមានពិរុទ្ធភាពជាខ្លាំង ទើបបានខាងគណៈតំបន់ស្នើទៅលើ ហើយគេ បញ្ជូនពីមន្ទីរ ម-១៣ "ខ" ទៅមន្ទីរ ម-១៣ "ក" អាហ្នឹងមាន ។ យូរៗឃើញមួយ-ពីរប៉ុណ្ណឹង ។ ខ្ញុំមិន ចាំអស់ទេ បើបញ្ជូនទី ម-១៣ "ខ" ទៅ ម-១៣ "ក" គ្មាន ។ សរុបមក បញ្ជូនពី ម-១៣ "ក" មក ម-១៣ "ខ" គ្មានៗទាល់តែសោះមួយជីវិតប្រតិបត្តិការ ។

ស៖ ទាំងបច្ចេកទេសក្នុងការសួរចម្លើយ ទាំងវិធីសាស្ត្រនៅក្នុងការធ្វើទារុណកម្ម ដែលលោក បានអនុវត្តនឹងបញ្ហា អនុវត្តនៅមន្ទីរម-១៣ "ក" កន្លងមកហ្នឹង លោកបានយកមកប្រើប្រាស់នៅ ស-២១ ដែរឬទេ?

[១៤:០៣:៤៥]

ឆ៖ លោកប្រធានជាទីគោរព! របៀបសួរចម្លើយ តាំងពីពេលដែលយើងខ្ញុំកាន់កាប់ជាប្រធាន ស-២១ យើងខ្ញុំណែនាំឱ្យគេសួរចម្លើយតាមការ ដែលយើងខ្ញុំចេះដឹងនៅពេលនោះ ។ នេះពិត ។ នៅពេលដែលយើងខ្ញុំនៅជាអនុប្រធាននៅឡើយ ណាត ដែលជាប្រធានរបស់ខ្ញុំបានចាត់តាំងឱ្យខ្ញុំបង្រៀន របៀបសួរដល់បុគ្គលសួរចម្លើយដែលមិនមែនជាពួកអតីតអ្នកសួរចម្លើយរបស់ម-១៣ គឺជាកម្មាភិបាលសួរចម្លើយរបស់៧០៣ នេះគឺយើងខ្ញុំបានបង្រៀនមែនពិត របៀបសួរ របៀបអីៗ ។

ឯចំណែករបៀបឃុំឃាំង របៀបកម្ទេច របៀបទទួល របៀបចាប់ គឺជាឯកទេសពិសេសរបស់មន្ទីរនគរបាលកងពល៧០៣ គឺជាភាគចំណែករបស់គេ ដែលគេយកមកដាក់ឱ្យម-១៣ ជាកេរដំណែលរបស់គេទុកនៅស-២១ គឺជាកេរដំណែលរបស់មន្ទីរនគរបាលកងពល៧០៣ គេយកមករួមចំណែកនៅស-២១ ។ ឯចំណែកយើងខ្ញុំរួមចំណែកខាងរបៀបសួរ ហើយនឹងធ្វើឯកសារ ហើយចារឯកសារ គឺជាភារកិច្ចផ្ដាច់មុខរបស់ខ្ញុំ ។

សរុបមកមានមួយចំនួនណាជារបស់កងពល៧០៣ គឺឃុំឃាំង គឺចាប់ គឺកម្ទេច វាជាកេរដំណែលរបស់កងពល៧០៣ ។ ឯចំណែករបៀបសួរ របៀបរាយការណ៍ឯកសារ គឺជាកេរដំណែលរបស់ម-១៣ ដែលយើងខ្ញុំ ខ្ញុំបាទផ្ទាល់ជាអ្នកនាំយកមកដាក់ ។

ស៖ លោកបាន-- នៅក្នុងចម្លើយជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ដែលលោកបានសរសេរដោយខ្លួនឯងចុះថ្ងៃទី៣ ខែតុលា ឆ្នាំ២០០៧ លោកបានអះអាងថា លោកបានដោះលែងមនុស្សចំនួន៨នាក់ ហើយព្រឹកមិញលោកបានកែសម្រួលនៅតួលេខនេះ ឡើងដប់នាក់ ។ នៅក្នុងនោះ គឺមានអ្នកកាសែតបរទេសម្នាក់ផងដែលត្រូវបានដោះលែង ។ លោកអាចជម្រាបប្រាប់ដល់អង្គសវនាការបានទេ អំពីអ្នកកាសែត ដែលជាជាតិបរទេសម្នាក់នោះដែលត្រូវបានដោះលែង ហើយមូលហេតុអីដែលត្រូវបានដោះលែងគាត់? ហើយមួយទៀតថាពេលដែលដោះលែងគាត់ហ្នឹង តើលោកមានបានផ្ញើនូវអ្វីជាមួយគាត់មកកាន់ទីក្រុង ភ្នំពេញដែរឬទេ?

[១៤:០៦:៣៤]

ឆ៖ លោកប្រធានជាទីគោរព អ្នកកាសែតអី គាត់ហ្នឹងទៅជាប់នៅមន្ទីរ១៣ នេះ ក្នុងឋានៈគាត់ជាអ្នកស្រាវជ្រាវ ជាបុគ្គលិករបស់អភិរក្សអង្គរ ។ គាត់ទៅស្រាវជ្រាវសាស្ត្រាស្លឹករឹតនៅវត្តអូរត្រូវឈ្លបរបស់ភូមិភាគពិសេសចាប់បាន មិត្តរ៉ូម ចាប់បាន ហើយយកទៅ ។ ដល់បញ្ជូនទៅដល់មន្ទីរ១៣ យើងខ្ញុំមានការញាក់ផ្អើលដែរ ។ ក៏ប៉ុន្តែ រឿងរបស់អ្នកកាសែត-- សូមទោស រឿងរបស់អ្នក

អភិរក្សអង្គរ៣នាក់នេះ បារាំងម្នាក់ ខ្មែរ២នាក់នេះ វាជារឿងហួសសមត្ថភាពយើងខ្ញុំ ។ រឿងហួសសមត្ថភាពខ្ញុំបាទ ម្ល៉ោះហើយ ខ្ញុំបាទកុំតែជម្រាបមេៗខ្ញុំគឺ វ៉ន វេត ថាមនុស្សនេះដូចជាមិនមែន *សេអ៊ីអា* មិនមែន *សេអ៊ីអា* ទេ ។ គេជាអ្នកស្រាវជ្រាវពិតប្រាកដ ។ ដល់ខ្ញុំនិយាយអ៊ីចឹង មេខ្ញុំគាត់សើច គាត់ថា មិត្តឯងទៅខ្លាចណាបារាំង មិត្តឯងបក្ខជន ជនកុម្មុយនីស្ត ។ មិត្តឯងទៅខ្លាចអំណាចអា *សេអ៊ីអា* មិត្តឯងសួរទៅឥឡូវ ។ ខ្ញុំឆ្លើយទៅវិញ ខ្ញុំថា *"ហ្វាកុលលីយ៉េ ប៉ូស៊ីសីត"* (facultés psychiques) របស់ខ្ញុំវាអត់ដល់គេទេ ខ្ញុំមិនចេះសួរទេ ។ ឥឡូវមានតែឲ្យគេសរសេរជាកិច្ចសន្យា ហើយសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់គេមកប៉ុណ្ណឹងឯង ។

ដូច្នេះអ្នកអភិរក្សអង្គររូបនេះ យើងខ្ញុំសួរបានប៉ុន្មានដងដែរ តាមការដែលយើងខ្ញុំតវ៉ាជាមួយនឹងសូមរាយការណ៍ជូនមេ ហើយនឹងសូមយោបល់មេ ។ ដល់ក្រោយមកយូរខែណាស់ ទើបបានខាងលើសម្រេចឲ្យដោះលែង ។ ថ្ងៃសម្រេចឲ្យដោះលែងហ្នឹង ខ្ញុំអត់ដឹងទៀត កំពុងតែនៅធ្វើការនៅមន្ទីរសុខៗ តាម៉ុក ផ្ទះគាត់នៅក្បែរកន្លែងខ្ញុំដែរ គាត់ឲ្យគេទៅហៅ នីរសាគាត់ទៅហៅខ្ញុំពីកន្លែងនោះមក ។ មកដល់គេថាមើល ឌុច មិត្តឯងកុំព្រម ខាងលើៗឲ្យដោះលែងអាបារាំងហ្នឹង មិត្តឯងតវ៉ា បន្តិចទៀតបងវន មកបងឯងតវ៉ាៗ កុំព្រមដោះលែង យើងកុំព្រមដោះលែងពីរនាក់ ។ ខ្ញុំអត់ប៉ានមាត់ទេ ។ ដល់បងម៉ុក គាត់ចូលទៅក្នុងផ្ទះគាត់ទៅ បន្តិច បងវន មកដល់ ។ បងវន គាត់សួរខ្ញុំ ឌុច មកធ្វើអី? ខ្ញុំថាតាម៉ុក គាត់ហៅមក បងម៉ុក គាត់ហៅមក រឿងមិនឲ្យខ្ញុំដោះលែងអាបារាំងហ្នឹង មកពីគាត់ថា *សេអ៊ីអា* ។ គាត់ថាអឺ! ដល់ចូលទៅ បងវន គាត់ចូលទៅ ខ្ញុំក៏ដើរតាមពីក្រោយបងវនទៅ បងម៉ុក កំពុងតែពិសាបាយ ។ ដល់ហើយបាយ គាត់នាំគ្នាទាំង៣នាក់ ខ្ញុំបងវន ហើយនឹងតាម៉ុកនេះទៅអង្គុយនៅផ្ទះមួយក្បែរនុ៎ង ក្បែរផ្ទះប្រពន្ធគាត់ហ្នឹង ។ ទៅដល់គាត់ចេចៗ បងអាបារាំហ្នឹង *សេអ៊ីអា* ខ្ញុំមិនចេះធ្វើនយោបាយម៉េចជាមួយនឹង*សេអ៊ីអា*ទេ ម៉េចថ្វីត្បិតតែខាងលើឲ្យយើងលែង តែយើងវាជាក់ស្ដែងជាង ។ ខ្ញុំឆ្ងល់ដែរ តាម៉ុក កំពុងតែចេចៗអ៊ីចឹង សម្រាប់តែបងវន ថាតែមួយម៉ាត់ទេ ថាវាមិនមែនជា*សេអ៊ីអា*ស្អីវាទេ ។ សម្រាប់តែតាម៉ុក ប្រែខ្វាក ឌុច លែងៗឲ្យមិត្តហុក ។

ហេតុទៅដល់បងវន គាត់មានប្រសាសន៍តែមួយម៉ាត់ហ្នឹង តាម៉ុក ប្រែខ្វាក ។ គាត់ថាមើល ឌុច លែងៗ ឲ្យមិត្តហុក ជប់លៀង ។ ហើយថ្ងៃនេះមិត្តឯងជូនទៅ ជូនដំណើរវាទៅ ហើយឲ្យ មិត្តហុក ជប់លៀង។

[១៤:១០:២៣]

ដូច្នេះ នៅពេលដែលជុបលេងហ្នឹងហើយ ដែលអចិន្ត្រៃយ៍ភូមិភាគមាន តាម៉ុក ជាមេធំប្រគល់ឯកសារមួយជាឯកសារចំហរបស់រណសិរ្សរួបរួមជាតិកម្ពុជាហ្នឹង ឈ្មោះហៅថាកម្មវិធីនយោបាយរបស់រណសិរ្សរួបរួមជាតិទៅឲ្យ ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ ដោយផ្ទាល់ដៃគាត់ ។ អ្នកអភិរក្សអង្គរហ្នឹង ដោយផ្ទាល់ដៃគាត់ ហើយនិងរូបថតឃោសនាការប៉ុន្មានសន្លឹកទេ? ដូចមានរូបថត ហ៊ូ យន់ ដូចជាអត់មានរូបថត ខៀវ សំផន អីទេ ខ្ញុំមិនបានមើលច្បាស់ ឲ្យអ្នកអភិរក្សអង្គរហ្នឹងចេញទៅ ឲ្យរួចតែបារាំង ទុកខ្មែរពីរនាក់នៅជាមួយនឹងខ្ញុំ ។ នេះគឺសូមបញ្ចប់ប៉ុណ្ណេះ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ឥឡូវនេះខាងអង្គជំនុំជម្រះអស់សំណួរហើយ ដល់វេទិការភាគី ។ ជាដំបូងនេះសូមអញ្ជើញជូនវេទិការនេះទៅសហព្រះរាជអាជ្ញា ប្រសិនបើសហព្រះអាជ្ញាមានសំណួរអ្វី ចង់សួរដល់ជនជាប់ចោទសូមញ្ជើញ ។

សួរដោយលោកស្រី ជា លាង៖

សូមអរគុណលោកប្រធាន ហើយក៏សូមអរគុណខាងអង្គជំនុំជម្រះដែរ ដែលអនុញ្ញាតឲ្យភាគីខាងព្រះរាជអាជ្ញាមានសំណួរ ។ យើងមិនមានសំណួរអីច្រើនទេ ដោយសារយើងបានស្តាប់នូវការរៀបរាប់រយៈពេល២ថ្ងៃនេះ គឺថាច្រើនណាស់ហើយ ។ គ្រាន់តែមានពីរសំណួរតូចៗ ដែលក្រោយយើងបានស្តាប់ទៅ ពុំបានស្តាប់អ្វីដែលជនជាប់ចោទបានរ៉ាយរ៉ាប់ ។

សំណួរទី១ ដែលយើងចង់សួរនៅពេលនេះ គឺសហព្រះរាជអាជ្ញាមានបំណងចង់ដឹងអំពីចំនួនបុគ្គលិក ដែលធ្វើការនៅមន្ទីរម-១៣ ដែលរួមទាំងអស់ ទាំងអ្នកសួរចម្លើយ កងការពារ ឬក៏នីរសារពេទ្យ ឬក៏អ្នកដាំស្ល ប្រសិនបើមាន នេះជាសំណួរទី១ ។

ដោយឡែកសំណួរទីពីរ គឺទាក់ទងនឹងសំណួរដែលលោកចៅក្រម ឡាវែន៍ លើកពីព្រឹកម្តងហើយអម្បាញ់មិញនេះ ដែលលើកឡើងបញ្ជាក់ដោយលោកប្រធានម្តងទៀត ទាក់ទងនឹងអំពីប្រភេទនៃការសួរចម្លើយៗនេះ ជនជាប់ចោទក៏បានរៀបរាប់ ហើយនិងបានឆ្លើយអំពីថា ការសួរចម្លើយនេះ ដោយវិធីត្រជាក់ និងដោយវិធីអង្កៀម ។

ស៖ ព្រះរាជអាជ្ញាចង់ដឹងថា ក្នុងករណីដែលអ្នកទោសគាត់ទទួលនូវទារុណកម្ម ដូចជាការសួរដោយអង្កៀម ឬក៏ដោយមធ្យោបាយត្រជាក់ល្បួងលោមហ្នឹងក៏ដោយ ហើយពុំទាន់ទទួលនូវការឆ្លើយសារភាព តើអនុវត្តវិធីអីតទៅទៀតចំពោះអ្នកទោសទាំងនោះ? ជាមួយគ្នាហ្នឹងដែរ ចង់សួរបញ្ជាក់នៅ

ដំណាក់កាលនៅម-១៣ ហ្នឹង តើក្នុងដំណាក់កាលនៃការសួរចម្លើយ តើជនជាប់ចោទមានបានប្រើអាវុធ ដើម្បី-- នៅពេលដំណើរការហ្នឹង ឬក៏មួយយ៉ាងម៉េចដែរ? អំពីពាក់ព័ន្ធនៃការប្រើប្រាស់នៅអាវុធនេះ ។

ដូច្នេះ ព្រះរាជអាជ្ញាមានបំណងចង់សួរនៅសំណួរពីរទៅលើជនជាប់ចោទ ។ សូមអរគុណ ។

[១៤:១៤:០៩]

ជនជាប់ចោទ៖

សូមទោសអ្នកស្រីព្រះរាជអាជ្ញា ខ្ញុំបាទសូមបញ្ជាក់បន្តិច អាវុធហ្នឹង អ្នកស្រីសំដៅអី អាវុធស ឬក៏អាវុធជាតិផ្ទុះ?

ខ្ញុំសូមសួរយោបល់ព្រះរាជអាជ្ញាបន្តិច អ្នកស្រីព្រះរាជអាជ្ញាដែលសួរខ្ញុំថា អ្នកឯងមានប្រើអាវុធទេ? ខ្ញុំចង់បញ្ជាក់ សូមអ្នកស្រីព្រះរាជអាជ្ញាបញ្ជាក់មក អាវុធអី អាវុធស ជាកាំបិត ជាដាវ ជាអីៗ ឬក៏អាវុធជាតិផ្ទុះ?

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

លោកស្រីសហព្រះរាជអាជ្ញាអញ្ជើញ ។

សួរដោយលោកស្រី ជា លាង៖

ខ្ញុំសូមបំភ្លឺ អាវុធនេះចង់សំដៅទៅលើកាំភ្លើង មិនមែនចង់សំដៅទៅលើកាំបិតដាវនោះទេ ។

[១៤:១៥:00]

ឆ៖ អង្គជំនុំជម្រះជាទីគោរព អ្នកស្រីព្រះរាជអាជ្ញាជាទីគោរព ។ ដំបូងខ្ញុំបាទសូមរាយការណ៍ជូនអំពីបុគ្គលិករបស់មន្ទីរ១៣ ។ មន្ទីរ១៣ របស់ខ្ញុំមានគ្នាតិចណាស់ ប្រហែលជាយ៉ាងច្រើន២០នាក់ ។ អ្នកដាំបាយមានម្នាក់ គឺប្រពន្ធ KW0៨ នេះ និងដាំបាយបុគ្គលិក ហើយនិងដាំបាយកម្មាភិបាល ។ ឯចំណែកដាំបាយឲ្យពួកនុ៎ង ខ្ញុំមិនចាំនឹងអ្នកណា ខ្ញុំចាត់តាំងអ្នកណា ខ្ញុំភ្លេចទៅហើយ ក៏ប៉ុន្តែគ្រាន់សូមជម្រាបថា បុគ្គលិកនៅម-១៣ "ក" មានចំនួនតិចក៏ពិតមែន តែយើងខ្ញុំបានជ្រើសរើសសម្រិតសម្រាំងហៅគេពីឃុំមក យកមកប្រើ មកចាត់តាំងភារកិច្ច ។ កាលណាឃើញដូចជា មិនអាចយោងយិតយើងខ្ញុំបាន ខ្ញុំបានឲ្យគេត្រឡប់ទៅភូមិវិញ ។ ដូច្នេះ នៅសល់ដែលយកមកភ្នំពេញមានតិចណាស់ ប្រហែលជាជាង១០ប៉ុណ្ណឹងទាំងក្មេង ទាំងចាស់ ទាំងអី ប្រហែលជា១៧ ខ្ញុំបាទនិយាយឲ្យយ៉ាងច្រើនទៅចុះ២០នាក់ ។ ក៏ប៉ុន្តែទោះបីតិចប៉ុណ្ណឹងក៏ដោយ ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយខ្ញុំមានបញ្ចេញទៅក្រៅក៏ដោយ ខ្ញុំស្គាល់

ទាំងអស់អ្នកណាជាបុគ្គលិករបស់ខ្ញុំ នៅម-១៣ "ក" អ្នកណាមិនមែនជាបុគ្គលិកខ្ញុំស្គាល់ ។ នេះសូមបញ្ជាក់ជូនអ្នកស្រីព្រះរាជអាជ្ញាប៉ុណ្ណេះ ។

[១៤:១៦:៣៨]

ឯចំណែករឿងសំណួរទី២ របស់អ្នកស្រី ថាឥឡូវបើអ្នកឯងប្រើវិធីត្រជាក់ហើយ និងវិធីអង្កៀមហើយមិនចេញ តើអ្នកឯងធ្វើម៉េច? ទុកចោលមួយរយៈត្រូវការសុំយោបល់ពីខាងលើ ឬក៏មនុស្សនោះមិនសំខាន់យើងខ្ញុំសម្រេចឲ្យយកទៅចេញៗ ។ ហើយសូមបញ្ជាក់ជូនអ្នកស្រីព្រះរាអាជ្ញាថា ចម្លើយទោះបីបានដោយវិធីបែបណាវាសុទ្ធតែមិនពិតទេ ។ វាប៉ះពាល់ដល់អាយុជីវិតមនុស្ស វាជាបទឧក្រិដ្ឋហើយ នេះជារឿងពិតយើងខ្ញុំអត់ដែលប្រកែកទេ ទោះបីជារូបភាពណាក៏ដោយ រូបភាពស្លូតក៏ដោយ រូបភាពកាចក៏ដោយ ។ រូបភាពស្លូតបើចង់ដោះលែង របៀបដូច ហាម អ៊ិន អ៊ីចឹង ។ រូបភាពស្លូតបើចង់ដោះលែងរបៀតដូច TC១ អ៊ីចឹង អាហ្នឹងយើងខ្ញុំដោះលែង ។ ឬរូបភាពស្លូតអ្នកស្រីព្រះរាជអាជ្ញាគង់ឃើញទេ ដូចជា KW៣0 ក៏ជារូបភាពស្លូតដែរ យើងខ្ញុំដោះលែង ។

ដូច្នេះ ដោះលែងគឺសុទ្ធតែរូបភាពស្លូត អត់មានដែលប៊ិានកាចទេ ។ យើងខ្ញុំ-- សូមទោស ផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំបាទយល់ឃើញថា វៃគេមួយពឹកហើយ គេៗមិនល្អទេៗ ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលដោះលែងសុទ្ធតែប្រើរូបភាពស្លូត ឯចំណែកអ្នកប្រើរូបភាពអង្កៀមកាចហើយយើងខ្ញុំមិនដែលបាន-- ខ្ញុំបាទមិនដែលដោះលែងទេ គឺសុទ្ធតែបង្ហើយចប់ ព្រោះគោលការណ៍គេសម្រេចឲ្យយើងខ្ញុំកម្ទេចរួចទៅហើយ ។ នេះសូមបញ្ចប់ប៉ុណ្ណេះ ។ នៅមានយោបល់យ៉ាងម៉េចទៀត សូមព្រះរាជអាជ្ញាលោកសួរមកទៀតចុះ ខ្ញុំឆ្លើយជូន ។

[១៤:១៨:៣២]

លោកស្រី ជា លាង៖

លោកប្រធានសូមអនុញ្ញាតបន្តបន្តិចទៀត ។ អម្បាញ់មិញហ្នឹង ដោយបានស្តាប់ទៅឃើញថាត្រូវបានយកចេញ ។

ស៖ សំណួរនេះ សួរថា យកចេញហ្នឹង យកទៅយ៉ាងម៉េច? យកដោះលែង ឬក៏យកសម្លាប់? នេះជាសំណួរមួយដែលដោះលែង ។ ឥឡូវខ្ញុំសូមបន្តិចហ្នឹងសិនសឹមឆ្លងសំណួរមួយទៀត ។ ចាស សូមអរគុណ ។

ឆ៖ សូមបញ្ជាក់ជូនអ្នកស្រី ដោយស្មោះថា "ពាក្យយកចេញ" នេះៗ គឺអត់សំដៅដោះលែងទេអ្នកស្រី គឺកម្ទេច ។ ពាក្យថា "ដោះលែង" គឺច្បាស់ ដោះលែងដូច TC១ អ៊ីចឹង ។ ពាក្យដោះលែង គឺដូច

TC១ អ៊ីចឹង គឺគេទៅផ្ទះគេ អាហ្នឹងដោះលែង ។ បើថាយកចេញហើយ គឺគ្នាស្គាល់សេចក្ដីស្លាប់ហើយ ។

ស៖ សូមអនុញ្ញាតមួយសំណួរទៀត ។ សំណួរនេះ ទាក់ទងនឹងការអ្វីដែលជនជាប់ចោទបានឆ្លើយពីព្រឹកមិញហើយដែរ ។ ទាក់ទងនឹងមនុស្សដែលនៅក្នុងរណ្ដៅ ឬថារណ្ដៅដែលថា ឃុំឃាំង មន្ទីរឃុំឃាំងក៏បាន ដែលមានរណ្ដៅជម្រៅ ២ម៉ែត្រហ្នឹង ។ តាមអ្វីដែលជនជាប់ចោទបានរ៉ាយរ៉ាប់នឹង គឺថាអ្នកដែលនៅក្នុងរណ្ដៅនោះ មិនមែនការស្លាប់ទេ ។ អ៊ីចឹង ព្រះរាជអាជ្ញាមានបំណងសួរថា ចង់ដឹងពីហេតុការណ៍ នៅពេលដែលទឹកជំនន់នោះ តើទឹកជំនន់ពេលយប់ ឬក៏ពេលថ្ងៃ?

[១៤:២០:១៦]

ឆ៖ សូមអរគុណ ដែលអ្នកស្រីសួរបញ្ជាក់ឲ្យយើងខ្ញុំឆ្លើយ ។ ទឹកជំនន់នោះ បើតាមខ្ញុំចាំពេលព្រឹកម៉ោងប្រហែល៩ មកគ្រឹកៗទឹកជំនន់ភ្នំ អ្នកស្រីប្រហែលមិនទាន់បានជ្រាបដោយផ្ទាល់ទេ ។ ឡើងលឿនណាស់មួយម៉ោងប្រហែល១ម៉ែត្រ ។ យើងខ្ញុំទប់មិនជាប់ទេ មុនដំបូងខ្ញុំស្មានតែតិចៗល្មមទេ អាភ្លៀងនឹងនៅកន្លែងម-១៣ ហ្នឹងតិចប៉ុន្មាន តិចទេ ប៉ុន្តែវាមកពីលើហ្នឹង មិនដឹងពីណាមកគគ្រឹកៗមកឡើងរឹបៗ ខ្ញុំរត់សឹងតែមិនទាន់យកជនរងគ្រោះចេញពីរណ្ដៅ ទម្រាំឲ្យចេញផុតពីរណ្ដៅមកនៅខាងលើមាត់ហ្នឹង គ្នាលិចត្រឹមកអស់ហើយ ។ ដូច្នេះទឹកជំនន់ថ្ងៃ ។

[១៤:២១:០៤]

ស៖ សូមភ្ជាប់នឹងសំណួរនេះបន្តិចទៀត ដោយសារឥឡូវនេះបានស្ដាប់ហើយថា ទឹកជំនន់នោះបានចាប់ផ្ដើមលិចនៅម៉ោង៩ព្រឹក ហើយជាល្បឿនមួយដែលខ្លាំង ។ សូម្បីតែធ្វើការភៀសខ្លួននឹងសឹងតែមិនទាន់តែម្ដង បើការស្លាប់មកអម្បាញ់មិញនេះ ។ អ៊ីចឹង ចង់សួរវិធីនៃការសង្គ្រោះ អ្នកដែលនៅក្នុងរណ្ដៅនោះយ៉ាងដូចម្ដេច? ដែលអ្វីដែលជនជាប់ចោទបានអះអាងថា អ្នកដែលជាប់ក្នុងរណ្ដៅហ្នឹងហើយពុំមានការស្លាប់ ដោយសារល្បឿនទឹកជំនន់នោះលឿន ?

ឆ៖ អាទឹកនឹងវាហៀរចូលរណ្ដៅ ដល់មុនដំបូងលិចត្រឹមណេះ ខ្ញុំដូចជាមិនសូវជាភ័យទេ ។ ខ្ញុំនិយាយលែង "ខ្ញុំថា អ្ហែងបន្តិចទៀតលិចដល់ត្រឹមនេះហើយ" មែន! ដល់អាខ្ញុំដល់ត្រង់នេះ "ចុញមែន! ឡើងៗនាំគ្នាឡើងៗ" ខ្ញុំឲ្យកងការពារជញ្ជូនពួកនុ៎ងឡើងមកឈរនៅមាត់រណ្ដៅហ្នឹងសិន ដល់ងាកទៅមើលទឹកសល្អាចនៅនុ៎ង ។ ដល់ទឹកចាប់ផ្ដើមនងបន្តិច បានៗបញ្ជូនចេញទៅលើទួល ។ លើទួលនេះចម្ងាយប្រហែលជា៥០ម៉ែត្រពីគុក ពីរណ្ដៅ ។ ត្រូវឆ្លងកាត់ត្រពាំងច្រាប វាទំនាបត្រង់ត្រពាំងច្រាប

នុំង ។ ដូច្នេះ ចាំឲ្យអាត្រពាំងច្រាប នឹងវារាក់បន្តិចសិន បរិវេណត្រពាំងច្រាបហ្នឹងវារាក់បន្តិចសិនបាន យើងខ្ញុំឆ្លង ។

សូមបញ្ជាក់ជូន មួយថ្ងៃនោះអត់បាយគ្រប់គ្នា ទាំងពួកខ្ញុំទាំងពួកជនរងគ្រោះ ។ អត់បាយគ្រប់គ្នាមួយថ្ងៃពេញៗ ។ មួយថ្ងៃនោះទាំងអស់គ្នាអត់បាយ អណ្តើតបាត់ជ្រូក អណ្តើតបានក្ងាន ហើយ អណ្តើតបាត់របស់របរតែនៅសល់មនុស្ស ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ជាបន្តទៀតអង្គជំនុំជម្រះសូមប្រគល់វេទិកា--

អញ្ជើញៗលោកសហព្រះរាជអាជ្ញា ។

[១៤:២៣:១៧]

សួរដោយលោក រ៉ូប៊ឺត ពេទីត៖

សូមអរគុណលោកប្រធាន ។ ខ្ញុំព្យាយាមសួរដោយសង្ខេប ហើយប្រហែលជាភាគីផ្សេងទៀតគេអាចសួរ ហើយឆ្លើយជាភាសាខ្មែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំអាចចន្លោះខ្លះនៅក្នុងការបកប្រែ ។ សូមឲ្យ ដោយមានការអនុគ្រោះពីតុលាការនេះ ។ ជាឧទាហរណ៍ដំបូងនោះ ប្រសិនជាអត្ថបទខ្មែរនោះ សរសេរត្រឹមត្រូវ កុមារបីនាក់ដែលជនជាប់ចោទបាននិយាយថា គាត់ចង់ចិញ្ចឹមនោះ ហើយក្រោយមកត្រូវបានស្លាប់ ។

ស៖ តើសេចក្តីថ្លែងការណ៍ហ្នឹងត្រូវទេ?

[១៤:២៤:០០]

ឆ៖ អរគុណលោកសហព្រះរាជអាជ្ញាដែលសួរខ្ញុំ ។ រឿងនេះ ខ្ញុំនៅចងចាំមួយជីវិត ជាអំពើដែលខ្ញុំខំធ្វើដើម្បីសង្គ្រោះជីវិតកុមារ ។ ប៉ុន្តែក្រោយមក ខ្ញុំសុខចិត្តចុះចាញ់ថ្នាក់ដឹកនាំអំពីគោលគំនិតថា "ខ្លាចសងសឹក" ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំពិតជាបានខំចិញ្ចឹមកុមារបីនាក់របស់ជនរងគ្រោះម្នាក់ដែលទៅជាប់នៅនុំងឈ្មោះ សាំង អ៊ុន ហើយដល់ក្រោយមកខ្ញុំខ្មាសខ្លួនឯង ដោយសារឃើញអង្គភាពមួយទៀតគេចិញ្ចឹមកុមាររស់ គេប៉ានទុក គេមិនកំសាកដូចខ្ញុំ ។ ខ្ញុំខ្មាសអៀន ដូច្នេះរឿងនេះវាៗមានអារម្មណ៍ជាប់ពិត ។

ស៖ ប្រហែលជាសំណួរខ្ញុំមិនច្បាស់ ។ អ៊ីចឹងកុមារបីនាក់ នោះគឺថាក្រោយមកបានស្លាប់មែនឬមិនមែន?

ឆ៖ កុមារបីនាក់ហ្នឹង ស្លាប់ដោយជំងឺ ។ ជំងឺហើមបន្តបន្ទាប់ ហើយខ្ញុំមើលទៅដូចមកពី-- ខ្ញុំវិភាគកាលពីជំនាន់នុំង ។ តាមសមត្ថភាពវិភាគរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំថាមកពីខ្វះមនោសញ្ចេតនា ដើម្បីចិញ្ចឹមកុមារ

ត្រូវមានម្ហូបអាហារ ក៏ប៉ុន្តែត្រូវមានមនោសញ្ចេតនាដែរ ពីព្រោះខ្ញុំចិញ្ចឹមក្មេងបីនាក់នោះ ទន្ទឹមគ្នានឹងខ្ញុំចិញ្ចឹមកូនរបស់ KW០៨ ។ ដល់យប់កូនរបស់អ្នកទាំងបីនាក់នោះទៅនៅក្នុងត្រង់សេ ក្នុងរណ្តៅ ដល់យប់កូនរបស់ KW០៨ មកនៅជាមួយម្តាយវា ។ គេថ្នាក់គេថ្នម គេបបោសអង្អែលគេៗអីទៅ ។ បានពេលនោះ គំនិតរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំថាចិញ្ចឹមមនុស្ស ចិញ្ចឹមកុមារវាទាមទារពីរ ។ ទីមួយ ម្ហូបអាហារអនាម័យ ក៏ប៉ុន្តែទីពីរ ត្រូវមានមនោសញ្ចេតនា ។ ដល់រឿងនេះ ឯងហើយខ្ញុំយកទៅរាយការណ៍ជូនមេខ្ញុំគឺលោកគ្រូ សុន សេន គាត់ថាហ្នឹងហើយ មិត្តមើលចុះ មិត្តត្រូវចាំប្រយ័ត្នគំនុំ ខ្ញុំក៏សុខចិត្តចុះចាញ់គេពីពេលនោះមក ។ ដូច្នេះ ពិតជាស្លាប់ដោយជំងឺហើម រោគហើម ។

[១៤:២៦:២១]

ស៖ ខ្ញុំគ្រាន់តែសួរថា ជាសំណួរជាឧទាហរណ៍នៃកង្វះនៅក្នុងការបកប្រែនៅក្នុងភាសាអង់គ្លេស គឺថាទាក់ទងនឹងជោគវាសនាកុមារនោះ គឺមិនបានបកប្រែទៅជាអង់គ្លេសទេ ។ អ៊ីចឹងនេះជាមូលហេតុដែលខ្ញុំបានសូមការអនុញ្ញាតពីតុលាការ ។ ខ្ញុំអាចចូលទៅដល់ប្រធានបទមួយគឺថា អាចនឹងប្រធានបទដែលយើងបានគ្របដណ្តប់ឲ្យច្បាស់ក្នុងភាសាមួយ ។ ដូច្នេះ សូមលោកបំភ្លឺប្រាប់ខ្ញុំ ឬក៏តុលាការអំពីកាលបរិច្ឆេទប្រហែល ឬក៏កាលបរិច្ឆេទជាក់លាក់អំពីការបង្កើត ហើយនៅម-១៣ តើប្តូរពីកន្លែងម-១៣ ទៅកន្លែងផ្សេងទៅ ទាក់ទងទៅនឹងមានអ្នកយាមនឹងមកផ្តល់សក្ខីកម្មអំពីរយៈកាលនោះ តើសូមលោកបញ្ជាក់ប្រាប់តុលាការនេះ អំពីកាលបរិច្ឆេទនៃការបង្កើត ការផ្លាស់ប្តូរទីកន្លែង តើម-១៣ “ក” ប្តូរចេញពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយបីដងហ្នឹង កាលបរិច្ឆេទដូចម្តេចខ្លះ?

[១៤:២៧:៣៥]

ឆ៖ ម-១៣ “ក” វាទៅតាំងទីនៅកន្លែងដែលគេហៅថា TC១ ហ្នឹង គាត់ហៅថា អន្លង់វែងនោះ ចាប់តាំងពីកកើត ។ យើងមិននិយាយថា ចាប់តាំងពីកកើតទេ យើងនិយាយថា ក្រោយកកើតបន្តិចទៅនៅនុំងរហូតដល់រវាងខែ១ ខែ២ ដើមឆ្នាំ១៩៧២ ខ្ញុំបានផ្លាស់ទីកន្លែងទៅរកពន្លឺព្រះអាទិត្យ ព្រោះឃើញចំណុចខ្សោយនៅទីនោះវាអត់ពន្លឺព្រះអាទិត្យ ។ ជនរងគ្រោះស្លាប់បន្តបន្ទាប់ដោយសារខ្វះពន្លឺព្រះអាទិត្យ អនាម័យអាប់អួរ ដល់បានពន្លឺព្រះអាទិត្យហើយឆ្ងាយស្រុក ឆ្ងាយភូមិមានដីធ្វើស្រែខ្ញុំរត់ទៅរកកន្លែងនុំង ។ កន្លែងនុំងសូមបញ្ជាក់មួយម៉ាត់ទៀត គេហៅថា “តាលាវ” ឬ ហៅមួយម៉ាត់ទៀត ទួលមួយនៅក្បែរនុំងដែរ គេហៅ “ទួលស្វាយមាស” នៅជាប់នឹងជើងភ្នំពីស ក្នុងឃុំអមលាំងដដែលហ្នឹង ។ យើងខ្ញុំនៅទៅនោះយូរប្រហែលជាដល់ទៅខែ៦ ឆ្នាំ៧០ (សូមទោស) ប្រហែលជាខែ៣ ខែ៤ ឆ្នាំ១៩៧៣

បានមានកើតរឿងគេរើមន្ទីរ ។ យើងខ្ញុំក៏រត់ពីនោះមកតាំងទីមួយកន្លែងទៀតសិន តែខ្លីទេ ។ កន្លែងនុ៎ងគ្រាន់តែតាំងទីធ្វើស្រែ នៅភូមិព្រៃក ឃុំគោក ។ បានមួយខែពីរ បានតាម៉ុកគាត់ដេញ បានខ្ញុំទៅនៅជាប់ស្លាពរនៅនឹងភ្នំណិច ត្រពាំងច្រាប ។

ដូច្នេះ កន្លែងពិតប្រាកដនឹងវាបីកន្លែងយូរៗ កន្លែងមួយកន្លែងហ្នឹង គឺតិចទេ គឺនៅភូមិព្រៃកហ្នឹងមួយខែពីរអីប៉ុណ្ណឹងទេ ។

សៈ អ៊ីចឹងតាមខ្ញុំៗយល់ថា ទីតាំងចុងក្រោយនោះ គឺប្រហែលជាក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ៧៣ អ៊ីចឹង?

[១៤:២៩:៥០]

ឆៈ បាទ, បើទីតាំងចុងក្រោយហ្នឹង ប្រហែលជាខែមិថុនា ឬក៏ខែមេសាអីនុ៎ង ៧៣មក រហូតមកដល់ចប់ចុងចប់ដើម ។

សៈ បើខ្ញុំស្តាប់យល់ច្បាស់អំពីសក្ខីកម្មព្រឹកមិញនេះ ។ ក្នុងដំណាក់កាលដែលដំណើរការរបស់មន្ទីរហ្នឹងសូមកែខ្ញុំ បើសិនជាខ្ញុំខុស គឺថាវាប្រហែលជាមាន២០នាក់ ឬ៣០នាក់នៃអ្នកឃុំខ្លួន គឺគេនាំចូលមន្ទីរហ្នឹងរៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ត្រឹមត្រូវទេក្នុងព័ត៌មានហ្នឹង ?

ឆៈ បើនិយាយថា គេបញ្ជូនមនុស្សចូលមក ១៣ “ក” មួយថ្ងៃ២០ទៅ៣០នាក់ ពិតជាមិនត្រឹមត្រូវ ។ ខុសហើយ ។ យូរៗមកមួយពីរ បួនដប់ថ្ងៃមកមួយពីរ ហើយដែលមកទាំងឈុត ដូចខ្ញុំជម្រាបចៅក្រមឡាវែន៍ ព្រឹកមិញ គឺមកនៅពេលគេវាយបែកឧដុង្គម្តង គេឲ្យមកស្នាក់នៅពីរ-បីថ្ងៃ ហើយមេខ្ញុំគាត់បញ្ជូនទៅបាត់ដំបង ។ ហើយនៅពេលដែលមេខ្ញុំគាត់រើរុះភូមិមួយ ដែលគាត់ហៅថាភូមិសន្តិសម្ព័ន្ធនោះ ភូមិពោធិ៍ ឈ្មោះភូមិពោធិ៍ ឃុំមិនដឹងឃុំអីទេ ចាប់មកទាំងឈុត២០ - ៣០នាក់ដែរ ។ ក៏ប៉ុន្តែ គាត់ទុកប្រហែលជា៥នាក់នៅ ម-១៣ ហើយក្រៅពីនោះគាត់បញ្ជូនទៅបាត់ដំបងទៀតទៅ ។

ដូច្នេះ បើនិយាយពាក្យថា ហឹស! ចូល ម-១៣ មួយថ្ងៃពី២០ទៅ៣០នាក់ ។ ខុស ។

សៈ អ៊ីចឹងហើយ យើងកត់ត្រា និងការបកប្រែត្រឹមត្រូវ កែតម្រូវ ។ អ៊ីចឹងជាមធ្យមថាគឺមួយនាក់ ឬពីរនាក់ក្នុងមួយថ្ងៃ ដែលបញ្ជូនមក អ៊ីចឹងត្រូវទេ?

ឆៈ ប្រហែលជាអ្នកបកប្រែទេ ប្រែមិនចំទៀត លោកព្រះរាជអាជ្ញា ។ យូរៗមកមួយពីរយូរៗបួនដប់ថ្ងៃមកមួយពីរ ទម្រាំហ្នឹងតែបាន៣០នាក់ ដែលរត់នៅតាលាវ យូរដែរ ។

សៈ តើលោកនៅចាំថា គ្រួសារទាំងមូលមួយត្រូវបានគេបញ្ជូនមក ម-១៣ វាមានកុមារ ហើយឪពុកម្តាយ ហើយនឹងជីដូនជីតា តើធ្លាប់មានអ៊ីចឹងទេ? មកជាមួយ ។

[១៤:៣៣:០៩]

ឆ៖ មាន១ពីខាងឃុំយាយអង្គមកមួយ ។ ប៉ុន្តែគ្រួសារនេះមកនៅ ម-១៣ បានប្រហែលជាពីរខែ មេខ្ញុំឲ្យបញ្ជូនទៅខាងបាត់ដំបងបាត់ទៅ ខាងឃុំយាយអង្គ មិនមែនខាងឃុំអមលាំងនោះទេ ។ ខាងឃុំអមលាំង មកទាំងឪពុក មកទាំងម្តាយ មកទាំងកូន ។ ក៏ប៉ុន្តែ កំលោះអស់ហើយ ហ្នឹងម៉ា--គេឲ្យខ្ញុំកម្ទេចតែឪពុកទេ ម្តាយហើយនិងអាកូនពីរនាក់ទៀតបញ្ជូនទៅបាត់ដំបង អាកូនច្បងកម្ទេច ។ នេះមាន ខ្ញុំនៅចាំបាន កូនរបស់មេឃុំចាស់ ឈ្មោះ ភឿង កូនមេឃុំ ភឿង ។ ឯចំណែកពួកនៅខាងយាយអង្គ ហ្នឹង ឪពុកឈ្មោះ ក្រែក ម្តាយឈ្មោះ ប៉ម ។

ស៖ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំសុំសន្និដ្ឋានថាអ៊ីចឹង ដើម្បីឲ្យលោកធ្វើការងាររបស់លោកបានល្អនៅពេលនោះ លោកពិតជាបានបញ្ជូន ឬក៏ផ្តល់ព័ត៌មានអំពីអ្នកដែលជាប់ឃុំនោះ អំពីបទឧក្រិដ្ឋដែលគេបានចោទប្រកាន់ ឬក៏កំហុសរបស់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យលោកចោទសួរគេឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ដើម្បីនឹងសម្រេចថាចម្លើយរបស់គេនឹងពិត ឬក៏មិនពិត ថាតើព័ត៌មានអ្វីខ្លះដែលលោកបានផ្តល់ទៅឲ្យអ្នកជាប់នៅ ម-១៣ ? តើមានវាទម្រង់ដូចម្តេច?

ឆ៖ ខ្ញុំជម្រាបលោកព្រះរាជអាជ្ញាដោយត្រង់ ខ្ញុំអត់ទាន់យល់ជម្រៅនៃសំណួរនេះទេ ។ ឮហើយជាពាក្យសម្តី ក៏ប៉ុនជម្រៅនៃសំណួរឲ្យខ្ញុំចង់ ឲ្យខ្ញុំបញ្ជាក់យ៉ាងម៉េច? សូមព្រះរាជអាជ្ញា លោកមានប្រសាសន៍ម្តងទៀត ។

ស៖ តើអ្វីលោកបានដឹងទេ ថាអ្នកដែលគេនាំមកឲ្យលោកហ្នឹង? ពេលដែលគេមកដល់ ម-១៣ តើគេផ្តល់ឯកសារមកជាមួយទេដែលនិយាយពីអ្នកទាំងនោះ? ថាតើនិយាយថា បទឧក្រិដ្ឋហ្នឹងគេប្រព្រឹត្តអី? ថាអ្នកណាជាអ្នកបញ្ជូនមក? តើព័ត៌មានអ្វីដែលលោកបានទទួលបាន អំពីអ្នកទោសដែលគេបញ្ជូនមក ដើម្បីឲ្យលោកធ្វើការងារសួរចម្លើយ ឬក៏ធ្វើកិច្ចការបន្តបានច្បាស់លាស់នោះ?

ឆ៖ មនុស្សដែលគេបញ្ជូនមក មានការផ្តល់ព័ត៌មានពីលើមកខ្ញុំ ។ ក៏ប៉ុន្តែ មិនជាលាយលក្ខណ៍អក្សរទេ ។ កាលណាជួនអីមនុស្សមកដល់កន្លែងខ្ញុំហើយ ខ្ញុំសួរបានម៉ាភ្លែតទៅ ខ្ញុំរត់ទៅរាយការណ៍សុំយោបល់គេ តើអាមនុស្សនុំងបែបម៉េច ?

ឧទាហរណ៍ជាក់ស្តែងមកជាមួយនឹងសាក្សី ហាម អ៊ីម នេះមានគ្នា៥នាក់ ប្រុស២ ស្រី៣ មកដល់ខ្ញុំសួរមួយព្រួសហ្នឹងទៅ ខ្ញុំឃើញកលការមិនស្រួល ខ្ញុំរត់ទៅរាយការណ៍ សុំដោះលែង ហាម អ៊ីម ទុកអ្នកផ្សេងទៀត ។ ទៅដល់ហ្នឹងខាងណោះគេបញ្ជាក់ គេថាពួកនេះជាពួកក្រុមសិល្បៈ វាទៅដើរ

ឃោសនាពាសវាលពាសកាល ។ ឃោសនាថា យើងបំបាត់ព្រះពុទ្ធសាសនា ដល់ចុងបញ្ចប់ អាមេនោះពួកម៉ាក់របស់ ហាម អ៊ីម ឈ្មោះកឿន ស្អី កឿន ទេ ។ ន៎ែ អ្នកឯងខ្ញុំទុកឲ្យបួសមួយខែទៀត ហឹស! អ្នកឯងខ្ញុំឲ្យបួសពីរខែទៀត សុទ្ធតែលែងធុនហ្នឹង ។ ម្ល៉ោះហើយខាងមូលដ្ឋានគេចាប់ គេចាប់គេបញ្ជូនមកយើងខ្ញុំ ហឹស! ពួកសិល្បៈខាងមូលដ្ឋាន គេចាប់គេបញ្ជូនមក គេអត់ទាន់ផ្តល់ព័ត៌មានអីទេ យើងខ្ញុំសួរម៉ាផុស ខ្ញុំរត់ទៅសុំដោះលែង ហាម អ៊ីម ។ ដល់ទៅគេប្រាប់ព៏ត៏មានហ្នឹងមក ថាវាធ្វើសកម្មភាពប្រឆាំងអញ្ចេះៗឲ្យយើងខ្ញុំសួរទៅកុំវារែក ខ្ញុំសួរ ហើយជាមួយស្អី កឿន នោះពិតជាខ្ញុំឲ្យគេធ្វើទារុណកម្មមែន ។ ឯចំណែក ហាម អ៊ីម អត់ទេ ក្រៅពីនោះស្រីៗ៣នាក់ ។

[១៤:៣៧:៣៣]

ស៖ តើជាសក្ខីកម្មរបស់លោកដែលថា អ្នកជាប់ឃុំនោះគេបញ្ជូនមកកន្លែងរបស់លោក ហើយលោកមិនមានព័ត៏មានអ្វីទាក់ទងនឹងអ្នកទាំងនោះទេ ហើយមុនពេលនឹងធ្វើទារុណកម្ម និងសួរចម្លើយគេនោះ?

ឆ៖ មកភាគច្រើនខ្ញុំបានព័ត៏មាន ។ ឧទាហរណ៍ ដូចជាភូមិពោធិ៍ អ៊ីចឹង មេប្រាប់ ន៎ែ! អាពួកហ្នឹងភូមិសន្តិសម្ព័ន្ធ មិត្តឯងមើលសួរចម្លើយ៥នាក់ ។ គាត់ប្រាប់មក ប្រាប់ឈ្មោះ ក្រៅពីនោះទុកឲ្យខ្ញុំហើយដល់មួយសន្ទុះមែន គាត់ដោះលែងទៅបាត់ដំបងបាត់ទៅ ។ ដូច្នេះ គាត់ប្រាប់អ៊ីចឹង ឯចំណែកខាងនិរតីច្រើនតែច្រេចច្រូចបន្តិច ។

ស៖ ដូច្នេះ ថាតើព័ត៏មានបែបនោះគេផ្តល់មកឲ្យលោកតាមរបៀបណា? តើជាប់អ្នកទោសគេផ្តល់ឲ្យ ឬក៏មានអ្នកផ្សេងទៀត ជាអ្នកផ្តល់ព័ត៏មានឲ្យ ឬក៏ផ្តល់តាមវិធីណា? តើរបៀបទទួលៗរបៀបណា?

ឆ៖ បើជាមួយនឹងភូមិភាគពិសេស មេខ្ញុំម្តងប្រាប់ ឬផ្ទាល់មាត់គាត់ ឬតាមរយៈ ចេង អន គឺសុន សេន ប្រាប់អត់ដែលខានទេ ។ ឯចំណែកខាងភូមិភាគនិរតី យើងខ្ញុំសួរមួយម៉ាត់ហើយ បានស្ទុះរត់ទៅរក គេថាអានេះយ៉ាងម៉េច? គេប្រាប់មកក្រោយ ។

ដូច្នេះ គេប្រាប់ ។ សរុបម៉ាមាត់ ។ យូរឬឆាប់គង់តែគេប្រាប់ទេ ។ ប៉ុន្តែ គោលការណ៍តែគេមកដល់ហើយគឺត្រូវតែដាក់ឲ្យគេសិន ។ ដាក់ខ្នោះ ។ ហើយយើងសួរប្រវត្តិរូបបន្តិចសិនទៅ អានេះខាងនិរតី ។ ឯចំណែកខាងភូមិភាគពិសេស បើជាមួយលោកគ្រូ សុន សេន គាត់ប្រាប់ហើយមុន ។ មិត្តត្រៀម ។ ខ្ញុំឲ្យទៅប៉ុណ្ណោះ ។ សួរអានេះ អាផ្សេងទៀតទុក ។ ចាំខ្ញុំបញ្ជូនទៅ អានេះ ឧទាហរណ៍មក

ច្រើនៗ ។

[១៤:៣៩:៥៣]

ស៖ តើលោកបានទទួលការណែនាំ ឬក៏ព័ត៌មាននោះ ឬក៏ឯកសារ ឬក៏ការទំនាក់ទំនងតាមផ្ទាល់មាត់ឬក៏តាមទូរស័ព្ទ ថាតើទទួលព័ត៌មានដូចម្តេច? អំពីអ្នកជាប់ឃុំឃាំងដែលគេបញ្ជូនមកឲ្យលោកនោះ ?

ឆ៖ គឺចាត់តាមមាត់ៗ ។ គាត់ប្រាប់មកខ្ញុំកត់ក្នុងសៀវភៅរបស់ខ្ញុំ ។ តាមមាត់ អត់មានទូរស័ព្ទប្រើទេជំនាន់ហ្នឹង ។ មានឯងតេអូដែលគេហៅថាស្ទី វ៉ាដ្យូតេឡេហ្វូន នោះ អាហ្នឹងគេប្រើតែកងទ័ពទេ ។ ចំណែកខ្ញុំៗអត់មានទេ គឺមេប្រាប់មក ខ្ញុំកត់ ។

ស៖ ដូច្នេះដើម្បីបញ្ជាក់ លោកត្រូវជួបជាមួយ សុន សេន ឬក៏ជួបជាមួយថ្នាក់លើណាមួយផ្សេងទៀត ឬក៏មកកត់ត្រានៅក្នុងសៀវភៅនូវព័ត៌មានអំពីអ្នកឃុំខ្លួន ដែលមកដល់ ម-១៣ ហើយ ឬក៏ដែលនឹងត្រូវបញ្ជូន អ៊ីចឹងត្រូវទេអ៊ីចឹង?

ឆ៖ បញ្ជូន ។ សូមបញ្ជាក់ជូនលោកព្រះរាជអាជ្ញាថា ដែលនឹងត្រូវបញ្ជូន ។ ឯចំណែកខាងភូមិភាគនិរតី គេបញ្ជូនមកហើយ ខ្ញុំទៅរាយការណ៍ បានគេផ្តល់ព័ត៌មានថែមក្រោយ ។ ឯចំណែក ជាមួយ សុន សេន មេខ្ញុំ គាត់ផ្តល់ព័ត៌មាន មនុស្សដែលនឹងត្រូវបញ្ជូន ។

[១៤:៤១:៣០]

ស៖ សុំទោស, ជាសំណួរសាមញ្ញ តើលោកកត់ត្រានៅក្នុងសៀវភៅអំពីអ្នកទាំងអស់នេះ ដើម្បីឲ្យបានព័ត៌មានពីអ្នកទោសអ៊ីចឹងមែនទេ?

ឆ៖ ដល់មេដាក់ឲ្យមក ខ្ញុំកត់នឹងសៀវភៅរបស់ខ្ញុំ ដែលធ្វើការជាមួយនឹងមេ ។ ដល់កាលណាយើងខ្ញុំសួរចម្លើយគេ យើងខ្ញុំសរសេរនៅលើក្រដាស ដូចខ្ញុំបានជម្រាបជូនលោកចៅក្រម ឡាវែន៍ ហើយយើងខ្ញុំយកមកក្រដាសហ្នឹង សរសេរនឹងខ្មៅដៃ ប៉ុន្តែក្រដាសហ្នឹង ក្រដាសគេបោះពុម្ពកាសែត ។ យើងខ្ញុំយកមកហែកឲ្យបប៉ុនៗក្រដាសរ៉ាម ប៉ប៉ុនៗណេះ ហើយយើងខ្ញុំសរសេរនឹងខ្មៅដៃ ។ ហើយដល់បានចម្លើយយ៉ាងម៉េចៗ ខ្ញុំជូនអាហ្នឹងទៅ ក្រដាសនឹងទៅគេ ហើយចំណែកឯសៀវភៅការងារ ខ្ញុំធ្វើជាមួយនឹងមេនៅផ្សេង ។

[១៤:៤២:២៩]

ស៖ តើញឹកញាប់ប៉ុនណា? ដែលលោកត្រូវរាយការណ៍អំពីការសួរចម្លើយរបស់លោកទៅថ្នាក់

លើ ថាតើត្រូវផ្តល់ចម្លើយសារភាពទៅថ្នាក់លើហ្នឹង ផ្តល់តាមរបៀបណា? វិធីណា?

ឆ៖ ជាមួយភូមិភាគនិរតី អ្នកនៅប្រចាំ ខ្ញុំស្រួលទៅរកទេ មនុស្សនោះអត់ចេះច្បាំងនឹងគេទេ ។ បងស៊ី ឈ្មោះដើម ជូ ជេត ហ្នឹងអនុលេខា ។ ខ្ញុំចង់ទៅជួបគាត់ថ្ងៃណា ខ្ញុំទៅជួបបាន មិនជាពិបាកទេ មិនសូវដែលមិនជួបទេ តែទៅជួប។ ចំណែកមេខ្ញុំលោកគ្រូ សុន សេន ច្រើនតែរវល់ការងារ ។ គាត់ហៅនិរសារឲ្យមក ឬក៏គាត់ណាត់ប្រាប់ប៉ុន្មានថ្ងៃទៀត៥ថ្ងៃទៀត មិត្តឯងមក អាហ្នឹងខ្ញុំត្រូវទៅទៅជួប ។ ឯចំណែកជាមួយ សុន សេន ការងារល្អិតណាស់ ។ ទៅដល់ខ្ញុំត្រូវទៅនៅកន្លែងនិរសារ ដោះកាំភ្លើងខ្លីទុក ពេលឃើញកម្មាភិបាលពីរ-បីនាក់ទៀតចេញ បានខ្ញុំចូលទៅ ។ ដល់ម៉ោងអាកម្មាភិបាលផ្សេងទៀតគេចេញ ហើយបានគេមកហៅខ្ញុំចូលទៅ ធ្វើការចប់ម៉ោងខ្ញុំចេញ អ្នកផ្សេងទៀតចូល ។ ដូច្នេះ គេមានកម្មវិធីរបស់គេច្បាស់លាស់ ។ គេហៅខ្ញុំទៅជួប ។

ស៖ តើលោកធ្លាប់រាយការណ៍ទៅ ឆាយ គឹមហ៊ អំពីចម្លើយសារភាពរបស់អ្នកទោសណាម្នាក់ ឬក៏ច្រើនទេ ?

ឆ៖ បង គឹមហ៊ គាត់ជាអ្នកនាំពាក្យរបស់ភូមិភាគនិរតី ។ ក្នុងរឿងចាំទទួលមនុស្ស គាត់អាចមកប្រាប់ខ្ញុំបាន ក៏ប៉ុន្តែរឿងទាមទារដោះលែង ខ្ញុំក៏ចង់បុកទៅតាមរយៈគាត់ដែរ ឲ្យតែខាងភូមិភាគនិរតីក៏ប៉ុន្តែដល់ចម្លើយមែនទែន ខ្ញុំត្រូវរាយការណ៍ឲ្យទៅដល់ ជូ ជេត ហៅ ស៊ី ឬក៏ ហួត ហេង ហៅ ប៉ាល់ គាត់គ្មានសិទ្ធិទទួលចម្លើយសារភាពទេ ។ ខាងភូមិភាគពិសេស បង ចេង អន ក៏គ្មានសិទ្ធិទទួលចម្លើយសារភាពដែរ មានតែលោកគ្រូ សុន សេន ឬក៏ វន វ៉េត ។

[១៤:៤៥:00]

ស៖ អ៊ីចឹងហើយ ថាតើត្រូវទេ ដែលនិយាយថា ម-១៣ ដែលយកចាប់ផ្តើមបង្កើតប្រព័ន្ធនៃរក្សាកំណត់ត្រាអ្នកទោស ហើយហ្នឹងសេចក្តីសារភាព តើអ៊ីចឹងទេ? ត្រូវទេ?

ឆ៖ ប្រព័ន្ធកំណត់ត្រាសេចក្តីសារភាព ខ្ញុំមិនទាន់យល់ពាក្យហ្នឹងជាជម្រៅទេ សុំលោកសហព្រះរាជអាជ្ញា មេត្តាពន្យល់ខ្ញុំបន្តិច ។

ប្រព័ន្ធកំណត់ត្រា-- ខ្ញុំអត់ទាន់យល់ច្បាស់ពាក្យថា ប្រព័ន្ធកំណត់ត្រាជាជម្រៅន័យរបស់វាយ៉ាងម៉េច? ប្រព័ន្ធកំណត់ត្រានៃសេចក្តីសារភាពអ្នកទោស តើន័យរបស់វាយ៉ាងម៉េច?

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

សុំលោកសហព្រះរាជអាជ្ញា រៀបចំតាំងសំណួរសាជាថ្មីឲ្យបានច្បាស់លាស់ ពីព្រោះសំណួរចុង

នេះ លោកជនជាប់ចោទយល់អត់ច្បាស់?

សួរដោយលោក រ៉ូប៊ឺត ពើទីត៖

ស៖ សូមអរគុណ ។ ខ្ញុំរង់ចាំដល់ជនជាប់ចោទនឹងបិទមីក្រូហ្វូន ខ្ញុំនឹងចាប់ផ្តើម ។

សំណួររបស់ខ្ញុំហ្នឹង ខ្ញុំនឹងសម្រួលឡើងវិញ ។ ថាតើជាត្រឹមត្រូវទេ? ដែលអាចនិយាយថា នៅ ម-១៣ ដែលលោកចាប់ផ្តើមកត់ត្រានៅលើក្រដាសនូវព័ត៌មានអំពីអ្នកជាប់ឃុំ ហើយនិងការចូលមកដល់ ការកម្ទេច ហើយនិងកត់ត្រានូវសេចក្តីសារភាព នេះជាសំណួរសាមញ្ញ ។ តើត្រឹមត្រូវទេនៅម-១៣ ដែលលោកចាប់ផ្តើមប្រព័ន្ធនៃការកត់ត្រាព័ត៌មានទាំងអស់នេះ?

ឆ៖ កត់ត្រាឈ្មោះអ្នកចូលមកដល់ ។ ត្រូវតែកត់ត្រាហើយពេលដែលចូលមកដល់ ។ ក៏ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលកម្ទេចជនទាំងនោះហើយ បញ្ជីក៏យើងខ្ញុំកម្ទេចទៅដែរ ។ នេះជាផ្នែកមួយ អាហ្នឹងខាងភាសាច្បាប់-- វិទ្យាសាស្ត្រ គេថាម៉េចខ្ញុំមិនទាន់ដឹងទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ អ្នកដែលចូលមកដល់ ខ្ញុំត្រូវតែសួរចម្លើយ បានចម្លើយ ខ្ញុំរាយការណ៍ទៅលើ ចម្លើយខ្ញុំអត់តម្កល់ច្បាប់ដើមដូចនៅ ស-២១ ទេ នេះទីពីរ ។

ដូច្នេះ សភាពការណ៍ដំណើរការវាអ៊ីចឹង ។ ដល់កាលណាជូនចម្លើយចប់ហើយ មនុស្សកម្ទេចចប់ហើយ អស់ហើយសំណល់ ។ ជាភស្តុតាង អត់មានសល់ទេ ។

ស៖ ហេតុអ្វីក៏ត្រូវបំផ្លាញចោលនូវឯកសារនោះ?

ឆ៖ អត់មានសេចក្តីណែនាំឲ្យទុក ។ ហើយមនុស្សយើងកម្ទេចរួចទៅហើយ គ្មានអ្នកណាទាមទារអីទៀតទេ ចង់ដឹងអីទៀតទេ ។ ភារកិច្ចរបស់គេ គេប្រគល់មនុស្សមកឲ្យស-២១ ឃុំឃាំងសួរចម្លើយ ហើយកម្ទេច ។ កម្ទេចហើយយើងខ្ញុំចប់ភារកិច្ចហើយ អត់មានអីទុកជាឯកសារ ទុកជាភស្តុតាងអីសម្រាប់ទៅអនាគតអីទៀតទេ ។

ស៖ អ៊ីចឹងហើយ លោកមិនមានមធ្យោបាយបង្ហាញភស្តុតាងទៅថ្នាក់លើក្រៅពីពាក្យពេចន៍ទេ ដែលថាពិតជាបាននូវអនុវត្តការបញ្ជានោះ តើត្រូវទេ? ប្រសិនបើមិនមានកំណត់ត្រាហ្នឹងទៀតទេ យើងប្រើ តែពេចន៍ដើម្បីបញ្ជាក់ថា កម្ទេចហើយ ឬក៏យ៉ាងម៉េច?

ឆ៖ បើនិយាយអំពីភស្តុតាងដែលសម្រាប់បញ្ជាក់ប្រាប់ថ្នាក់លើថា កម្ទេចហើយ គ្មានភស្តុតាងបញ្ជូនគេទេ នេះជារឿងពិត ។ ក៏ប៉ុន្តែបើតាមយើងខ្ញុំសរុបមក អារឿងអស់ហ្នឹង គេដូចជាទុកចិត្តខ្ញុំ ថ្នាក់លើដូចជាទុកចិត្តខ្ញុំ ពីព្រោះខ្ញុំត្រង់ ត្រង់ណាស់ រត់រួចប្រាប់ថារត់រួច ។ កម្ទេចគឺប្រាប់ថាកម្ទេច ខ្ញុំមិន

ដែលមានបត់បែនទេ ។

ក្នុងមួយជីវិត ម-១៣ ខ្ញុំមិនដែលឃើញថ្នាក់លើបង្ហាញចំណែកណាមួយថា គេមិនទុកចិត្តខ្ញុំ ខ្ញុំឃើញតែគេបង្ហាញអាកប្បកិរិយារបស់គេ ថាគេទុកចិត្តខ្ញុំ ។

លោក រ៉ូប៊ឺត ពើទីត៖

[១៤:៤៩:៥៨]

លោកប្រធាន ខ្ញុំមានប្រហែលជាបី ឬក៏បួនសំណួរទៀត ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសួរលោកប្រធាន ថាតើលោកចង់ឲ្យខ្ញុំសួរបន្ទាប់ពីការសម្រាក ឬក៏យ៉ាងម៉េច?

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

គឺចាំសម្រាកសិនទៅ ក្រោយមកវិញ សិមបន្តសួរទៀត ។

ឥឡូវ អង្គជំនុំជម្រះប្រកាសសម្រាកម្ភៃមីនុត រហូតដល់ម៉ោង៣ និង២០នាទី សុំអញ្ជើញចូលត្រឡប់មកវិញ ដើម្បីបន្តដំណើរការសវនាការ ។

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី៖

សូមអញ្ជើញក្រោកឈរ ។

[សវនាការសម្រាកពីម៉ោង១៤:៥០នាទី រហូតដល់ម៉ោង ១៥:១៦នាទី]

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី៖

សូមអញ្ជើញអង្គុយចុះ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អង្គជំនុំជម្រះប្រកាសបន្តដំណើរការនីតិវិធី សវនាការតទៅទៀត ។ សូមផ្តល់វេទិកានេះជូនទៅសហព្រះរាជអាជ្ញា ដើម្បីបន្តតាំងសំណួរដល់ជនជាប់ចោទ ។ សូមអញ្ជើញសហព្រះរាជអាជ្ញា ។

សួរដោយលោក រ៉ូប៊ឺត ពើទីត៖

អរគុណលោកប្រធាន ។ ជាថ្មីម្តងទៀត កែខ្ញុំ ប្រសិនបើខ្ញុំលើកឡើងខុស ប្រសិនបើខ្ញុំយល់ត្រូវចំពោះចម្លើយរបស់លោក និងយោបល់របស់លោក ។

ស៖ សំណួររបស់ខ្ញុំលោកបានលើកឡើងថា លោកតែងតែទៅទីកន្លែងរបស់លោក មិត្តស៊ី ដើម្បីយកសេចក្តីណែនាំ ឬក៏រាយការណ៍អំពីចម្លើយសារភាព ដើម្បីទាក់ទងជាមួយនឹងកម្មាភិបាល ដោយសារតែលោកធ្វើដំណើរទៅជួបគាត់ ដោយសារវានៅកន្លែងគាត់នៅជិត ។ តើត្រឹមត្រូវដែរឬទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំត្រូវតែទៅជួបខាងលើដើម្បីរាយការណ៍ វាជារឿងចាំបាច់ ។ ដើម្បីជៀសវាងយថាហេតុផ្សេងៗ ដែលធ្លាប់មកដល់ខ្លួន នេះជារឿងមួយ ។

បើប្រៀបធៀបខាងនិរតី តាម៉ុក ដែលមេបងស៊ី ទៅទៀតនោះ គាត់ទៅច្បាំង មិនដែលនៅកន្លែងទេ មិនងាយជួបគាត់ទេ យូរៗជួបម្តង ។ បងស៊ី គាត់នៅហ្នឹងកន្លែងជាប្រចាំ ហើយកន្លែងនោះមិនឆ្ងាយពីមន្ទីរម-១៣ "ក" ប៉ុន្មានទេ ប្រហែលជាដប់គីឡូប៉ុណ្ណឹង ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំជិះកង់ទៅបាន ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំជួបគាត់ញឹកញាប់បាន ហើយគាត់គ្មានកម្មវិធីអីហ្មត់ចត់របៀប សុន សេន ទេ ។ យើងមានការអីចាំបាច់ស្ទុះរឹងទៅ អាចជួប ភាគច្រើនបានជួប ។

ស៖ តើជាញឹកញាប់ប៉ុនណាដែលលោកធ្វើដំណើរទៅជួបលោក ពីទីកន្លែងលោកទៅជួបមិត្តស៊ីនោះ ។ តើញឹកញាប់ប៉ុនណាក្នុងមួយអាទិត្យ ក្នុងមួយថ្ងៃហ្នឹង?

ឆ៖ ជួនអីមួយអាទិត្យ ។ ជួនអីប្រហែលជាដប់ថ្ងៃ មិនដែលងាយឆាប់ជាងហ្នឹងទេ ប្រហែលជាប្រាំថ្ងៃយ៉ាងឆាប់បំផុតប្រាំថ្ងៃ ។ ដូច្នេះ ប្រហែលជាមួយអាទិត្យទៅដប់ថ្ងៃ ។ រួចប៉ុន្តែពេលខ្លះអត់មានមនុស្សពីនិរតីមក ដល់មួយខែដែរ ដែលខ្ញុំទៅ ។ វាអាស្រ័យនឹងមនុស្សដែលពីខាងនិរតីមកនៅហ្នឹងកន្លែងខ្ញុំ ។

ស៖ ដូច្នេះ លោកត្រូវធ្វើដំណើរទៅទីកន្លែងរបស់ តាម៉ុក ដើម្បីជួប ប្រសិនបើមានអ្នកទោសមកពីតំបន់និរតីចូលមក ម-១៣ ។ អីចឹងនេះជាចម្លើយរបស់លោក ឬយ៉ាងម៉េច?

[១៥:១៩:៥០]

ឆ៖ តាម៉ុកមុនឆ្នាំ១៩៧៣ ក៏គាត់មិនសូវនៅកន្លែង គាត់ទៅច្បាំង ។ ដល់ក្រោមមកគាត់នៅផ្នែកខាងត្បូងនេះ ច្បាំងរហូត ។ គាត់មិនដែលងាយទៅខាងជើង ហើយមិនដែលឲ្យ ម-១៣ ជួបគាត់ងាយទេ ។ ទាល់តែដឹងគាត់ភ្លាម ទៅភ្លាមបានទាន់ ។ ដូច្នេះ តាម៉ុក ខ្ញុំមិនងាយបានជួបទេ មួយជីវិតមន្ទីរ-១៣ នេះ ជួបគាត់ដូចជាបានបីបួនដងប៉ុណ្ណឹងឯង ។ អើយ! យើងថាយ៉ាងច្រើនដប់ដងទៅចុះ ។

ស៖ បានន័យថា ដប់ដងក្នុងអំឡុងពេលបួនឆ្នាំដែលលោកបំពេញការងារនៅទីនោះ ឬយ៉ាងម៉េច?

ឆ៖ មែន! ខ្ញុំជួបបង ម៉ុក តែប៉ុណ្ណោះ ប្រហែលប៉ុណ្ណោះ មិនងាយជួបគាត់ទេ ។

ស៖ បើសិនបើខ្ញុំយល់ត្រឹមត្រូវនោះ ចម្លើយប្រសិនបើ ខ្ញុំយល់ត្រឹមត្រូវលើចម្លើយរបស់លោក លោកធ្វើដំណើររាល់អាទិត្យ ដើម្បីធ្វើការជួបជាមួយកម្មាភិបាលនៅតាមភូមិភាគផ្សេងៗទៀត តើត្រឹមត្រូវដែរឬទេ? រៀងរាល់អាទិត្យ ឬរៀងរាល់ពីរអាទិត្យ?

ឆ៖ ជាគោលការណ៍កំណត់ជាមួយនឹងភូមិភាគនិរតី ដូចខ្ញុំបានជម្រាបលោកព្រះរាជអាជ្ញារួចហើយ ពេលណាមានមនុស្សមកត្រូវការបន្ទាន់ប្រាំថ្ងៃ ខ្ញុំទៅហើយ ។ ស្រេចនឹងការងារដែលខ្ញុំធ្វើល្អមតែរាយការណ៍ឲ្យគេ សូមយោបល់គេ ប៉ុន្តែយ៉ាងយូរណាស់ដប់ថ្ងៃ ។ ប៉ុន្តែដល់កាលណា គ្មានមនុស្សមកកាន់ខែដែរ ច្រើនខែបានខ្ញុំទៅជួបគាត់ ។ ដូច្នេះ អាស្រ័យនឹងមនុស្សខាងនិរតីមកនៅជាមួយនឹងខ្ញុំ ។

ឯចំណែកជាមួយ សុន សេន ក៏អ៊ីចឹង កាលណាមានមនុស្សមកពីភូមិភាគពិសេសមកនៅជាមួយនឹងខ្ញុំច្រើន ហើយគាត់ត្រូវការបន្ទាន់ គាត់ណាត់ហើយ ប៉ុន្មានថ្ងៃគាត់មក ខំធ្វើប៉ុណ្ណឹងថ្ងៃ ហើយមកជួបខ្ញុំ ។

ស៖ គឺជាចម្លើយរបស់លោក គឺថាមិនមានការកំណត់ពេលវេលាអចិន្ត្រៃយ៍ ឬក៏ទៀងទាត់ទេ ដែលលោកត្រូវៗទៅជួបជាមួយនឹងកម្មាភិបាលនៅភូមិភាគហ្នឹង គឺអត់មានការកំណត់ទៀងទាត់ទេ ឬយ៉ាងម៉េច?

[១៥:២២:៣៣]

ឆ៖ វាពិតជាគ្មានការកំណត់ទៀងទាត់ អាស្រ័យលើមនុស្សដែលនៅក្នុងដៃខ្ញុំ ដែលគេឲ្យសួរ ។

ស៖ លោកបានឆ្លើយថា លោកទៅខ្លួនឯង ទៅជ្រើសរើសបុគ្គលិកតាមប្រភេទឋានៈ គឺជ្រើសរើសក្មេងៗពីឃុំមក ម-១៣ ដើម្បីឲ្យពួកគេក្លាយទៅជាបុគ្គលិកនៅ ម-១៣ ។ តើត្រឹមត្រូវដែរឬទេ?

ឆ៖ មិនមែនទៅខ្លួនឯងទេ ។ ថាខ្លួនឯងក៏បាន ព្រោះខ្ញុំទាក់ទងនឹងបុគ្គលិកចាស់របស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំពេញចិត្តឲ្យគេទៅរកគ្នាគេ ។ ដូច្នេះ កាលណាខ្ញុំបានឈ្មោះបានអីហើយ ខ្ញុំឡើងទៅសុំពីខាងលើ ឲ្យខាងលើគេអនុញ្ញាត ។ ដូច្នេះ គំនិតផ្តើមពីខ្ញុំឲ្យបុគ្គលិករបស់ខ្ញុំដែលខ្ញុំស្គាល់គេទៅរកអ្នកថ្មីមក ។ កាលណាខ្ញុំបានឈ្មោះបានអី បានការយល់ស្របពីម្ចាស់ខ្លួនគេហើយ ខ្ញុំឡើងទៅសុំយោបល់ពីខាងលើ។ នេះពិត ។

ស៖ ហើយបុគ្គលិក គឺគាត់នឹងនាំមនុស្សមកច្រើនជាងការកំណត់ឈ្មោះ ដើម្បីថាឲ្យត្រឹមត្រូវចំពោះមនុស្សដែលទៅយកនោះ តើត្រឹមត្រូវដែរឬទេ?

ឆ៖ សូមបញ្ជាក់ មុននឹងខ្ញុំទៅសុំគេទាល់តែឯកភាពគ្នាជាមួយនឹងបុគ្គលិកចាស់របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមើល

ទៅមនុស្សនោះល្អ ម៉ែឪក្រ ម៉ែឪស្លូតត្រង់ ម៉ែឪមិនដែលមានរឿង ។ ខ្ញុំទៅថាឈ្មោះនេះសមរម្យហើយ ខ្ញុំស្នើសុំទៅខាងលើ ដល់ខាងលើគេអនុញ្ញាតហើយ បាន១មក ដូច្នេះគ្មានលើសទេ ។ គឺតែមក គឺកំណត់ ដែលខ្ញុំសុំគេ ក៏ប៉ុន្តែគ្រាន់តែអ្នកដែលសុំរួចមកហើយហ្នឹង ពេលខ្លះយកមកធ្វើការជាមួយខ្ញុំ ខ្ញុំឃើញមាន លក្ខណៈមិនអំណោយ ខ្ញុំក៏រកវិធានការឲ្យគេត្រឡប់ទៅភូមិវិញ ។

ឧទាហរណ៍ KW៣២ របស់យើង ។ KW៣២ របស់យើងគាត់ធ្វើការជាមួយខ្ញុំ គាត់ត្រង់ គ្រាន់តែមាឧគាត់តូច សម្តីគាត់វាឆេវឆាវបន្តិច ។ ហើយជាពិសេស ជីតាគាត់ម្នាក់ទៅរងគ្រោះនៅទុំង ខ្ញុំក៏រិះរកមធ្យោបាយឲ្យ KW៣២ ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ។

[១៥:២៥:១១]

ស៖ តើលោកចាំដែរឬទេ ថាយ៉ាងហោចណាស់នៅពេលមួយចំនួន គឺលោកបានជួបជាមួយនឹង ប្រធានភូមិជុំវិញ ម-១៣ លោកទៅតាមភូមិ ទៅនិយាយជាមួយអាជ្ញាធរភូមិនៅទីនោះ?

ឆ៖ ខ្ញុំជាមួយនឹងប្រធានភូមិ ជាមួយៗនឹងគណៈកម្មាធិការឃុំអមលាំង មានការជិតស្និតគ្នា ។ ឪពុករបស់ KW៣២ ហ្នឹង ទៅអញ្ជើញទៅលេងនៅទុំងម្តងពីរដែរ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមានការជិតស្និទ្ធនឹង គ្នារាប់អានគ្នា ។ ពិត ។ ហើយសូមបញ្ជាក់លោកព្រះរាជអាជ្ញាថែមបន្តិចទៀតចុះ ខ្ញុំមានទាំងម្តាយធម៌ ឪពុកធម៌ នៅនឹងឃុំអមលាំង ភូមិថ្មគុប នេះទៅទៀត ។

ស៖ ដូច្នេះលោកក៏ធ្វើដំណើរទៅអមលាំង និងភូមិផ្សេងៗទៀតនៅពេលផ្សេងៗទៀត តើត្រឹម ត្រូវដែរឬទេ សម្រាប់គោលបំណងផ្សេង?

ឆ៖ ខ្ញុំទៅជាមួយនឹងផ្ទះផ្សេងទៀតនៅក្នុងឃុំដែលខ្ញុំ--ជិតមន្ទីរខ្ញុំនេះ ជាមនោសញ្ចេតនាធម្មតា មាន ។

ស៖ នៅពេលដែលលោកចាកចេញពី ម-១៣ ថាតើអ្នកណាគេ ជាអ្នកដែលលោកទុកឲ្យទទួល ខុសត្រូវនៅទីនោះ?

ឆ៖ ខ្ញុំចាកចេញពីមន្ទីរ-១៣ ទៅធ្វើការ ។ ជាទូទៅ ខ្ញុំទុកឲ្យពីរនាក់ ម្នាក់ គឺមិត្តប៉ុន ម្នាក់ទៀត គឺ KW០៨ ។ KW០៨ ទទួលភារៈខាងមើលកុំឲ្យមនុស្សរត់ ។

ស៖ ថាតើមានការកើតឡើងដែរឬទេ? ថានៅពេលដែលធ្វើដំណើរនោះ គឺថាលោកនឹងចំណាយ ពេលមួយយប់ៗ នៅពេលធ្វើដំណើរ ពេលខ្លះទៅមិនអាចមកវិញក្នុងពេលមួយថ្ងៃទេ ។ ដូច្នេះនៅតាម ផ្លូវលោកបានចំណាយពេលគេងនៅតាមផ្លូវមួយយប់អ៊ីចឹងជួនកាល?

[១៥:២៧:៤៨]

ឆ៖ បើមានៗនៅពេលដែល បងវន គាត់នៅមន្ទីរនៅក្នុងភូមិពាម ខ្ញុំរក្សាទៅសម្រាកនៅមន្ទីរ បងវន ។ នៅពេលដែលជាមួយលោកគ្រូ សុន សេន ខ្ញុំមិនដែលសម្រាកទេ។ អត់សោះ ។ ទៅ គាត់លៃពេលសម្រាប់ខ្ញុំត្រឡប់មកវិញទាន់ពេល ។

ដូច្នេះ ជាមួយនឹងលោកគ្រូ សុន សេន ផ្សេង ជាមួយនឹង វន វ៉េត ផ្សេង ។

ស៖ ដូច្នេះបើសិនជាខ្ញុំយល់ត្រឹមត្រូវនោះ គឺវាមានអ៊ីចឹងមែន គឺថាលោកចាកចេញពី ម-១៣ ហើយនៅទីកន្លែងណាមួយ មួយយប់ដោយមិនបានត្រឡប់មកវិញទេ តើត្រឹមត្រូវដែរ ឬទេ?

ឆ៖ កាលពីដើមសម័យ ម-១៣ មាន មានខ្ញុំចេញដោយមិនបានត្រឡប់មកវិញ ។

ស៖ ប្រសិនបើខ្ញុំយល់ចម្លើយរបស់លោកនោះ នៅ ម-១៣ គឺលោកអត់មានមធ្យោបាយក្នុងការទំនាក់ទំនង មិនមានវិទ្យុទាក់ទង មិនមានទូរស័ព្ទទាក់ទង ដូចដែលលោកមាននៅ ស-២១ ទេ ។ តើត្រឹមត្រូវដែរទេ?

ឆ៖ ប្រាកដជាត្រឹមត្រូវ ។

ស៖ ហើយនៅពេលដែលលោកត្រូវធ្វើដំណើរ លោកនិយាយថាលោកមានកង់ ។ តើលោកមានមធ្យោបាយផ្សេងដែរឬទេ? ឧទាហរណ៍ថា នៅពេលដែលទៅភូមិភាគនិរតីថា តើលោកទៅទីនោះយ៉ាងម៉េច?

[១៥:២៩:៣៧]

ឆ៖ ខ្ញុំដំបូងមានតែត្រឹមកង់ទេ ។ ដល់វាយបែកឧដុង្គ ដល់វាយឈ្នះឧដុង្គ មេខ្ញុំមិនប៉ានឲ្យម៉ូតូស្ទីទេ ឲ្យ *ម៉ូប៊ីឡេត* កញ្ចាស់មួយ ។ ដល់ក្រោយមកថ្ងៃ៣០ ខែមេសា ហ្នឹង គាត់ឲ្យម៉ូតូ មិនប៉ានទាំងឲ្យ *សេអិល៩០* ទៀត ឲ្យម៉ូតូ *បេសេ* ។ ខ្ញុំយកបាន *យ៉ាម៉ាហា* មួយថ្មី ។

ដូច្នេះ មធ្យោបាយធ្វើដំណើររបស់ខ្ញុំមានការផ្លាស់អ៊ីចឹង ពីកង់ មក *ម៉ូប៊ីឡេត* កញ្ចាស់មួយ ហើយពី *ម៉ូប៊ីឡេត* កញ្ចាស់មក *យ៉ាម៉ាហា* លេខ៨០ ។

ស៖ លោករំឭកយើងទៅមើល ថាតើលោកខ្លួនឯងហ្នឹងធ្វើដំណើរដោយសេរីយ៉ាងម៉េច? តើលោកមានលិខិតពិសេសណាមួយដើម្បីធ្វើការដើរផ្លូវទេ ឬក៏លោកពឹងផ្អែកទៅលើតួនាទីរបស់លោក?

ឆ៖ លិខិតដើរផ្លូវត្រូវតែមាន។ លិខិតដើរផ្លូវរបស់ខ្ញុំ នៃប្រធានមន្ទីរ៣០៥គេជាអ្នកចេញឲ្យ។ ហើយលិខិតដើរផ្លូវខាងភូមិភាគនីរតី មន្ទីរ២០១គេចេញឲ្យ ។ លិខិតដើរផ្លូវរបស់ខ្ញុំ នៅខាងភូមិភាគ

ពិសេស មន្ទីរ៣០៥ចេញឲ្យ ហើយដល់ក្រោយមករំសាយមន្ទីរ៣០៥ ទៅបង ចេង អន ចេញឲ្យ។ ឯចំណែកនៅខាងភូមិភាគនិរតីខ្ញុំត្រូវដើរនៅភូមិភាគនីរតី ខ្ញុំមានលិខិតដើរផ្លូវមួយរបស់មន្ទីរ២០១ គឺមន្ទីរភូមិភាគនីរតីជាអ្នកចេញឲ្យ ។ ត្រូវតែមាន ក៏ប៉ុន្តែដល់យូរទៅគេស្គាល់ខ្ញុំ រោងយាមគេស្គាល់ខ្ញុំ គេអត់ឆែកទេៗ យូរទៅរោងយាមគេស្គាល់ខ្ញុំគេអត់ឆែកទេ ដំបូងគេឆែក ។

ស៖ បន្ទាប់ពីយូរមកគឺថា លោកធ្វើដំណើរអ៊ីចឹង នៅពេលក្រោយមកទៀតហ្នឹងគឺថាលោកធ្វើដំណើរដោយសេរី ដោយសារតែគេស្គាល់លោក ថាត្រឹមត្រូវដែរឬទេ?

ឆ៖ សូមជម្រាបបញ្ជាក់លោកសហព្រះរាជអាជ្ញា អ្នកដែលស្គាល់ខ្ញុំ គឺតាមតែផ្លូវដើរពីម-១៣ ទៅសំរោងទៅរ៉ាដំណាក់ស្នាច់ ដែលជាទីតាំងរបស់មេខ្ញុំ ។ អាហ្នឹងគេស្គាល់ខ្ញុំ គេអត់ឆែក ។ ផ្លូវខុសពីនោះ ប្លែកហើយគេឆែកហើយ តែបើបានផ្លូវខុសពីនោះគេឆែកហើយ ។

ស៖ ដូច្នេះហើយ លោកត្រូវមានលិខិតដើរផ្លូវ សម្រាប់លោកប្រសិនបើគេអត់ស្គាល់លោក?

[១៥:៣៣:១៣]

ឆ៖ បើកាលណាគេមិនស្គាល់គេឆែក ត្រូវតែហុចលិខិតដើរផ្លូវឲ្យគេ ។

ស៖ អ៊ីចឹងនិយាយត្រឡប់ទៅវិញ និយាយអំពីគោលបំណងរបស់ម-១៣ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ប្រហែលជាដោយសារតែខ្វះចន្លោះការបកប្រែ គឺថាចម្លើយរបស់លោកក្នុងកំឡុងពេល៤ឆ្នាំជាប្រធានម-១៣ ។ លោកបានចាំធ្វើទារុណកម្មដោយខ្លួនឯងលើបុគ្គលចំនួនតែពីរទេ យ៉ាងតិចបំផុត ។ បានន័យថា៤ឆ្នាំហ្នឹង គឺលោកធ្វើទារុណកម្ម ដោយខ្លួនឯងលើមនុស្សយ៉ាងតិចបំផុតតែពីរនាក់ទេ តើត្រឹមត្រូវដែរឬទេចំពោះចម្លើយនេះ?

ឆ៖ ផ្ទាល់ដៃមែន យ៉ាងតិចពីរនាក់ ។ អ្នកផ្សេងទៀត ខ្ញុំមិនចាំទេ ។ ប៉ុន្តែ ពីរនាក់ហ្នឹងខ្ញុំចាំទាំងរឿងរ៉ាវល្អិត លោកព្រះរាជអាជ្ញាចង់ឲ្យខ្ញុំបញ្ជាក់ឲ្យល្អិតក៏បានដែរ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកផ្សេងទៀត ប្រហែលជាខ្ញុំធ្វើដែរតែ ប្រហែលជាមិនចាំល្អិតទេ ។

ស៖ ដូច្នេះវាអាចដែរថា ក្នុងពេល៤ឆ្នាំហ្នឹង គឺលោកធ្វើទារុណកម្មលើសពី២នាក់ ប៉ុន្តែលោកអត់ចាំ តើនេះជាចម្លើយរបស់លោកដែរឬទេ?

ឆ៖ ពិតៗ ។

ស៖ ហើយព្រឹកនេះចៅក្រម ឡាវែន៍ បានសួរលោក ហើយខ្ញុំគិតថា វាជាសំណួរមួយច្បាស់ពីចៅក្រម ថា លោកខ្លួនឯងបានចូលរួមនៅក្នុងការកំទេចនរណាម្នាក់ដែរឬទេ? គឺក្នុងពេលបកប្រែយើង

អត់ទទួលបានការឆ្លើយតបទៅនឹងសំណួររបស់លោកចៅក្រម ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំសួរដោយសាមញ្ញក្នុងពេល ៤ឆ្នាំ នៅមន្ទីរ ម-១៣ ថាតើលោកខ្លួនឯងបានសម្លាប់នរណាម្នាក់ដោយមូលហេតុណាមួយដែរឬទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំសូមនិយាយសរុបតែម្តងទៅ ។ ផ្ទាល់ដៃខ្ញុំ ខ្ញុំមិនសម្លាប់មនុស្សទេ ទាំងនៅម-១៣ ទាំងនៅស-២១ ។ ក៏ប៉ុន្តែ បើបញ្ជានៅម-១៣ គឺពិតជាចេញពីខ្ញុំទាំងអស់ ។ នៅស-២១ ខ្ញុំយល់ស្រប ហើយនិងពេលខ្លះខ្ញុំបញ្ជាដែរ ។

[១៥:៣៦:១៥]

ស៖ លោកចាំទេថាលោកនៅម-១៣ លោកមានអាវុធកាន់ទៅដើរជាមួយ ថាតើត្រឹមត្រូវដែរឬទេជានិច្ចកាល?

ឆ៖ កាំភ្លើងខ្ញុំមាន ប្តូរញឹក ។ ប្តូរសឹងតែគ្រប់ម៉ាក ជម្រាបលោកចៅក្រម-- អ៊ូនែ លោកព្រះរាជអាជ្ញាឲ្យច្បាស់ ។ មុនដំបូងខ្ញុំ មាន *អ៊ែកស្គាល់* ក្រោយមកខ្ញុំមាន *ស្ទីតអេប៊ីសិទ្សរ៉ូវែរ* ។ ដល់ក្រោយមកខ្ញុំប្តូរមកកាំភ្លើងចិន ខ្ញុំប្តូរទៅកាំភ្លើងសូវៀត ខ្ញុំប្តូរគ្រប់តែម៉ាក ។ ក៏ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនដែលបានកាន់ជាប់នឹងខ្លួនទេ មិនងាយទេ ។ ហើយដល់ក្រោយមកខ្ញុំប្តូរ *ប៉េប៊ីអ៊ែកសាល* តូច ។ *កាលីពេ*តូច ។ ខ្ញុំប្តូររហូត ។ ហើយកាំភ្លើងខ្ញុំមិនដែលឲ្យគេឃើញទេ លាក់តែក្នុងខោ ។ ខ្ញុំដើរទៅភូមិឃុំខ្ញុំមិនដែលទាំងកាន់កាំភ្លើងផង ។ ទៅលេងផ្ទះបុគ្គលិកខ្ញុំម្នាក់នៅភូមិកុមារមាស ខ្ញុំមិនដែលទាំងកាន់កាំភ្លើងទៅផង នេះខ្ញុំជម្រាបត្រង់ ។ ខ្ញុំអត់បង្ហាញកាំភ្លើងឲ្យគេឃើញទេ មិនដែលងាយអ្នកណាឃើញកាំភ្លើងខ្លីខ្ញុំទេ ។ ខ្ញុំមាន មានតាំងពីទើបនឹងកកើតម-១៣ ម្លេះ ។ មានកាំភ្លើង ។

ស៖ ថាតើនៅម-១៣ នោះដែលលោកជឿថា លោកត្រូវតែជ្រើសរើសក្មេងៗដើម្បីធ្វើការងារទាំងអស់នេះដូចជាការសួរចម្លើយ ការធ្វើទារុណកម្ម ការឃុំខ្លួន និងការកម្ទេច។ ក្មេងៗគឺវាងាយស្រួលក្នុងការហ្វឹកហាត់ ដោយសារតែគាត់គឺជាក្រដាសសមួយ គឺនៅម-១៣ ហើយដែលលោកសន្និដ្ឋាន អ៊ីចឹងឬក៏យ៉ាងម៉េច?

ឆ៖ គោលគំនិតនេះមិនមែនជាគោលគំនិតថ្មីសម្រាប់អ្នកបដិវត្តន៍ទេ ។ ជាគោលគំនិតរបស់អ្នកបដិវត្តន៍សាកលលោក ។ ប្រទេសចិនគេមានរឿងមួយឈ្មោះរឿងនែ៎ "ចង្កៀងក្រហម" គេនិយាយថា "កូនអ្នកក្រឆាប់ដឹងក្តី ដាក់ពូជអីដុះពូជហ្នឹង" ។ យើងខ្ញុំទទួលពិសោធន៍របស់គេហ្នឹងមកអនុវត្តមែនតាមពិត ។ ដូច្នេះ យកគេមកដូចខ្ញុំបានជម្រាបលោកចៅក្រម ឡាវែន៍ ព្រឹកមិញអ៊ីចឹង ដើម្បីឲ្យគេយឺតយោងខ្ញុំ ។

[១៥:៣៨:៥៨]

វណ្ណភាពរបស់ខ្ញុំបក្សមិនសូវពេញចិត្តទេ គេហៅថា *សឺមី អាំងតេលិចអ៊ែល* (*Semi-intellectuelles*) នោះ អាមូលធន នោះ ។ បក្សមិនសូវពេញចិត្តទេ ដូច្នេះយើងខ្ញុំជ្រើសរើសកសិករក្រមកដែលម្តាយឪពុកគេដែលមិនដែល មានរឿងយកមកចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សា ហើយអប់រំគេឲ្យជួយការងារដើម្បីដល់ទៅអនាគតបក្សមើល ឃើញខ្ញុំ ថាខ្ញុំជ្រើសរើសបុគ្គលិកសុទ្ធតែអ្នកក្រីក្រមែន បក្សជឿទុកចិត្តខ្ញុំជ្រុងហ្នឹងមួយ នេះជាប្រាកដ ។ ដូច្នេះ អារឿងក្រដាសសអីៗ ខ្ញុំឆ្លើយប្រាកដណាស់ជាគោលជំហរខ្ញុំដែលខ្ញុំបានបណ្តុះបណ្តាលមកយូរហើយជំនឿជឿជាក់លើវណ្ណៈក្រីក្រហ្នឹង ពិតហើយ ក្មេងហ្នឹងពិត យកមកដើម្បីឲ្យគេ ជួយយឹតយោងខ្ញុំ ពិត ។

ស៖ ប៉ុន្តែជាថ្មីម្តងទៀត ពួកគេមិនមែនជាអ្នកសម្លាប់ល្អទេ ដោយសារតែវណ្ណៈរបស់គេ ។ គឺថាពួក គេគឺក្មេង ហើយលោកអាចបង្ខំគេឲ្យធ្វើការសម្លាប់ តើត្រឹមត្រូវដែរឬទេ?

ឆ៖ បើនិយាយអំពីរឿងហ្នឹង ច្បាស់ហើយវណ្ណៈគេល្អយើងចាប់គេឲ្យបំពេញឧក្រិដ្ឋកម្មវាតិចឬច្រើន ទម្ងន់បទឧក្រិដ្ឋនោះវាធ្លាក់មកលើខ្ញុំមួយជាន់ហើយមួយជាន់ទៀត ឥតប្រកែកទេ នេះជាការពិតខ្ញុំទទួល ប្រាកដ ។

ស៖ អ៊ីចឹងចម្លើយបានន័យថាពិតមែន?

ឆ៖ មែនៗ ។

លោក រ៉ូប៊ឺត ពើទីត៖

សូមជម្រាបថា ខ្ញុំអស់សំណួរហើយលោកចៅក្រម ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ជាកិច្ចបន្ត សូមជូនវេទិកានេះទៅមេធាវីតំណាងឲ្យដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី ដោយសុំធ្វើតាមលំដាប់ ពីក្រុមមេធាវីតំណាងក្រុមមួយ ។ សូមអញ្ជើញបាទ សូមជម្រាប សូមប្រាប់ឈ្មោះផង ។

[១៥:៤១:២៧]

សួរដោយលោក អាឡាំង វ៉ែនណឺ៖

សូមគោរពលោកប្រធាន លោក លោកស្រីចៅក្រម សូមគោរពលោក លោកស្រី ។ ខ្ញុំអាឡាំងវ៉ែនណឺ ជាមេធាវីដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី ។ ខ្ញុំសូមសួរសំណួរពីរ ។

សៈ ថាតើ ម-១៣ នេះមានន័យយ៉ាងម៉េច ហេតុអ្វីបានវាហៅឈ្មោះ ទីបី ហើយវាជាមន្ទីរក្នុងពិសេស ដែលគេយោងដល់ទីបីនោះ ឬក៏មានមូល ហេតុអីដែលគេហៅ ម-១៣ នេះ ។

ឆៈ សុំទោស មេក្រូដាច់ៗ សូមលោកមានប្រសាសន៍ម្តងទៀត ។ សុំទោសអានេះវាដាច់ៗ ឮមិនច្បាស់ ។

សៈ សំណួរគឺថា តើម-១៣ នេះមានន័យយ៉ាងម៉េចជំនួសឲ្យអីគេ? ហេតុអ្វីបានគេយោងឈ្មោះថាអ៊ីចឹង? ដោយសារតែវាជាមន្ទីរនៅក្នុងមន្ទីរក្នុងភូមិភាគពិសេស ឬក៏យ៉ាងម៉េច? ហេតុអ្វីបានជាគេយោង ឈ្មោះថាម-១៣ អ៊ីចឹង?

ឆៈ "ម" ហ្នឹងមានន័យថា "មន្ទីរ"។ ចំណែក១៣ ហ្នឹងគឺលេខខាង បងវន ហ្នឹងគាត់ដាក់ឲ្យខ្ញុំវាប្លែកពីគេ ។ មន្ទីរនៅភូមិភាគពិសេសគេសុទ្ធតែមន្ទីរលេខបីខ្ទង់ ។ មន្ទីររបស់ភូមិភាគឈ្មោះ មន្ទីរ៣០៥ ។ មន្ទីរឃោសនាការដែលគេទទួលភារៈសរសេរកាសែតអីៗហ្នឹង មានឈ្មោះមន្ទីរ៣០៦ គ្រប់គ្រងដោយអតីតវិស្វករម្នាក់ ឈ្មោះ ជី គឹមអាន ។ មន្ទីរសេដ្ឋកិច្ចឈ្មោះមន្ទីរ៣០៧ ដែលគ្រប់គ្រងដោយអតីត វិស្វករម្នាក់ដែរ ឈ្មោះ សៀង ប៉ោសែ ។ ឯចំណែកមន្ទីរនីរសារ ឈ្មោះមន្ទីរ៣០៩ ។ ដោយឡែកមន្ទីរខ្ញុំ ដែលមានបក្សជនតែម្នាក់ឯង ហើយមន្ទីរនោះនៅដាច់ឆ្ងាយពីគេ គេដាក់ថាមន្ទីរម-១៣ អ៊ីចឹងទៅ ។ ខ្ញុំឆ្ងល់ដែរថារឿងអី ។ ខ្ញុំមិនអាចពន្យល់បានទេ ឈ្មោះហ្នឹងគេដាក់ឲ្យមកអ៊ីចឹង ។

សៈ ក្នុងពេលការងាររបស់លោកនៅទីនោះ ជាប្រធានទទួលបន្ទុកម-១៣ ថាតើមានបុគ្គលណាម្នាក់ ពីជួរដឹកនាំខ្មែរក្រហមគាត់មកទស្សនកិច្ចនៅម-១៣ ដែរឬទេ?

ឆៈ អ្នកដែលប៊ានចូលមន្ទីរ១៣ ញឹកញាប់ជាងគេគឺ ឆាយ គឹមហ៊ ។ លោកតា ហួត ហេង ហៅ ប៉ាល់ លេខាតំបន់៣២អញ្ជើញទៅម្តង ។ វស់ ជាថូ ហៅ ជាតិ អតីតអ្នកការទូតប្រធានមន្ទីរ៣០៥ អញ្ជើញទៅពីរដង ក្រៅពីនោះ មិត្តសំ ឈ្មោះដើម ម៉ៃ សុខន ជាមិត្តភក្តិខ្ញុំ ដែលជាប់គុកជាមួយគ្នាតែញឹក ក្នុងឋានៈគេប្រធានមន្ទីរ២០១ ក្រៅពីនោះ គ្មានអ្នកធំណាចូលទៅទេ ។

[១៥:៤៥:៣៤]

សៈ ខ្ញុំមានសំណួរមួយ ទាក់ទងទៅនឹងប្រព័ន្ធរាយការណ៍ ហើយគឺការឆ្លើយតបទៅនឹងសំណួររបស់លោក រ៉ូបឺត ពើទីត គឺលោកបានពន្យល់ថា ពន្យល់ពិស្តារទាក់ទងនឹងប្រព័ន្ធនៃការរាយការណ៍គឺព័ត៌មានរបស់អ្នកទោស ចម្លើយសារភាព និងឯកសារផ្សេងៗដែលបញ្ជូនទៅ តាម៉ុក ។ ហើយនៅពេលដែលចៅក្រម ឡាវែន៍ បានសួរសំណួរលោកថ្ងៃនេះ ថាតើមានឧទាហរណ៍ជាក់លាក់ដែរឬទេ ទាក់

ទងទៅនឹងការរាយការណ៍ទៅថ្នាក់លើ។ ឧទាហរណ៍លោកបាននិយាយថា លោកទៅរាយការណ៍នៅពេលដែលមានការលេចជន់ទឹក ហើយលោករាយការណ៍ នៅពេលដែលមានការសម្លាប់ មុនពេលសម្លាប់ជាដើម ហើយលោកបានបាននិយាយថា លោកទៅរាយការណ៍អំពីបញ្ហាបុគ្គលិក និងវិន័យក្នុងចំណោមបុគ្គលិកនៅម-១៣ ។ ដូច្នេះ ចំពោះការរាយការណ៍ ដូច្នេះ ថាតើលោករាយការណ៍ជូនអ្នកណាគេ?

ឆ៖ សូមជម្រាប លោកមេធាវីថា មានខ្ញុំរាយការណ៍ឲ្យ តាម៉ុក បានតិចណាស់។ ខ្ញុំជួបតាម៉ុកប្រហែលមួយជីវិតនេះតែបួនដងទេកាលនៅម-១៣ ប៉ុណ្ណឹង ។ បួនដង ដូចខ្ញុំនិយាយជូនលោក វ៉ូបឺតពើទីត ព្រឹកមិញ ដូចនិយាយដប់ដងយ៉ាងច្រើនប៉ុណ្ណោះ ។ ភ្លេចអស់ហើយ ។ ប៉ុន្តែតិចណាស់ ញឹកញាប់ខាងភូមិភាគនិរតី យើងខ្ញុំរាយការណ៍ឲ្យ ជូ ជេត ហៅ ស៊ី អនុប្រធាន អនុលេខាភូមិភាគនិរតី ឬក៏យើងខ្ញុំត្រូវការទៅរាយការណ៍ឲ្យលោកតា ហួត ហេង ហៅ ប៉ាល់ នេះខាងភូមិភាគនិរតី ។ លេខាតំបន់៣២ ហួត ហេង ហៅប៉ាល់ ។ ដោយឡែកខាងភូមិភាគពិសេស ដំបូងខ្ញុំត្រូវទៅរាយការណ៍ជូន វន វ៉េត បន្ទាប់មកខ្ញុំត្រូវរាយការណ៍ជូនលោកគ្រូ សុន សេន ។

ដោយឡែក តែការងារផ្ទៃក្នុងបក្ស រឿងផ្ទាល់ខ្លួន រឿងបុគ្គលិក អី១ខ្លះ ដែលធ្វើការងារហ្មត់ចត់ និងមិនហ្មត់ចត់ អាហ្នឹងយើងរាយការណ៍កន្លះខែម្តងរាល់ពេលប្រជុំទិតៀន និងស្វ័យទិតៀន ។ នេះជាការងារបក្សទៅផ្សេង ។ ការងារនគរបាលវាទៅផ្សេង ត្រូវឡើងទៅដល់លើ ការងារបក្ស យើងខ្ញុំរាយ-ការណ៍ជូនលេខាសាខា ។

[១៥:៤៨:៣៨]

ស៖ នាពេលនេះ ឆ្លើយតបសំណួររបស់លោកចៅក្រម ឡាវ៉ែន៍ ។ លោកបានពន្យល់កាលពីម្សិលមិញថា អ្នកក្រមកពីតំបន់សត្រូវត្រូវបានចាប់ចងនៅតំបន់សេរី ហើយបានបញ្ជូលនៅម-១៣ ហើយនៅថ្ងៃនេះ លោកបានពន្យល់ថា ពន្យល់ម្តងទៀត ចំពោះលោកចៅក្រម ឡាវ៉ែន៍ ថា អ្នកដែលរស់នៅជិតតំបន់សត្រូវនោះគឺបញ្ជូនមកម-១៣ ហើយខ្ញុំដូចជាស្តាប់អត់ច្បាស់ ។ ខ្ញុំចង់បញ្ជាក់ថា ត្រឹមត្រូវដែរឬទេ គឺអ្នកក្រពីរប្រភេទ ដែលលោកបានលើកឡើងកាលពីម្សិលមិញ គឺហើយអ្នកភូមិហ្នឹង គឺអត់មានធ្វើការប្រព្រឹត្តឧក្រិដ្ឋកម្មបទល្មើសទេនៅពេលដែលគេបញ្ជូនមកម-១៣។ តើត្រឹមត្រូវដែរឬទេ?

ឆ៖ អ្នកក្រដែលចូលពីដីលទ់នលមកដីរំដោះ ធម្មតាតែល្ពបគេចាប់បាន គេបញ្ជូនតាមខ្សែរយៈមកមន្ទីរ១៣ហើយ ឲ្យកម្ទេច ព្រោះគេយល់ថាជាខ្មាំង មកយកការណ៍ដើម្បីឲ្យទ័ពចូលវាយលុក ឬក៏

ដើម្បីឲ្យគ្រាប់បែកកម្ទេច ។ ដូច្នេះ គេចាត់ទុកជាគិញគេបញ្ជូនមកដល់ម-១៣ យើងត្រូវតែកម្ទេច សួរចម្លើយហើយកម្ទេច ។

ចំណែក អ្នកក្រដែលនៅក្នុងតំបន់ប្រទាញប្រទង់ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនលោកមេធាវីថា ដោយឥត--ពាក្យភាសាខ្មែរដែលហៅថាតំបន់ត្រទាញប្រទង់នេះ គឺព្រឹកខ្មាំងចូល យប់បដិវត្តន៍ចូល ។ ថ្ងៃខ្មាំងចូល យប់បដិវត្តន៍ចូល ឬក៏បដិវត្តន៍ទើបនឹងទៅកាន់កាប់ហ្នឹងហៅថាតំបន់ប្រទាញប្រទង់ មិនដឹងជាថ្ងៃស្អែក ឬខានស្អែក ខ្មាំងមកយកទៅវិញទេ អាហ្នឹងហៅថាតំបន់ប្រទាញប្រទង់ ។

ម្តងនោះ សុន សេន គាត់ចាប់មនុស្សពីភូមិមួយហៅថា ភូមិពោធិ នៅឆ្ងាយពីតំបន់នៅឆ្ងាយពីដីខ្មាំងបន្តិចដែរ ប៉ុនគាត់ហៅថា “ភូមិសន្តិសម្ព័ន្ធ” ។ ភូមិសន្តិសម្ព័ន្ធនោះ គឺភូមិមិនធ្វើសកម្មភាពច្បាំងនឹងខ្មាំងទេ នាំគ្នាបបួលចរចាសន្តិភាព ចុះចូលខ្មាំង ។ ភូមិនោះឈ្មោះភូមិពោធិ ។ គាត់ចាប់មកទាំងអស់មួយភូមិ ហើយប្រគល់មកឲ្យម-១៣ ម៉្ភៃពីរគ្រាន់តែស្នាក់នៅ គិតទម្រាំគាត់រៀបចំឡានអីបញ្ជូនទៅបាត់ដំបង ។ ហ្នឹងក៏អ្នកក្រដែរ មិនជាមានប៉ុន្មានទេ នៅភូមិពោធិនោះ ។ ហើយគាត់ឲ្យទុកតែម្នាក់ពីរប៉ុណ្ណឹងសម្រាប់សួរចម្លើយ ។ ឧបាសង្គ្រាជជាងគេឈ្មោះ តាខាត់ ដែលជាចាស់ទុំនៅក្នុងភូមិនុ៎ងមែន ហ្នឹងក៏អ្នកក្រ ។ រឿងសំខាន់មួយទៀត ដែលមានខ្ញុំនៅមានការតក់ស្លុត ហើយខ្ញុំធ្លាប់ចុះឡើងទៅហូបចុកនៅហ្នឹងញឹកញាប់ គឺនៅភូមិពាម ឃុំអមលាំង ហ្នឹងតែម្តង កណ្តាលផ្សារអមលាំងហ្នឹង មិនជាអ្នកក្រទេ ជាអ្នកមាន ។ ក៏ប៉ុន្តែ ខ្ញុំធ្លាប់ស្គាល់ គេចាប់មកបើតាមខ្ញុំសរុបប្រហែលជាទាំងអស់ក្នុងមួយពេលហ្នឹងជាប់៥០នាក់ ឬឡើងលើស៥០នាក់បន្តិចបន្តួចផង ។ នេះក៏សុទ្ធតែរឿងគេចាប់ចងទាំងអស់សរុបមក វាមានអ្នកក្រមកពីដី លន់ នល់ និងវាមានអ្នកក្រនៅហ្នឹងជាយតំបន់រំដោះ វាមានអ្នកក្រនៅក្នុងតំបន់រំដោះ អ្នកក្រនិងអ្នកមានប្រជាជននៅក្នុងតំបន់រំដោះរួចហើយ ។

នេះរឿងរ៉ាវជាឧក្រិដ្ឋកម្មដែលកើតឡើងនៅម-១៣ ។

[១៥:៥២:៣៩]

ស៖ ហើយចំពោះមនុស្សប្រភេទទីពីរ គឺលោកមានការធ្វើការសួរយកចម្លើយពីបុគ្គលទាំងអស់នោះដែរឬទេ តាមដែលអ្វីដែលលោកចាំ?

ឆ៖ គេទុកឲ្យខ្ញុំសួរចម្លើយ មន្ទីរ១៣សួរចម្លើយម្នាក់ជាសំខាន់ ។ ក្រៅពីនោះមានតូចតាចពីរ-បីនាក់ទៀតដែរ ។ តែម្នាក់ជាសំខាន់ឈ្មោះ តាខាត់ ។ តាខាត់ហ្នឹង ខ្ញុំប្រគល់ឲ្យ មិត្តប៉ុន សួរ ដែលជាកម្មាភិបាលសួរចម្លើយជើងឆើតរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំប្រគល់ឲ្យ មិត្តប៉ុន សួរ តាខាត់ ហ្នឹង ។

ស៖ ចំពោះប្រភេទ មនុស្សប្រភេទទីពីរ ថាតើពួកគេហ្នឹងត្រូវបានរងទារុណកម្មដែរឬទេ?

ឆ៖ អ្នកដែលយើងមិនសម្លាប់ យើងមិនវាយទេ មិនធ្វើទារុណកម្មទេ អ្នកដែលយើងបញ្ជូនទៅកន្លែងផ្សេងទៀត គឺគ្មានទារុណកម្មសោះ ។

ស៖ លោកបាននិយាយថា ឆ្លើយតបទៅនឹងសំណួរលោកចៅក្រម ឡាវែន៍ លោកតាមដានការធ្វើទារុណកម្ម យ៉ាងកៀកតែម្តង យ៉ាងប្រកិតតែម្តង ។ លោកអាចចាំទេថា លោកមានវត្តមានប៉ុន្មានដងនៅម-១៣ នៅពេលដែលអ្នកទោសត្រូវបានធ្វើទារុណកម្ម ដោយអ្នកសួរចម្លើយរបស់លោក?

ឆ៖ តាមដានកិតនេះមិនមែនបានន័យថា ខ្ញុំទៅឈរមើលគេធ្វើហ្នឹងរាល់តែលើកទេ ។ រឿងទៅឈរមើលគេធ្វើដូចជាតិចណាស់ៗ ។ ក៏ប៉ុន្តែ គេធ្វើហើយមករាយការណ៍ឲ្យខ្ញុំនិយាយគ្នា តើវាចំណេញឬវាខាតវាបានប្រយោជន៍ ឬមិនបានប្រយោជន៍អាហ្នឹង អត់ដែលខានទេចំពោះកម្មាភិបាលសួរចម្លើយថ្មី ។ ចំពោះកម្មាភិបាលសួរចម្លើយចាស់របស់ខ្ញុំ ដូចជា មិត្តប៉ុន គេធ្វើទារុណកម្មអី ខ្ញុំមិនសូវដែលបានដេញដោលសួរទេ ច្រើនតែជួនអី យូរៗជួបសួរគេម្តង ។ អាហ្នឹងមែនដូច្នេះបើអ្នកសួរចម្លើយថ្មី គឺគេធ្វើហើយ ខ្ញុំហៅមកសួរហើយ ម៉េច យ៉ាងម៉េច អីយ៉ាងម៉េច សួរតាមដានណែនាំពន្យល់ ។

[១៥:៥៥:១៧]

ស៖ តើលោកបានដឹងដែរឬទេក្នុងពេលដែលលោកទទួលបន្ទុកម-១៣ថាលោកដឹងថាអ្នកទោសណាមួយត្រូវបានគេកប់ទាំងរស់ តើលោកបានដឹងដែរឬទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំគ្មានបញ្ជាឲ្យអ្នកណាយកអ្នកទោសទៅកប់ទាំងរស់ទេ ។ ដូច្នោះ គ្មាននរណាប៊ានធ្វើរបៀបនេះជាមួយនឹងខ្ញុំទេ ។ អ្នកឯងរឿងឥឡូវហ្នឹង ប៊ានតែធ្វើប៉ុណ្ណឹង ។

ស៖ ហើយឆ្លើយសំណួរ របស់លោកចៅក្រម ឡាវែន៍ ខ្ញុំគិតថាព្រឹកមិញ ឬក៏ម្សិលមិញ លោកបាននិយាយថា ស្ត្រីត្រូវបានឲ្យមុជទឹកក្នុងស្ទឹងនៅខែរងា ហើយលោកធ្វើការដកបទពិសោធន៍ តើលោក គឺលោកមានន័យយ៉ាងម៉េចនៅពេលដែលលោកថា មិនទទួលបានលទ្ធផលនោះ?

ឆ៖ ខ្ញុំចង់ជៀសវាងមិនរ៉ៃ មិនព្រមរ៉ៃ ។ ដូច្នេះ ចង់លមើលតើទៅមុជទឹកនេះ ហើយមកហាលខ្យល់រងានេះធ្វើឲ្យសាមីខ្លួនគេហ្នឹងសុខចិត្តសារភាពទេ ដែលខ្ញុំថាមិនបានផលពីព្រោះអី? ពីព្រោះការឆ្លើយរបស់គេនៅដដែលៗ ។ ដូច្នេះ ដដែលនេះ វាមិនដឹងជាវាត្រង់ប៉ុណ្ណឹង ឬក៏គេលាក់យើងអត់ទាន់ប៊ានថា ។ ក៏ប៉ុន្តែយើងអត់ប៊ានធ្វើតទៅទៀតព្រោះគេស្រី ។ យើងខ្ញុំទៅពីរនាក់ក៏ដោយ

ស្រួលមិនស្រួលអាចទប់អារម្មណ៍មិនបានដែរណា ខ្លួនគេទទឹក ក្រណាត់ខោអាវគេវារីបទៅនឹងសាច់អស់ទៅ ដូច្នេះ ភ័យខ្លាចភ្លាត់ខ្លួនឯងទៅនឹងសីលធម៌កំបុតកហើយ ដូច្នេះ លែងហ៊ានធ្វើតទៅទៀត ។

ស៖ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមានសំណួរមួយចំនួនទៀត ។ ចៅក្រម ឡាវែន៍ សួរលោកពិស្តារអំពីត្រង់សេ និងរណ្តៅខ្ញុំចង់សួរ សំណួរជាក់លាក់ អ្វីតាមអ្វីដែលលោកចាំ និងដឹងនៅម-១៣ ថាតើបុគ្គលណាម្នាក់ត្រូវបានគេធ្វើទារុណកម្មនៅក្នុងរណ្តៅដែរឬទេ?

[១៥:៥៨:២៥]

ឆ៖ បើតាមខ្ញុំចាំ គ្មានបុគ្គលណាម្នាក់ធ្វើទារុណកម្មនៅក្នុងរណ្តៅទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែខ្ញុំជឿថា មានមនុស្សដែលចូលទៅក្រោយអាចច្រឡំ អារណ្តៅដែលជីក ខ្ញុំជីកម្ខាងស្មឹងណា ជិតរណ្តៅកប់សពនោះ ។ ខ្ញុំបោះបង្គោលពីរសម្រាប់ចងអង្រឹងខ្លួនឯងដេក អាបង្គោលពីរនោះ ខ្ញុំបោះសម្រាប់ចងអង្រឹងខ្លួនឯងដេកវរៗ គេច្រឡំថា ជារណ្តៅព្យួរមនុស្សអីៗឯណានោះក៏មិនដឹង ។ តាមពិតជារណ្តៅដែលខ្ញុំចងអង្រឹងដេក ហើយខ្ញុំត្រូវការសួរចម្លើយ ពេលដេកថ្ងៃ ការពារខ្លួនផង គ្រាប់ផ្លោង-- អ៎ន៎ែ ពីបេហាពីរនោះ ។

ស៖ ចុងក្រោយ ខ្ញុំមានសំណួរនៅម-១៣“ខ” ដែលលោកឆ្លើយសំណួរលោកចៅក្រម ឡាវ៉ែន៍ លោកបាននិយាយថា បុគ្គលត្រូវបានបញ្ជូនទៅឲ្យរៀនសូត្រ នៅពេលដែលលោកនិយាយថា រៀនសូត្រឡើងវិញនេះ តើមានន័យយ៉ាងម៉េច?

ឆ៖ ដែលហៅថារៀនសូត្រឡើងវិញ ឬអប់រំ គេយកទៅអប់រំនេះ គឺយកទៅទុកចោលនៅនុ៎ងយប់មនុស្សមួយចំនួនដេកតាមផ្ទះ ក៏ប៉ុន្តែមនុស្សមួយចំនួនដែលគេចាប់អារម្មណ៍សង្ស័យខ្លាំង ដេកនៅក្នុងមន្ទីរឃុំឃាំង ។ មន្ទីរឃុំឃាំងហ្នឹងជាផ្ទះមួយវែង ទទឹងប្រហែលជា២ម៉ែត្រកន្លះ បណ្តោយប្រហែលជា១០ម៉ែត្រអីហ្នឹង ។ មិត្តស៊ុំ គាត់ទិញឈើអាឈើមេ កម្រាស់ ៥ហ៊ុន ហើយទទឹងមួយតឹក យកទៅវ៉ៃ ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលមានលក្ខណៈដែលគេភ័យខ្លាចរត់ គេដាក់ឲ្យនៅអាក្នុងផ្ទះហ្នឹង ។ ឯចំណែកអ្នកផ្សេងទៀត ដែលគេមិនភ័យខ្លាចរត់គេដាក់ឲ្យនៅក្រៅផ្ទះឃុំឃាំងហ្នឹង យប់គេមិនចាក់សោរទេ តែគេយាមពីក្រៅ គេមិនឲ្យដើរទេ វាស់ដីឲ្យដើរយប់ ។

[១៦:០០:៤៧]

សរុបមក ថ្ងៃពួកនេះធ្វើចម្ការដំឡូងមី ហើយយប់អ្នកដែលត្រូវដេកក្នុងឃុំឃាំងក៏ដេកទៅ តែអត់មានដាក់ខ្នោះជើងទេ គ្រាន់តែគេចាក់សោរ ។ មួយរយៈដែល បងអន គាត់យល់ឃើញថា គួរដោះលែង

ទៅវិញ គាត់ដោះលែង ។ ប្រធានតំបន់ជាអ្នកដោះលែង ប្រធានតំបន់ជាអ្នកចាប់ប្រគល់ឲ្យ ម-១៣“ខ” ទុកមួយរយៈសិន គេតាមដានមើល ហើយដាំដំឡូងមី ហើយដល់កាលគេត្រូវដោះលែង ប្រធានតំបន់គេដោះលែងទៅវិញ ។ អាម-១៣“ខ” នេះវាចាំតែឃុំឃាំង ហើយនឹងដោះលែងទៅឲ្យគេប៉ុណ្ណឹង ហើយកុំឲ្យរត់រួច ប៉ុណ្ណឹងឯង ។ ក៏ប៉ុន្តែបើសិនជា អ្នកខ្លះដែលប្រធានភូមិភាគគេយល់ថា ត្រូវបញ្ជូនពីម-១៣“ខ” មក ម-១៣“ក” អា ម-១៣“ខ” វាបញ្ជូនមកឲ្យ ម-១៣“ក” តាមសេចក្តីសម្រេចពីខាងលើ ។ នេះរឿង ម-១៣“ក”, “ខ” វាប៉ុណ្ណឹង ។

ស៖ ដូច្នេះយោងតាមលោក គឺមិនមែនជនរងបង្ខំធ្វើការទេ ត្រឹមត្រូវដែរឬទេ?

ឆ៖ ថាបង្ខំក៏ថាបាន ព្រោះយើងខ្ញុំកកំណត់ពេលវេលាធ្វើការៗ យើងថាបង្ខំឲ្យធ្វើការក៏ថាបានដែរ ព្រោះធ្វើការដែលបានផលមកមិនមែនទៅឲ្យបុគ្គលហ្នឹងទេ គឺទុកឲ្យ ម-១៣“ខ” ។

ស៖ លោកចៅក្រម ខ្ញុំមានសំណួរមួយទៀត តើខ្ញុំអាចសួរសំណួរថែមមួយទៀតបានដែរឬទេ? អរគុណលោកប្រធាន ។

តាមអ្វីដែលលោកដឹង តើមាននរណាស្លាប់ដោយសារធ្វើការងារហួសកម្លាំងនៅ ម-១៣ “ខ” ដែរឬទេ?

[១៦:០៣:១២]

ឆ៖ តាមខ្ញុំចាំដូចគ្មាន ។ នេះតាមខ្ញុំចាំទេ ជាក់ស្តែងអាហ្នឹង វាអត់ទាន់មានភស្តុតាងអីបញ្ជាក់ទេ ។ តាមខ្ញុំចាំដូចគ្មាន ។

លោក អាឡាំង វ៉ែនណឺ៖

អរគុណៗលោក លោកស្រីចៅក្រម ខ្ញុំអស់សំណួរហើយ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ជាបន្តសូមអញ្ជើញមេធាវីតំណាងដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីក្រុមពីរ ប្រសិនជាមានសូមអញ្ជើញ ។

សួរដោយលោក យុង ផានិត៖

អរគុណលោកប្រធាន ខ្ញុំមេធាវី យុង ផានិត ហើយមានសំណួរ ពីរសំណួរសម្រាប់សួរទៅជនត្រូវចោទ ។

ស៖ សំណួរទីមួយ ខ្ញុំសុំសួរឡើងវិញទាក់ទងទៅនឹងបញ្ហាដែលគាត់ គាត់បានជម្រាបថា គាត់បានចូលបក្ខជនត្រៀមហ្នឹង ដែលលោក កែ ពក អ្នកបញ្ចូល។ ហើយក្រោយមកគាត់បានជាប់ពន្ធនាគារ

នៅតែ៣ ។ ហើយគាត់បញ្ចូលបក្ខជននៅក្នុងពន្ធនាគារ គឺចង់ដឹងថា តើការបញ្ចូលបក្ខជនរបស់គាត់ពេញសិទ្ធិនៅក្នុងពន្ធនាគារបញ្ចូលដោយវិធីណា? ហើយអ្នកណាបញ្ចូលនៅពេលនោះ?

សំណួរទីពីរ ខ្ញុំចង់ជម្រាបសួរគាត់ថា តើរឿង ម-១៣ និងតំបន់ដែល លន់ នល់ គ្រប់គ្រងហ្នឹង នៅចម្ងាយគ្នាប៉ុន្មាន? ជាពិសេសតំបន់ដែលគ្រប់គ្រងដោយ នរោត្តម ច័ន្ទរង្សី ដែលគាត់នៅច្បាមនតើចម្ងាយព្រំប្រទល់នៃការតំបន់ហ្នឹង វាចម្ងាយគ្នាប៉ុន្មាន? សូមអរគុណ ។

[១៦:០៥:០០]

ឆ៖ សូមបញ្ជាក់លោកមេធាវី យុង ផានិត ដូចតទៅ៖

ខ្ញុំចូលធ្វើបដិវត្តន៍យ៉ាងប្តូរផ្តាច់នៅថ្ងៃ-- នៅខែតុលា ១៩៦៤ ។ ប្រហែលជានៅក្នុង-- ខ្ញុំភ្លេចហើយ ។ ខ្ញុំបានចូលបង្គោលដូចក្នុងឆ្នាំ១៩៦៦ គេហៅអង្គការបង្គោលនោះ ។ ហើយដល់ឆ្នាំ១៩៦៧ វន វ៉េត គាត់ហៅខ្ញុំទៅធ្វើការ។ ទីមួយ គាត់ឲ្យឧទ្ទេសនាមថា មិត្តបក្សអនុញ្ញាតឲ្យមិត្តចូលបក្ស ជាបក្ខជនត្រៀម តែកន្លែងនេះខ្ញុំមិនទាន់ទេ មិត្តទៅដល់ប្រាប់គេថា ខ្ញុំអនុម័តហើយ ថាបក្សខាងលើអនុម័តហើយ ឲ្យគេបញ្ចូលមិត្តបក្ខជនត្រៀមទៅ ។ ទៅដល់ខ្ញុំសិសាក់នៅកំពង់ធំ-- អូ!សុំទោស នៅបឹងធំ ចូវទូកឲ្យ កុយ ធួន ធ្វើការរហូតយូរដែរ ។ ទាល់តែជួបបង ពក ធ្វើជាការគ្នាមានសាខាមានអីស្រួលប្រួលបាន បង ពក គាត់បញ្ចូលបក្សខ្ញុំតាមសេចក្តីសម្រេចរបស់បក្សពីខាងលើ ។ គឺតាមគណៈកម្មាធិការក្រុងដែលមានបង វន ជាប្រធាន ។ ហ្នឹងខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនលោកមេធាវីថា ខ្ញុំជួបបង វន ពេលហ្នឹងឯងជាលើកទីមួយ ។

ដល់ខ្ញុំចេញទៅព្រៃ-- អូ!ដល់ថ្ងៃ៥ មករា ១៩៦៨ ខ្ញុំជាប់គុក ។ ជាប់គុក ក៏ពិតមែនតែខ្ញុំដែលដាច់ខ្សែបក្សទេ ការងារខ្ញុំមានជាប់ សំបុត្រឆ្លងឆ្លើយបញ្ជូនចេញជាប់ ។ មកដល់គុកធំ មានសាខាបក្សគេនៅនុ៎ង គ្រប់គ្រងដោយបង ទេព សឿន ។ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់លោកមេធាវីថា បង ទេព សឿន នេះឈ្មោះកាលនុ៎ង នៅនុ៎ងដែលជាប់គុក ដល់ក្រោយ១៧ មេសា ១៩៧៥ គាត់ប្រែឈ្មោះទៅ សរ សឿន សមាជិកអាចិន្ត្រៃយ៍សភាប្រជាជនកម្ពុជា ដែលនៅតែស្លាកនុ៎ង ។ ហើយមកដល់២០ កក្កដា ១៩៦៩ហ្នឹង ហើយដែលបង សរ សឿន បញ្ចូលបំពេញសិទ្ធិឲ្យខ្ញុំ នេះជាប្រវត្តិពិតខាងផ្នែកការងារបក្សរបស់ខ្ញុំ ។

[១៦:០៧:៣០]

ស៖ បាទសូមឆ្លើយនូវសំណួរមួយទៀតទាក់ទងទៅហ្នឹង ចម្ងាយដែលពីតំបន់ ។

ឆ៖ ខ្ញុំអត់ដឹងទេលោក យុង ផានិត ។ ខ្ញុំអត់ដឹងទេចម្ងាយ ។ ខ្ញុំដឹងថា ច័ន្ទរង្សី គាត់នៅច្បាមនមែន ។ ឯមន្ទីរខ្ញុំនៅអមលាំង ខ្ញុំអត់ដឹងទេ អត់ដែលបានវាស់នឹងផែនទីទេ នេះជម្រាបត្រង់ ។ មិនតិចជាង៥០គីឡូទេដឹង អានេះយើងតាមផ្លូវកាត់ជើង ។ យើងខ្ញុំអត់គិតផ្លូវខ្សែកាត់ត្រង់ ដូច្នេះខ្ញុំអត់ដឹងទេ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ជាបន្ត តើមានមេធាវីក្រុមបន្តបន្ទាប់ហ្នឹង មានសំណួរអ្វីចង់សួរដល់ជនជាប់ចោទរូបនេះទេ? សូមអញ្ជើញ ។

លោកស្រី ស៊ីលឃីស្ទួត ហ្សីនស្គី៖

លោកប្រធានលោកមេធាវីដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីបាននិយាយ ដោយសារតែម៉ោងវាយឺតហើយ ខ្ញុំចង់សួរជនជាប់ចោទនៅថ្ងៃស្អែក ដើម្បីឲ្យរៀបចំសំណួររបស់ខ្ញុំរួមគ្នាតែម្តង ។ ដូច្នេះខ្ញុំចង់ៗចាប់ផ្តើមសួរនៅថ្ងៃស្អែកពេលព្រឹក ។

[១៦:០៩:៣៦]

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ជាកិច្ចបន្តសូមជម្រាបជូនថា អង្គជំនុំជម្រះនឹងពន្យារពេលបន្តិចនៅថ្ងៃនេះ ដោយអនុញ្ញាតឲ្យភាគីមេធាវីតំណាងបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីហ្នឹង សួរសំណួរអាចពន្យារពេលត្រឹមម្ភៃមីនុត ទៀត ដើម្បីអាចទុកលទ្ធភាពអាចសួរជនជាប់ចោទបាន ។ ហើយដោយតាមការណ៍គ្រោងទុក គឺចាប់ថ្ងៃស្អែកទៅអាចជាមាននីតិវិធីត្រូវសួរសំណួរ-- ចាត់នីតិវិធីផ្សេងទៀត ។ មានការសួរសាក្សីដែលមានការពាក់ព័ន្ធនឹងអង្គហេតុនេះ ។ ឥឡូវនេះ អង្គជម្រះនឹងមិនអនុញ្ញាតឲ្យបន្តនីតិវិធីសួរនេះទៀតនៅថ្ងៃស្អែកទេ ប៉ុន្តែទុកលទ្ធភាពថ្ងៃនេះគឺបន្តអាចពីម្ភៃមីនុត ចាប់ពីពេលនេះតទៅ ។ បើមានសំណួរសូមអញ្ជើញកម្រិតត្រឹមតែម្ភៃមីនុតទៀតប៉ុណ្ណោះ ។

លោកស្រី ស៊ីលឃីស្ទួត ហ្សីនស្គី៖

លោកប្រធាន ខ្ញុំសូមជំទាស់ហ្នឹងរយៈពេលដែលលោកកំណត់នៅទីនេះ គឺវាអត់មានមូលដ្ឋានទេ ដោយសារតែយើងយឺតហើយ ហើយលោកកំណត់ម្ភៃនាទីឲ្យយើង ក្រុមមេធាវីរបស់យើង ។ ហើយយើងមាន៣ក្រុម មានចំនួនច្រើន ហើយយើងមិនទាន់ឱកាសក្នុងសួរជនជាប់ចោទនៅឡើយទេ ។

ដូច្នេះ ខ្ញុំស្នើសុំឲ្យលោកចៅក្រមផ្តល់ពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ដល់យើងខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យយើងខ្ញុំសួរសំណួរទៅដល់ជនជាប់ចោទ ។ ហើយចំពោះខ្ញុំគឺម្ភៃនាទី អត់គ្រប់គ្រាន់ទេ ហើយឃើញមានក្រុមទីបី

និងទីបួន គឺយ៉ាងហោច ណាស់គាត់ចង់និយាយនិងលើកយោបល់សំណួរផងដែរ ។ ទោះបីថ្ងៃស្អែក យើងមានរបៀបវារៈយើងមួយទៀតក៏ដោយ ដែលយើងបានគ្រោងទុក ។ ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំត្រូវការប្រហែល សាមសិបនាទី គឺវាអាស្រ័យទៅតាមចម្លើយរបស់ជនជាប់ចោទ ពី៣០ទៅ៤៥នាទី ។ នេះគឺជាអ្វីដែល ខ្ញុំសូមជម្រាបឲ្យលោកចៅក្រមធ្វើការជ្រាបអំពីបញ្ហារយៈពេលវេលាដែលខ្ញុំត្រូវការ ។

ដូច្នេះ ខ្ញុំចង់បានសេចក្ដីសម្រេចពីលោកចៅក្រម ។

[១៦:១៣:០៦]

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

សូមអញ្ជើញមេធាវីបន្តនឹងសំណួរ ដែលពាក់ព័ន្ធដែលលោកស្រីចង់សួរទៅជនជាប់ចោទ តាម លទ្ធភាពពេលវេលាដែលបានកម្រិតរួចហើយ ។ ចំណែកឯ សំណួរនៅសេសសល់ថា តើអនុញ្ញាតឲ្យ បន្តការសួរនៅថ្ងៃស្អែក ឬយ៉ាងណានោះ? នេះគឺជាការសម្រេចផ្សេងមួយទៀត ដោយធ្វើការសន្សំសំចៃ ពេលវេលា និងការពន្លឿននៃដំណើរការប្រព្រឹត្តទៅ គឺអង្គជម្រះអនុញ្ញាតឲ្យលោកស្រីធ្វើការសួររហូត ដល់ម៉ោង-- ដប់ប្រាំមីនុតទៀតនឹងចប់ ។ បានប៉ុន្មានសំណួរយកប៉ុណ្ណឹង ហើយសល់សំណួរប៉ុន្មាន លោកស្រីប៉ុនប៉ងទៀត គឺនឹងបន្តនៅថ្ងៃស្អែក មិនអាចធ្វើទៅតាមតែការចង់របស់លោកស្រីបានទេ ។

មេធាវីអាចអញ្ជើញ ។ មេធាវីក្រុមផ្សេងទៀតអាច ។

[១៦:១៤:២៦]

សួរដោយលោក ហ្វីលីព កាណុន៖

ចំពោះក្រុមទីបី ខ្ញុំមានសំណួរប្រាំចង់សួរជាក់លាក់ ហើយខ្ញុំនឹងមិនសួរលើសពេលវេលាកំណត់ ទេ ។ ដោយមានការអនុញ្ញាតរបស់លោកចៅក្រម (លោក កាណុន បាននិយាយ) ខ្ញុំមេធាវីដើមបណ្ដឹង រដ្ឋប្បវេណីក្រុមទីបី យើងមានដើមបណ្ដឹងរដ្ឋប្បវេណី២៨នាក់ ។ សំណួររបស់ខ្ញុំដូចខាងក្រោម៖

ស៖ លោកបានជម្រាបយើងច្រើនអំពីភាពចាំបាច់ក្នុងការយកចម្លើយសារភាព ។ ខ្ញុំចង់ដឹង តើ ប្រភេទចម្លើយសារភាពបែបណា ដែលលោកចង់បាននៅគ្រប់ពេលវេលាទាំងអស់ពីអ្នកទោស?

ឆ៖ សេចក្ដីសារភាពដែលយើងខ្ញុំចង់បាន គឺសេចក្ដីសារភាពដែលគេនិយាយអំពី សកម្មភាព ក្បត់របស់គេ ។ តើគេធ្វើសកម្មភាពក្បត់យ៉ាងម៉េច? ប្រឆាំងនឹងបដិវត្តន៍យ៉ាងម៉េច? នេះគឺសកម្មភាព ចង់បានប៉ុណ្ណឹងឯង ។

សៈ ផ្អែកទៅលើការជឿរបស់លោកលើបញ្ហានយោបាយផ្សេងៗនិងការងារផ្សេងៗ ថាតើវាមានឋានានុក្រមដែរឬទេ? តើមានឋានានុក្រមយ៉ាងម៉េច?

ឆៈ ខ្ញុំមិនច្បាស់ពីពាក្យបារាំងថា *ត្រង់ស៊ីក្រេសស្យុង(Transgression)* ។

សៈ ការប្តេជ្ញាផ្អែកនយោបាយរបស់លោក គឺផ្អែកទៅលើមនោគមន៍វិជ្ជា ហើយលោកពិចារ-ណាទៅអ្នកទោសដែលនាំមកជូនលោក គឺមានពិរុទ្ធភាពដោយសារអំពើនៃការចោទប្រកាន់។ នៅក្នុងការយល់ឃើញរបស់លោក ថាតើឋានានុក្រមយ៉ាងម៉េច ចំពោះបញ្ហានៃភាពធ្ងន់ធ្ងរទៅលើបញ្ហានេះ?

[១៦:១៧:២៨]

ឆៈ ខ្ញុំសូមឆ្លើយតាមការសាកល្បងសិនទៅ ។ បើទាស់ខុសយ៉ាងម៉េច សូមលោកមេធាវីសួរមកម្តងទៀត ។ ទីមួយខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា ឧត្តមគតិរបស់ខ្ញុំ គឺរំដោះជាតិ ប្រជាជន នេះជាការពិត ។

ដល់ថ្ងៃ២០ កក្កដា ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ម្តងឲ្យស្រួលស្តាប់ សូមទោសអម្បាញ់មិញខ្ញុំនិយាយលឿនពេក សូមលោកបកប្រែមេត្តាអភ័យទោស ។ ខ្ញុំចូលធ្វើបដិវត្តន៍ក្នុងឧត្តមគតិមួយត្រឹមត្រូវ គឺរំដោះជាតិ ប្រជាជនខ្លួនឯង ។ ដូច្នេះ ក្នុងនោះក៏មានមាតាបិតាខ្ញុំបងប្អូនខ្ញុំ ហើយនិងរូបខ្ញុំដែរ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ចាប់តាំងពីថ្ងៃ២០ កក្កដា ១៩៧១ មក ទោះបីពេលហ្នឹងខ្ញុំខំប្រឹងប្រកែកយ៉ាងម៉េច ក៏ខ្ញុំដូចជា ខ្ញុំខំប្រកែកយ៉ាងម៉េច ខ្ញុំអង្វរគេយ៉ាងម៉េច? ក៏គេចមិនរួចដែរ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំត្រូវបង្ខំធ្វើការងារនេះ តាមពិតក៏ព្រោះខ្ញុំ-- ជំនាន់នោះខ្ញុំគ្មានឃើញលទ្ធអីដែលខ្ញុំតវ៉ាកើត ប្រកែកកើត ។ ដូច្នេះហើយបានជាខ្ញុំទទួលភារកិច្ចធ្វើមន្ទីរ-១៣នេះ ។

សកម្មភាពឧក្រិដ្ឋរបស់ខ្ញុំដំបូង វាមានលក្ខណៈនៅស្រាលទេ ។ ទារុណកម្មក៏ខ្ញុំខំជៀសវាងអតិបរមា ការសួរចម្លើយក៏មិនសួរជាបង្ខំចង់សួរចង់អីច្បាស់លាស់ទេ ។

ដូច្នេះ យើងខ្ញុំយកមនុស្សទៅធ្វើស្រែចាប់ពីពេលដែលគេប្រគល់ភារកិច្ចក្រោយពីមនុស្សរត់ចេញអស់ គេប្រគល់មនុស្សមកបណ្តើរៗ យើងខ្ញុំក៏បង្ខំចិត្តធ្វើតាមគេដោយសារតែរឿង--

ដូច្នេះ ទោះចង់មិនចង់ខ្ញុំគ្មានឃើញផ្លូវអីក្រៅពីធ្វើតាមគេតទៅទៀតទេ ខំសួរដើម្បីរកកាំភ្លើងឲ្យឃើញ ។ កាំភ្លើងដែលណាចេញពីតំបន់ខ្មាំងនាំចូលមកតំបន់រំដោះគេសារភាពថាគេលាក់ទុកនោះ គេភរទេ ព្រោះគេឈឺ ហើយខ្ញុំខំរក ។

[១៦:២៣:១១]

សៈ អរគុណលោកប្រធាន ខ្ញុំពិចារណាថា ជនជាប់ចោទមិនឆ្លើយតបនឹងសំណួររបស់ខ្ញុំនោះទេ ។ ដែលខ្ញុំបានសួរគាត់ ដើម្បីកុំឲ្យចំណាយពេលតុលាការ ខ្ញុំនឹងរៀបចំប្រយោគសារថ្មី គឺអត់មាន--

លោកបាននិយាយចំណុចនេះ មិនមានអ្វីដែលអាចធ្វើបានប្រសិនបើអត់មានការបញ្ជាពីខ្ញុំ ខ្ញុំជាអ្នកបញ្ជា ខ្ញុំជាអ្នកសម្រេច ។ លោកជម្រាបយើងថា អ្នកទោសមួយចំនួនបានឆ្លើយសារភាព ត្រូវបានគេដោះលែង ហើយអ្នកទោសផ្សេងទៀតមិនបានត្រូវបានដោយសារមិនឆ្លើយសារភាព ។ នេះជាសំណួររបស់ខ្ញុំ ដោយតែលោកជាសម្រេច ថាតើមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យយ៉ាងម៉េច? តើមានការប៉ះពាល់នៃជម្រើសនៃការធ្វើសេចក្តីសម្រេចរបស់លោកយ៉ាងម៉េច?

ឆ៖ រឿងនេះចូលបញ្ហាល្អិត ។ ក៏ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើនិយាយមួយម៉ាត់ ឥឡូវខ្ញុំសូមនិយាយតែមួយម៉ាត់ខ្លី ចិត្តខ្ញុំអត់ចង់ ចិត្តខ្ញុំអត់ចង់អ្នកណាឲ្យអ្នកម្នាក់ធ្លាក់ទៅដល់ពេលស្លាប់ទេ រកវិធី-- ។ ដូច្នេះខ្ញុំរកវិធីធ្វើម៉េច សួរហើយដោះលែងមនុស្សឲ្យបាន ឧទាហរណ៍ ប្រាំអ្នកដែលគេបញ្ជូនមក ខ្ញុំមានឃើញផ្លូវដោះលែងបានតែម្នាក់ទេ ហើយខំ ខំហើយបានសម្រេចតែពាក់កណ្តាលទេ ។ ដូច្នេះ យើងចេះតែរកផ្លូវ ច្រកសម្រាប់សុំគេឲ្យរួចខ្លួនអ្នកនេះ ឲ្យរួចខ្លួនអ្នកនោះ ។ នេះជាគោលគំនិត ដល់កាលណាតែមានគោលគំនិតអ៊ីចឹងហើយ យើងចេះតែរកផ្លូវហើយ នេះជាបញ្ហាទីពីរ ជំហានទីពីរទេ ។ ដូច្នេះយើងនិយាយថាឲ្យរក *គ្រីទែរ(critère)* ស្អីច្បាស់លាស់ គឺគោលគំនិតដែលចង់ដោះលែងហ្នឹងច្បាស់លាស់ មិនមានឲ្យច្រើនពេកទៅស្លាប់ទេ ។

[១៦:២៥:៥៥]

ស៖ ខ្ញុំចាត់ទុកថាលោកមិនបានឆ្លើយនឹងសំណួររបស់ខ្ញុំទេ ខ្ញុំកត់សម្គាល់ឃើញថាអ៊ីចឹង ។

លោកប្រធានសំនួរចុងក្រោយរបស់ខ្ញុំខ្លី គឺថាសំណួរទីបួនលោកបានប្រាប់យើងថា រណ្តៅទាំងនោះត្រូវបានជីកដើម្បីជាជម្រកអ្នកជាប់ឃុំហ្នឹង ឲ្យរួចផុតពីការទម្លាក់គ្រាប់បែក បេ-៥២ ហើយលោកក៏បាននិយាយដែរថា រណ្តៅទាំងនេះត្រូវបានប្រក់ដោយស្លឹកត្នោត ស្លឹកដូង។ តើលោកអាចពន្យល់ឲ្យជាក់លាក់បានទេ? ថាតើដំបូងបែបនោះ អាចនិងការពារ ដើម្បីការពារគ្រាប់ បេ-៥២ ដែលទម្លាក់មកបានដែរឬទេ?

ឆ៖ រណ្តៅវាងាប់ទាំងអស់គ្នាហ្នឹង អត់មានអីការពារទេ រណ្តៅចំហរអ៊ីចឹង ។ ក៏ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើវាទម្លាក់ខុសតែពីរម៉ែត្រ ទាំងអស់គ្នាគឺរស់ ការពារបានប៉ុណ្ណឹង ។ ទាំងខ្ញុំទាំងគេ ការពារបានប៉ុណ្ណឹង ។ ខ្ញុំក៏ជ្រកនឹងរណ្តៅចំហដែលភាគច្រើន ។

ស៖ សំណួរតូចមួយចុងក្រោយគឺ ជាសង្ខេបបំផុត។ ជាសំណួរទាក់ទងទៅនឹងការកម្ទេច ។ លោកនិយាយថាក្នុងឱកាសមួយចំនួនច្រើន យើងប្រើពាក្យថា "កម្ទេច" ។ ខ្ញុំចង់ដឹងថាគឺជាពាក្យដែលប្រើនៅក្នុងអង្គការរបស់លោក មានន័យអ៊ីចឹង? ឬក៏វាមានន័យអី ជាពិសេសក្នុងពាក្យហ្នឹងដែរ?

ឆ៖ ខ្ញុំនិយាយតាមពាក្យខ្មែរ ដែលខ្ញុំបានទទួលបញ្ញាពីគេ ។ សកម្មភាពជាក់ស្តែងគឺ សម្លាប់ឲ្យដាច់ជីវិត រួចហើយកប់ កុំឲ្យអ្នកណាដឹងថាយើងបានសម្លាប់ជននេះ ឬជននោះ ។ នេះសកម្មភាពជាក់ស្តែង ។ ជាមួយ វន វ៉េត អ្នកណាដែលសួរចម្លើយហើយអ៊ីចឹង គាត់ប្រាប់ថា "ដោះស្រាយ" ។

ដល់ក្រោយមកជាមួយនឹង សុន សេន គាត់ថាមិនបាច់ប្រើពាក្យ "ដោះស្រាយ" ទេ ប្រើពាក្យ "កម្ទេច" ទៅឲ្យវាចំតែម្តង ។ បើតាមខ្ញុំយល់លោកមេធាវី រឿង "កម្ទេច" ឬ "ដោះស្រាយ" គឺយើងយកគេទៅសម្លាប់ សម្លាប់រួចហើយយើងកប់ កប់ធ្វើម៉េចកុំឲ្យសត្វវាកកាយយកទៅបាន ហើយកុំអ្នកណាដឹងថាយើងកប់អ្នកណានៅកន្លែងណា ។ នេះ "កម្ទេច" ឬ "ដោះស្រាយ" វានៅតែសកម្មភាពដដែលហ្នឹងឯងទេ ។ ប៉ុន្តែ មនុស្សវាប្រើពាក្យហ្នឹង ។ ហើយដល់ក្រោយមកមានឯកសារមួយគេប្រើពាក្យ "កម្ទេច" ។

[១៦:២៩:៣០]

លោក ហ្វីលីព កាណុន៖

ខ្ញុំមិនមានអ្វីសួរបន្ថែមទៀតទេលោកប្រធាន ។ សូមអរគុណដែលលោកបានផ្តល់ឱកាសដល់មេធាវីក្រុមបីបានសួរ ។ អរគុណ ។

លោក គង់ ពិសី៖

សូមគោរពលោកប្រធាន និងហើយអង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូង ។ បើតាមលោកប្រធានដែលបានផ្តល់ជាការណែនាំមកថាផ្តល់ឲ្យរយៈពេលម្ភៃនាទី។ ដល់ឥឡូវបើខ្ញុំមើលម៉ោងទៅគឺថាប្រហែលជាដល់ម្ភៃនាទីហើយ ហើយខ្ញុំគ្មានពេលនឹងសួរទេ ។ ហើយខ្ញុំឈ្មោះ គង់ ពិសី ជាតំណាងឲ្យមេធាវីក្រុមបួនហើយចង់លើកជាសំណួរដែរ ។ ប្រសិនណាជាខ្ញុំផ្តល់ឱកាសឲ្យ ខ្ញុំសួរនៅពេលនេះ ខ្ញុំនឹងសួរ តែប្រសិនណាមិនផ្តល់ឱកាសឲ្យខ្ញុំទេ ខ្ញុំសូមអង្គជំនុំជម្រះរក្សាសិទ្ធិដើម្បីសួរទៅថ្ងៃស្អែកទៀត ។ តាមដែលអង្គជំនុំជម្រះសម្រេចអម្បាញ់មិញថាឲ្យសួរនៅថ្ងៃនេះ ដើម្បីឲ្យចប់សព្វគ្រប់ការសួរថ្ងៃនេះ ហើយដល់ចាំដល់ទៅថ្ងៃនឹងចាប់នីតិវិធីថ្មី ។ ខ្ញុំបាទសូមជម្រាបជូនថាយើងនៅទីនេះ គឺថាចង់បានសវនាការមួយឲ្យសមរម្យ យុត្តិធម៌ គេហៅថា *"ហ្វ៊ែរត្រាយអល (fair trial)"* អ៊ីចឹងដើម្បីឲ្យវាសមរម្យនោះភាគី

ទាំងអស់មានសិទ្ធិក្នុងការសួរ រួមទាំងឱកាសនៅក្នុងការសួរផង ។ ប្រសិនគ្រាន់តែមានសិទ្ធិក្នុងការសួរ ហើយគ្មានឱកាសនិងការសួរទេ គឺថា យើងមិនអាចស្វែងរកការពិតដោយស្របទៅនឹងគោលបំណង របស់រាជរដ្ឋាភិបាលជាមួយនឹងអង្គការសហប្រជាជាតិទេ ។ ឥឡូវ តើខ្ញុំអាចសួរទៅបានទេនៅពេល នេះ? បន្តការសួរបាន ទេ? សូមផ្តល់ការណែនាំ?

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ឥឡូវនេះអង្គជម្រះសូមជម្រាបអីចេះថា ពេលវេលាក៏មានកំណត់ដែរ ប៉ុន្តែលោកមេធាវីអាច គ្រាន់តែនិយាយមកតតាំងចុះឡើងហ្នឹង វាចំណាយពេលវេលាដប់ម្ភៃមីនុត វាអាចចំណាយពេលវេលា ច្រើនរួចហើយ ។ យើងបានសម្រេចថាឲ្យនីតិវិធីប្រព្រឹត្តិទៅជាធម្មតាទៅ ដរាបណាការអនុវត្តសិទ្ធិនៅ ក្នុងការតតាំងក្តី ក្នុងការសួរនេះ មិនទាន់អនុវត្តទេនោះ យើងនឹងមានពិនិត្យលទ្ធភាពក្នុងការបន្ត បន្ត ទៀត ។ ប៉ុន្តែពេលវេលាដែលនៅសល់ប៉ុន្មាន ប្រើប្រាស់ឲ្យអស់លទ្ធភាព មិនទុកលទ្ធភាពថាម្ភៃមីនុត មិនអាចនិយាយបានទេ សូមលើកទៅថ្ងៃស្អែកនិយាយសែសិបមីនុត ឬហាសិបមីនុត តែម្តងទើបនិយាយ នោះហើយដែលជាការសម្រេចនោះ ។ យើងចង់ប្រើប្រាស់ម្ភៃមីនុត ឬសាមសិបមីនុត ចុងម៉ោងនេះ ប្រសិនបើមិនទាន់ចប់ទេ អង្គជំនុំជម្រះនិងពិនិត្យលទ្ធភាពថាដំណើរការបន្តនៅថ្ងៃស្អែកហ្នឹងគួរតែកំហិត កម្រិតត្រឹមអំឡុងពេលប៉ុន្មាន ដើម្បីពន្លឿន នៃកិច្ចដំណើរការនីតិវិធីប៉ុណ្ណោះ ។

ឥឡូវនេះគឺដល់ពេលវេលាត្រូវកំណត់ហើយ គឺអង្គជំនុំជម្រះសូមប្រកាសថា ពេលវេលាត្រូវ ឈប់សម្រាកនៅពេលល្ងាចហើយ អង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូង សូមប្រកាសផ្អាកសវនាការសម្រាប់ថ្ងៃ នេះត្រឹមនេះ ។ ហើយសវនាការនឹងបន្តនៅពេលព្រឹកថ្ងៃស្អែកទី០៨ ខែមេសា ចាប់ពីម៉ោងប្រាំបួនទៅ ហើយបង្គាប់ឲ្យអនុរក្សមន្ទីរឃុំឃាំងនាំជនជាប់ចោទ កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ត្រឡប់ទៅមន្ទីរឃុំឃាំងវិញ និង បង្គាប់ឲ្យនាំខ្លួនគាត់ត្រឡប់មកកាន់សាលសវនាការវិញនេះនៅថ្ងៃស្អែកឲ្យបានមុនម៉ោងប្រាំបួនជាកំហិត។ ហើយសូមជម្រាបអ្នកចូលរួមទាំងអស់ និងសាធារណជនសូមអញ្ជើញចូលរួមឲ្យបានមុនម៉ោងប្រាំបួន នៅថ្ងៃស្អែក ៕

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី៖

សូមអញ្ជើញក្រោកឈរ!

[សវនាការផ្អាកនៅម៉ោង១៦:៣៣ នាទី]